

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · quart període · sèrie P · número 64

Ple del Parlament

Sessió 34, segona i darrera reunió, dijous 27 d'abril de 2017

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

[Dossier](#)

TAULA DE CONTINGUT

Interpel·lació al Govern sobre l'emprenedoria juvenil 300-00157/11	3
Interpel·lació al Govern sobre capitalisme, treball i vida 300-00162/11	9
Interpel·lació al Govern sobre el mal ús del diner públic 300-00158/11	15
Interpel·lació al Govern sobre l'oferta pública d'ocupació i les condicions laborals del personal de l'Administració de la Generalitat de Catalunya 300-00159/11	23
Interpel·lació al Govern sobre el compliment de l'apartat I.1.2, «Exigència social de celebració d'un referèndum», de la Resolució 306/XI, sobre l'orientació política general del Govern 300-00160/11	29
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la pobresa femenina 302-00136/11	37
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la lluita contra l'atur i la precarietat laboral 302-00138/11	45
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió dels residus 302-00137/11	54
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les inversions en infraestructures 302-00141/11	63
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les seves actuacions a la província de Tarragona 302-00139/11	71
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre llengua i poder 302-00140/11	81

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès a Multitext, SL

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 34.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat Joan Ridao i Martín.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, de Governació, Administracions Públiques i Habitatge, de Territori i Sostenibilitat, de Treball, Afers Socials i Famílies, d'Empresa i Coneixement i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

La presidenta

Es reprèn la sessió. Molt bon dia a totes i a tots.

Interpel·lació al Govern sobre l'emprenedoria juvenil

300-00157/11

El novè punt de l'ordre del dia és: interpellació al Govern sobre l'emprenedoria juvenil, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per a exposar-la, té la paraula el senyor David Mejía.

David Mejía Ayra

Gràcies, diputats, presidenta, conseller. Mirin, avui els vull parlar d'en Sergi. En Sergi és un noi de vint-i-vuit anys, del Masnou, que treballa per compte aliè, però que ell sempre havia volgut crear la seva pròpia empresa. I és per això que ell es va dirigir a l'Administració per tal de demanar, doncs, informació per veure què podia fer, i des d'allà, li van dir que hi havien una sèrie de cursos de formació. I ell va dir: «Perfecte.» Però quina va ser la seva sorpresa, que aquests cursos de formació només els podia rebre al matí, amb la qual cosa ell no hi podia assistir.

Tot i així, en Sergi s'ho va poder organitzar per tal d'assistir a aquests cursos de formació, i després va iniciar els seus tràmits per poder crear la seva empresa a través d'Acció. Però quina va ser la seva sorpresa de nou? Que quan comença a crear tots aquests tràmits, li fan fer voltes d'un costat a un altre, i, a més a més, a aquelles preguntes concretes que ell necessitava per a la seva empresa, personalitzades, no li podien donar resposta.

Però bé, ell va crear la seva empresa, i un cop, doncs, ja va començar el seu desenvolupament, ell necessitava un acompanyament, i va tornar a l'Administració i va demanar si podia tenir ajuda. I, des de la Generalitat li van dir: «Sí, tenim uns programes d'acompanyament.» I en Sergi va dir: «D'acord, doncs, hi participaré.» Però quina va ser la seva sorpresa? Que aquests programes, finalment, no li van servir de res.

I com el Sergi hi han molts joves, a Catalunya. I li he volgut portar aquesta notícia (*l'orador mostra a la cambra un full*), perquè és molt clarificador, el seu titular, en què diu que el 46 per cent dels joves catalans es planteja crear la seva pròpia empresa. I això és una molt bona notícia; és una molt bona notícia perquè significa que els joves catalans tenen inquietuds, significa que els joves catalans el que volen és crear el seu projecte professional. Per tant, tenim uns joves molt qualificats i també tenim uns joves que el que volen és crear el seu projecte professional.

Per tant, per això avui és tan important aquesta interpellació sobre emprenedoria jove. I com a caps de l'oposició és la nostra responsabilitat, també, traslladar la nostra visió i les nostres propostes per tal de poder reactivar l'economia i per tal de poder potenciar el teixit empresarial que tenim a Catalunya.

Com sap, els joves de la nostra societat són un col·lectiu que ha patit molt i molt l'època de crisi, i això s'ha materialitzat en una alta taxa d'atur. És cert que en els últims temps, doncs, aquesta taxa d'atur ha disminuït, però encara estem molt lluny de la mitjana europea; així doncs, l'atur és una de les principals preocupacions dels nostres joves. I és per això que el seu departament, conseller, conjuntament amb d'altres, han de visualitzar les realitats existents, han de visualitzar les necessitats que hi han i han d'aportar les solucions necessàries per tal de revertir la situació. I aquí és on, les diferents ad-

ministracions han de donar el suport necessari i han de posar les eines concretes per tal de poder ajudar a poder desenvolupar tots aquests projectes professionals.

Però quina és la realitat? Doncs la realitat és que les administracions molts cops acaben sent part del problema i no part de la solució. L'actual model productiu el que genera són èpoques de crisi, com hem vist, amb un alt nombre d'aturats, i alhora també genera precarietat laboral, que comporta, per un costat, la temporalitat dels seus contractes i també una alta sinistralitat. I nosaltres el que volem és, precisament, fer un canvi radical d'aquest model i avançar cap a l'economia del coneixement, en el que els conceptes com l'«emprenedoria» ja estiguin lligats al sistema educatiu, per exemple, des de la primària fins a l'època universitària. I alhora, també, incentivar, doncs, no només l'educació, sinó incentivar la innovació, incentivar la investigació i incentivar la transferència tecnològica.

I li'n donaré un exemple molt concret: miri, el nostre grup parlamentari al Congrés dels Diputats ha aconseguit introduir 500 milions d'euros als pressupostos generals de l'Estat en inversió en la Red Cervera. Ens agradaria saber, en aquest cas, si vostès també participaran d'aquesta xarxa i si vostès ajudaran l'Eurecat a integrar-s'hi. Esperem que el que no facin és deixar la cadira buida i perdre l'oportunitat per ser decisius en tots aquests canvis que hi hauran en el futur.

En qualsevol cas, un element fonamental per canviar aquest model productiu són els emprenedors: creiem que són una peça clau per avançar cap a aquest nou model. I se'ls han de donar facilitats d'integració, no? Ara li posava l'exemple de la Red Cervera; doncs, se'ls hauria de facilitar la integració en aquestes xarxes. No serà possible canviar aquest model si no comptem amb tots aquests joves catalans que volen emprendre i que volen crear el seu projecte personal.

Però per canviar el model productiu el que hem de fer, en primer lloc, és canviar l'entorn, i és crear un ecosistema empresarial en el que es desenvolupi tota aquesta activitat. I és aquí on vostès, el Govern de la Generalitat, tenen els mecanismes necessaris per poder-ho fer. Com? Doncs, de moltes maneres; però, per exemple, eliminant burocràcia i traves administratives. Però quina és la realitat? Doncs, que els programes existents no són efectius, no són il·lusionants, tot al contrari: els falta esperit. El que haurien de fer aquests programes és agafar els joves emprenedors de la mà, és il·lusionar-los i és encoratjar-los, i no crear una pàgina web on hi ha una sèrie de programes i on s'han d'anar passant pantalles com si juguéssim al Mario Bros.

Casualment, abans-d'ahir vam rebre una resposta de la seva conselleria en la que es parlava del compliment d'algunes de les mocions que el nostre grup ha presentat, sobre temes d'emprenedors i sobre temes d'empreses, i es parlava sobre la famosa finestreta única. I vostès en aquesta resposta ens parlaven de que ja hi han instal·lades nou-centes finestretes úniques en diferents municipis. I nosaltres, conseller, ens n'alegrem, ens sembla una bona notícia; però la pregunta és: quina és la quantitat de tràmits que fan aquestes finestretes?, quina és la seva efectivitat? Perquè nosaltres el que sabem és que quan els joves van a aquestes finestretes, quan hi ha algun tràmit que no és d'àmbit municipal, comença la seva odissea; quan es fan preguntes més enllà de les genèriques, comencen els seus problemes, o es bloquegen els seus projectes per falta d'una documentació o d'un tràmit concret molt específic.

I, després, també m'agradaria preguntar-li: com pot ser que, dins d'aquests nou-centes municipis, encara no hi estigui la ciutat de Barcelona?, que és precisament on més població hi ha, és precisament on més emprenedors i joves que tenen ganes de crear el seu projecte professional hi ha, on hi ha una interrelació de *start-ups*, on hi han esdeveniments internacionals d'emprenedors i d'emprenedories. Què passa?, per què no hi existeix, encara, aquesta finestreta única?

I després està la qüestió dels programes, que en parlàvem abans. I l'hi dic, conseller: hi han programes que són interessants, sí, l'hi reconeixem. Però sap quin és el problema? Doncs, que la majoria dels joves que poden formar part d'aquests programes no coneixen els programes. Per tant, vostès tenen un problema de comunicació, tenen un problema de divulgació, tenen un problema d'informació. Vostès comuniquen molt bé segons quines qüestions, però en un tema tan important com l'emprenedoria no ho fan de la manera correcta.

A més a més, evidentment..., a part de la seva eficàcia. Perquè segurament vostè em parlarà del programa «Consolida't». Molt bé, però vostès tenen unes dades de participació d'aquest programa? Vostès en tenen unes dades de satisfacció? Perquè, si no ho recordo malament, aquest any serà, ja, la tercera edició d'aquest programa «Consolida't».

En definitiva, conseller, el que li demanem, des de Ciutadans, és que utilitzin els recursos i que creïn aquelles eines que realment serveixin a la gent que ho necessita i que puguin arribar al conjunt dels necessitats. El que el Sergi demana, el que els joves emprenedors demanen és que les administracions siguin àgils, és que les administracions els puguin donar solucions als seus problemes, no només als problemes generals amb què es pot trobar qualsevol persona i que es pot trobar en qualsevol pàgina web.

El que esperem és que els programes no només siguin una operació de màrqueting, sinó que vostès se'ls creguin de veritat, que vostès s'hi impliquin de veritat. I per això s'ha de crear aquest nou ecosistema del que estàvem parlant, que alguns, des de l'oposició, ja fa molt de temps que estem treballant i que estem proposant.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Mejía. Respon el senyor Jordi Baiget, conseller d'Empresa i Coneixement.

El conseller d'Empresa i Coneixement (Jordi Baiget i Cantons)

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, senyor diputat. Bon dia a tothom, i també bon dia al Sergi, aquest emprenedor de vint-i-vuit anys del Masnou que té moltes ganes de fer projectes. I és important, i amb independència d'on sigui, amb independència de l'edat que tingui, i amb independència del que vulgui fer, l'important és bàsicament que tingui projectes, perquè és el projecte i és la qualitat del projecte el que determinarà si finalment tira endavant o no tira endavant.

Vostè ens ha dit: «Va anar a un curs de formació i es feien al matí.» Bé, hi ha cursos de formació que es fan al matí, en funció, especialment, si és per a treballadors o és per a joves aturats o és per a joves que..., i hi ha cursos que es fan, també –també– a les tardes i altres hores, i hi ha cursos que es fan, doncs, a distància i *online*. Perquè si les principals..., si les universitats punteres del món fan cursos *online* i fan formació *online*, no veig que pugui tenir, tampoc, res de dolent, que puguis fer formació *online*.

Després se'n va anar..., diu: «Va tenir problemes per fer, per crear la seva empresa.» Depèn –depèn–: si es crea una societat, si es crea una entitat, en dos dies ho pot haver fet. I es va fer un procés de simplificació de creació de societats perquè fos molt fàcil la creació d'aquesta societat. I es va fer una llei, la Llei 16/2015, que per a la majoria d'activitats que no són ni nocives per al medi, ni amb riscos per a la salut pública o per a les persones és molt fàcil, molt simple i molt senzill crear aquesta societat, perquè el que es fa, justament, és donar la confiança al ciutadà, donar la confiança a aquell emprenedor perquè pugui obrir l'activitat, i fent només una comunicació a l'Administració, a partir d'aquí, aquesta Administració, després, ja l'investigarà, però ell pot començar sense problemes. I, a més a més, el que s'intenta, amb aquesta llei, és harmonitzar tota la normativa municipal i les diferents normatives municipals perquè no sigui molt diferent crear una empresa al Masnou que crear una empresa, per exemple, a Mataró.

Que hi hagi una bona taxa d'em... Després ha parlat de la Finestreta Única Empresarial. La Finestreta Única Empresarial..., ara ja en tenim 905, de municipis –905–, i anem creixent perquè n'hi ha quinze que s'hi estan fent negociacions, i en tindrem 920. Ens en falten vint-i-set, és veritat. Nosaltres diem que anem pel bon camí, no anem..., com que en tenim 905 de 947, no diem que és un èxit, no, no: anem pel bon camí, perquè ens falta Barcelona, òbviament. La llei diu que tots els municipis han d'estar a la finestreta única i han de tenir una finestreta única empresarial, i, per tant, nosaltres treballarem i estem treballant, també, amb l'Ajuntament de Barcelona, perquè s'hi incorpori. No tinc cap dubte que l'Ajuntament de Barcelona s'hi incorporarà, i..., el que passa és que les dificultats que tenim i que té l'Ajuntament de Barcelona, perquè té un elevat nombre de tràmits, són superiors a les que poden tenir d'altres ajuntaments, però l'Ajuntament de Barcelona serà a la finestreta única.

Diu: «Quins tràmits s'hi fan?» Doncs, miri, s'hi fan més de cinc-cents tràmits, i no només de la Generalitat: n'hi ha de les administracions locals i n'hi ha de l'Administra-

ció de l'Estat. I el bo de la Finestreta Única Empresarial no són els tràmits que s'hi fan o que s'hi deixen de fer, sinó que és un canal d'entrada, que, a partir d'aquí, se't tracta i se't porta, de manera conjunta, i això és el que s'està fent.

I la majoria de –tal com s'està evolucionant, eh?– tramitacions que es poden fer, ja es poden fer *online*. De fet, el 73 per cent de tots els tràmits que es fan són tràmits que es fan *online*, que comencen i acaben, i aquesta és la nostra voluntat. I estem satisfets amb això? No, perquè nosaltres voldríem que fos la totalitat, però estem avançant, estem avançant i molt.

Ha parlat, també, vostè, en la seva interpellació, del 46 per cent de joves que volen fer un projecte emprenedor. I això és bo, i això s'adiu amb una realitat; és a dir, quan cada any surt la taxa anual d'emprenedoria, doncs, hi ha hagut moments en els que aquesta taxa ha crescut, i ha crescut d'una manera que ens podria portar a que estiguéssim contents, però després amagava una realitat. La realitat que amagava és que un es fa emprenedor per obligació: ha perdut la feina i s'ha de fer autònom o s'ha de fer emprenedor per què?, per obligació. I això ha passat –molts casos.

Ara, afortunadament, tenim una taxa d'emprenedoria que busca, bàsicament, l'oportunitat. Això vol dir que veu un negoci, veu possibilitat de negoci, veu possibilitat de creixement, i a partir d'aquesta possibilitat de creixement, doncs, es decideix tirar endavant un projecte, que és un projecte..., vostè ho ha dit i ho ha dit bé: és un projecte de vida. Perquè ser emprenedor és molt més –és molt més– que fer un negoci, és dedicar-t'hi, perquè t'ho has de pensar, has de treballar, has de maldar, has de veure que, si tens problemes, doncs, després, com els solucions, i, per tant, no és la desconexió de quan acabes de treballar i ja no hi penses més, sinó que hi penses de manera constant.

I, a partir d'aquí, com es fomenta aquest aspecte emprenedor? Doncs, bàsicament, amb accions formatives, amb accions formatives i amb accions de sensibilització –bàsicament. I aquestes accions de sensibilització comencen per les escoles i comencen pels instituts. Ja hi ha més de deu mil estudiants que estan fent classes..., de fet, a l'ESO ja pots triar una assignatura optativa que és Emprenedoria; tenim a formació professional un programa, dit «innovador» en matèria de formació professional, que és per ajudar a fer projectes innovadors i fer projectes emprenedors, com és l'Innova FP; tenim altres projectes de foment de l'emprenedoria a la mateixa escola secundària i també a les universitats. Ho estem fent.

Què més? Assessorament. Vostè diu: «El Sergi potser...» Miri, el Sergi, a través de la xarxa Catalunya Emprèn, al Masnou, o al Consell Comarcal del Maresme, segurament té orientadors i formadors que estan especialment adreçats i especialment formats per ajudar el Sergi en fer, en impulsar aquest projecte. Si tenen dubtes sobre què és el que vol fer, si tenen dubtes sobre com s'ha de valorar el seu projecte emprenedor, si tenen dubtes sobre com s'ha de buscar el finançament, si tenen dubtes sobre com s'han de fer totes aquestes coses. I aquesta és una de les parts més importants que fa el programa Catalunya Emprèn, que és donar capillaritat a la formació d'emprenedors del territori, i això ho fem: ho fem a través dels serveis, 376 entitats i 1.800 serveis a tot Catalunya, d'una manera absolutament capillar.

I això és el que fem, també per fomentar l'esperit emprenedor, perquè és important, perquè perquè hi hagi emprenedors hi ha d'haver gent, hi ha d'haver joves que vulguin emprendre. L'any passat vam fer un programa específic, un programa innovador, que vam fer..., vàrem organitzar l'iFest. L'iFest, el vam fer a l'Arenas i a la Fira de Barcelona, a Montjuïc, al Palau de Congressos: tres mil joves –tres mil joves. Vam barrejar joves que estaven fent formació professional, joves que estaven a la universitat, joves que estaven als instituts fent batxillerat; els vam barrejar, de diferents edats, per fer projectes emprenedors, projectes d'emprenedoria. Va ser un èxit. Aquest any en tindrem sis mil i ho farem al Palau Sant Jordi el proper 30 de novembre.

Per tant, aquesta –aquesta– és la tasca que com a Govern fem en emprenedoria, en, sobretot, sensibilització de l'emprenedoria: a les escoles, als instituts i també a les universitats.

Però fem més coses, fem coses com de suport. I aquí, l'hi torno a repetir, la Xarxa Emprèn: 300 tècnics de suport que han ajudat a tot Catalunya –a tot Catalunya– a crear, per exemple l'any 2016, més de 2.800 empreses, 2.800 empreses que són projectes emprenedors. Això ja no és un projecte, ja no és una idea, és una realitat, i la realitat és:

nosaltres teníem una idea, volíem un projecte; vam anar a ser assessorats per 109 entitats que participen i que nosaltres subvencionem i hi donem suport a través de la Xarxa Emprèn; un d'aquests 330 tècnics de suport..., que estan repartits a tot arreu, eh?, ara farem un programa específic per a l'emprenedoria jove a les comarques més despoblades i a les comarques de muntanya, perquè creiem que allà encara és més necessari que hi hagi projectes emprenedors que fixin població i que fixin joves en el seu territori.

Però, després, campanyes d'informació? A tot arreu –a tot arreu–: des de les oficines joves –les oficines joves donen molta informació–..., i a través també dels ajuts. Vostè ha parlat dels programes de Garantia juvenil; doncs, sí, els ajuts a l'autoocupació del fons de Garantia juvenil: 3,3 milions d'euros que han beneficiat cinc-cents joves.

Gràcies. Continuem.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula el senyor Mejía.

David Mejía Ayra

Gràcies, president. Conseller, vostè ha iniciat la seva intervenció parlant sobre els cursos, que també hi havien cursos adaptats per a altres horaris. Doncs, en Sergi no va tenir aquesta sort, i és un exemple real. Per tant, podríem revisar una miqueta aquests horaris per tal de poder-los adaptar a tota l'àmplia gamma de joves que poden obtenir aquests cursos.

Després ha parlat vostè de la creació d'empreses, de l'agilitat que hi ha a l'hora de crear les empreses, que en dos dies... Però si és que jo no li estic parlant de si necessita el CIF, de si necessita la inscripció en el registre del nom, de si necessita un compte corrent, de si es necessita donar d'alta de la seguretat social. Jo del que li estic parlant és del bloqueig que fa i que dona l'Administració en casos concrets, i que no saben donar respostes a qüestions concretes. Per exemple, si se li pregunta a la finestreta única si una persona es pot donar d'autònom si està treballant, o si pot capitalitzar l'atur abans o després de crear l'empresa, no li saben donar resposta. Però quina classe d'eficàcia és aquesta?

Per tant, això és el que li estic demanant, no els tràmits generals que es poden fer en vint-i-quatre, quaranta-vuit hores; li estic demanant els problemes personalitzats que poden tenir cada un dels joves emprenedors, que pot tenir el Sergi o qualsevol altre jove emprenedor.

Parlava també sobre la finestreta única, com deia. Jo li pregunto: vostès van tenir un compromís per tal de desenvolupar tota la llei a partir del juny; entenem que al juny la finestreta única ja estarà instal·lada a Barcelona. Vostè es pot comprometre a això?

Després parlava d'una sèrie de dades de formació, que han arribat a deu mil estudiants. Si està molt bé, si és una bona dada, però vostè es conforma amb això? –vostè s'hi conforma? Vostè creu que és suficient? Vostè creu que nosaltres no tenim més capacitat o el Govern no té més capacitat de poder arribar a més gent? Vostè parlava abans de la publicitat, de la informació. Faci una mica d'autocrítica, si us plau, perquè realment la informació no arriba: si vostè surt al carrer i li pregunta al Sergi o li pregunta a qualsevol jove emprenedor si coneix la majoria dels programes que ofereix el Govern, li dirà que no, i els que els coneixen li diran que no els són efectius, que no els són eficients per al seu projecte de vida, per al seu projecte professional. Per tant, aquí hi ha alguna cosa que no funciona.

Hi ha altres qüestions que ens preocupen, perquè vostès diuen que es creu en l'emprenedoria, que treballen en aquesta qüestió, però després, si mirem el pressupost, veiem que els programes d'emprenedoria s'han reduït respecte al pressupost anterior 1.200.000 euros. Per tant, aquí hi ha un problema. Ens pot explicar si realment... Poder és que vostè se'l creu i la resta del Govern no s'ho creu.

Després ens parlava de la Xarxa Emprèn. Tornem una altra vegada al conformisme, tornem una altra vegada al que creiem que ja està fet tot. No; miri, dels seus pressupostos: del 2014 al 2015 no hi han dades; del 2016, 13.500 persones, i del 2017, 15.000. Això és el màxim a què podem aspirar? Vostè sap la quantitat de joves emprenedors que hi ha a Catalunya, la quantitat d'autònoms que hi ha a Catalunya?

Altres dades del seu propi pressupost. Nombre de reempreses amb èxit: el 2016 no n'hi ha; el 2017, tres-cents; fixi's el que li estic dient: el 2017, tres-cents –això és una

estimació. Nombres de reempreses amb èxit. Tornem al conformisme. I així li podria donar una sèrie de dades tretes del seu propi pressupost.

Per tant, conseller, miri, nosaltres el que li diem és que els joves emprenedors..., en Sergi se sent sol quan vol crear l'empresa i quan necessita un acompanyament per part de l'Administració. I el que li demanem nosaltres, des de Ciutadans, és que facin aquest acompanyament, és que s'ho creguin, és que l'encoratgin, és que l'illusionin a seguir endavant amb aquest projecte de vida, amb aquest projecte professional que molts catalans volen desenvolupar per desenvolupar la seva carrera professional.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Mejía. Té la paraula el conseller Baiget.

El conseller d'Empresa i Coneixement

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, òbviament el Govern fa autocrítica quan l'ha de fer, i el Govern sempre té –sempre té– aquest objectiu i aquesta proposta de millora, perquè sap que sempre ha de millorar i sap que les millores que faci el Govern són millores que beneficiaran el Sergi i beneficiaran tota la ciutadania, totes aquelles persones que volen –que volen– impulsar projectes emprenedors.

Miri, vostè parlava del projecte Reempresa i deia que no hi havia les dades. Reempreses d'èxit aquest any: 407 casos, eh?; amb una inversió que s'ha intuït de 17 milions d'euros, hi ha hagut 830 cedents, 1.970 reemprenedors i 1.456 processos. Aquest és el balanç del que s'ha fet en el projecte Reempresa.

Però vostè deia: «No, nosaltres el que hem de fer..., o la Generalitat fa molta publicitat en altres àmbits i no té comunicació, o no fa prou difusió o no fa prou comunicació en matèria dels emprenedors.» Fem la..., sempre podem millorar, però crec que fem una bona difusió, perquè ho fem a tot el territori, ho fem des de totes les administracions, ho fem des de tots els punts... I vostè entri per un punt d'informació jove, vostè entri pel SOC, vostè entri per un ajuntament, entri per un consell comarcal, entri per algun punt autoritzat o vinculat a la Xarxa Emprèn: a tot arreu l'informaran, des de... A més a més, el web –que també és una font important d'informació– Catalunya Emprèn és un dels webs més visitats de les pàgines que té la Generalitat. Per tant, hi ha interès i sí que es fa servir, i si es visita, jo crec..., perquè és útil, perquè, si no, no es visitaria.

Per tant, hi són, i es dona resposta a projectes de vida dels ciutadans, i es dona resposta als projectes de vida de joves; si no, preguntin-ho a tots aquests 1.300 pagesos que són joves que s'han acollit als programes d'incorporació de joves a l'agricultura, i que fan que, gràcies al suport que se'ls dona des del Departament d'Agricultura i, en definitiva, des de tot el Govern, aquests joves hagin pogut començar també a fer el seu projecte vital en el cas de l'agricultura.

Per tant, miri, de projectes, n'hi ha. I ho tenim, doncs, en forma... De què vol que li parli? De programes de suport? Començo per la Xarxa Emprèn –ja l'hi he dit–: 109 entitats participants, 330 tècnics de suport, més de 2.800 empreses creades. Li puc parlar del conveni amb el Consell de Cambres per fomentar l'emprenedoria: quasi mil emprenedors a atesos addicionals.

Li puc parlar del programa «Consolida't», de suport al treball autònom, que en la darrera edició més de set-cents treballadors autònoms... Li puc parlar dels 3,3 milions dels ajuts d'autoocupació de joves al programa de Garantia juvenil; o també dels programes d'emprenedoria basats en la Garantia juvenil, que també són 3 milions destinats a aquests programes; o dels programes vinculats de preacceleració, que també hi són, tecnològica, que són programes per estendre l'efecte de concentració emprenedora que hi ha a Barcelona a tot el territori català; o també dels programes vinculats a l'emprenedoria a les universitats a través del programa de coneixement, que també hi és, i amb la indústria del coneixement cada vegada volem mobilitzar els propers anys més de 200 milions d'euros d'inversió; o del pla Embarca, que va accelerar més de setanta-tres *start-ups*; o el pla Esprint, que ja són de programes de desenvolupament de projectes empresarials.

I podria parlar dels ajuts i dels contactes que es fan a través de la xarxa d'inversors privats per buscar finançament, o dels ajuts directes –els ajuts directes–, com la línia d'aval Emprèn per a autònoms, emprenedors i petites i mitjanes empreses, que l'any

passat va concretar més de 1.400 operacions per un import de 13,4 milions d'euros, o els préstecs participatius a indústries culturals, o els préstecs de coinversió en *start-ups*, o els préstecs en *business angels*.

Miri, en definitiva, quan fem la suma de tot aquest llarg llistat, perquè d'activitats i d'actuacions sí que se'n fan, i moltes, els nostres programes han impulsat la creació d'uns cinc mil projectes emprenedors, i han mobilitzat, l'any passat, uns 50 milions d'euros en ajuts directes a emprenedors, amb línies de finançament i amb subvencions a iniciatives específiques de suport a la creació i a la consolidació d'empreses. Aquesta –aquesta– és la feina que fa aquesta Administració perquè cada vegada hi hagi més emprenedors al nostre país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre capitalisme, treball i vida

300-00162/11

El desè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre capitalisme, treball i vida, presentada per la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Mireia Vehí.

Mireia Vehí i Cantenys

Gràcies, presidenta. Bon dia. Cada dia està més buit, aquest Ple del Parlament, quan comencem tan d'hora.

Bé, nosaltres avui portem una interpel·lació que es diu «treball, capitalisme i vida». De fet, la idea de la batalla entre el capital i la vida l'hem portat diverses vegades al Ple del Parlament. Hem parlat de serveis públics i de democratització de les institucions, de la necessitat de tenir territoris respectats amb lògica d'ecologia humana. Hem parlat de polítiques i demandes vinculades a garantir la vida de les persones refugiades enfront d'una Europa quasi psicòtica que tanca fronteres. Hem parlat de polítiques fiscals redistributives i de moltes altres propostes inserides en aquesta lògica de guanyar la batalla entre el capital i la vida.

Avui, a les portes de l'U de Maig, volem portar-ho des de la perspectiva del treball. I és que entenem que hi ha un conflicte en el marc econòmic i de relacions laborals de Catalunya per..., diguéssim que va en contra de la capacitat de viure vides que siguin dignes.

Passem a les dades. Mentre en aquest Ple del Parlament diverses vegades s'han repetit mantres com que baixa l'atur i que millora el creixement, les dades no ens diuen el mateix.

Algunes idees –n'hi haurien moltíssimes, infinites, però tenim el temps que tenim–: augmenta la població inactiva. Això és una de les coses que pot explicar la disminució de l'atur. I augmenta la població inactiva perquè a molta població activa se l'expulsa del mercat de treball perquè no es troba feina i perquè acaba sent l'enquistament de la precarietat i de l'atur, o perquè ha de marxar del país.

La contractació laboral als Països Catalans creix en matèria de temporalitat moltíssim, amb relació a la contractació indefinida.

L'atur –ja no en taxes, sinó en vides– en menors de vint-i-cinc anys als Països Catalans augmenta fins a més de 68.467 persones, mentre que per sobre dels vint-i-cinc anys s'eleva a més de 856.855 persones. Són dades esfereïdores. De fet, al setembre del 2016 a Catalunya més del 40 per cent de les persones en atur feia més de dos anys que no treballaven, i més del 50 per cent feia un any, i més del 24 per cent no reben cap subsidi ni prestació.

Sinistralitat laboral –potser són les dades més esfereïdores–: als Països Catalans, l'any 2016, més de 123 morts per motius laborals.

I si parlem de salaris, bé, les dades continuen sent lamentables. El quart trimestre del 2016 el cost laboral continuava baixant, segons l'INE: un menys 0,8 per cent; tot i que gràcies als convenis col·lectius repunta tímidament amb un 1,2, també sobre dades de l'INE.

Tot i això, per nosaltres la dada transcendent és una que donava un estudi de Comissions Obreres que a la Comissió de Treball havíem comentat, que és que un 11 per cent dels treballadors i les treballadores catalans estan en risc de pobresa tot i treballar.

Si parlem de dones, les xifres ja són encara més dures. Hem triat una dada que ens sembla que explica moltíssim la precarització laboral de les dones, que són les pensions de jubilació que es cobren de mitjana: són un 38 per cent més baixes –això és una mitjana de l'Estat espanyol, eh? I triem les pensions perquè tenen a veure amb els salaris més baixos, perquè tenen a veure amb les pitjors condicions laborals, no?, l'explicació d'altres variables que també expliquen la discriminació de la dona: més contractació a temps parcial, sostre de vidre, cadenes més curtes de contractació, etcètera –és perfectament coneixedora d'aquest fenomen. També el tema de les pensions explica el fet que la dona assumeixi treballs reproductius i de cura que tampoc estiguin considerats com a treball ni tinguin base cotitzable.

I és que nosaltres partim de l'obvietat que aquestes dades no són una catàstrofe natural, són dades producte d'unes determinades polítiques, d'uns acords de concertació social determinats i d'un seguit d'agents que, amb els anys, han posat la vida al servei dels interessos de les economies especulatives. De fet, l'any 75 a l'Estat espanyol s'aprovà la Llei de relacions laborals, que ha sigut el marc més garantista en drets dels treballadors i les treballadores i que fou producte d'un cicle de mobilitzacions. No podem deixar de citar la famosa frase «España tiene dos problemas: ETA y el Baix Llobregat», o, citant un company de militància i un dels millors advocats laboralistes que té aquest país: «España tiene dos problemas: ETA y Cornellá.»

Des de llavors fins avui, un model de concertació basat en el pactisme i en la convivència de diversos agents –Govern, sindicats de concertació i patronals– ha suposat una retallada històrica de drets laborals. I és que, a més, una de les polítiques troncales de la Unió Monetària europea des dels noranta, i que l'actual projecte de la Unió Europea manté, és la disminució del cost laboral per treballador i la rebaixa dels costos de producció com una de les polítiques econòmiques per mantenir beneficis i per esmenar els cicles d'acumulació del capital en un context de crisi. Abaixar salaris i precaritzar condicions laborals; és a dir, vides petites i intranscendents *versus* beneficis de les corporacions grans –sempre grans– i tan transcendents com capaces d'atrevir-se a posar la vida en joc.

Bé, i què fa la Generalitat, en base a tota aquesta anàlisi? Nosaltres som conscients que els límits en la matèria són moltíssims; de fet, tota aquella regulació forta relativa a les condicions laborals és estatal. No obstant això, ens sembla que podríem fer més.

Nosaltres partim de dues premisses –ho faré ràpid perquè se m'acaba el temps–: la primera premissa és que una de les coses que explica l'atur i la precarietat és la manca de diversificació del teixit productiu i que cada cop tenim empreses amb més perfil de capital especulatiu que, en lloc de necessitar força de treball i generar riquesa que reverteixi al territori, dediquen més la seva activitat a l'especulació.

I el segon tema és que nosaltres partim de la idea que la força de treball que aporten les persones treballadores al procés productiu ni permet reproduir la vida quan se'ls hi torna –és a dir, no s'arriba a final de mes– ni és just el que se'ls retribueix perquè mai se'ls retribueix allò que es produeix. És a dir, la diferència entre allò que aportem els treballadors i les treballadores amb la força de treball i allò que rebem són els beneficis que acumulen els ocupadors, diguéssim, la famosa i històrica anàlisi de la plusvàlua: riquesa generada col·lectivament *versus* beneficis acumulats per uns pocs.

De la primera premissa no en parlarem en excés; ho posarem en la moció i tindrà a veure amb lògiques d'economia social i cooperativa i lògiques de recuperació del teixit industrial. De la segona premissa en valorem que les polítiques d'ocupació no estan enfocades des d'aquest principi de desigualtat, sinó que estan enfocades més aviat en una lògica que posa les empreses al centre.

M'explico: un dels conceptes clau en aquest sentit és un dels fonaments de la Llei del SOC i de l'Estratègia catalana per a l'ocupació, que és el concepte d'«ocupabilitat». El concepte d'«ocupabilitat» és un concepte estrella de la doctrina neoliberal i que posa la responsabilitat de l'atur i la precarietat en la persona, en el sentit que..., la lògica d'anàlisi és que no ha desenvolupat les competències i les habilitats necessàries per ser força de treball atractiva.

Però no només això –i nosaltres ho hem portat diverses vegades a debat. El fet que serveis del mateix SOC –aquí ens centrem ara en el Servei d'Ocupació de Catalunya– estiguin privatitzats –i també ho hem portat moltíssimes vegades a debat– va en aquesta lògica. La privatització de la intermediació laboral o de les oficines d'orientació fa que, per una banda, tinguin criteris de mercat i no de treball entès com a dret, i que, per altra banda, estiguem invertint més diners i més fons a les empreses en lloc de a les persones. Un altre exemple seria, per exemple, el buidatge de contingut de les oficines d'orientació laboral, que és un dels efectes que va tenir la Llei del SOC de l'anterior legislatura, que suposa pensar el SOC des d'una lògica de mer pagador de subsidis i no des d'un model de creació de teixit productiu o de treball com a dret.

Consellera, vistes les dades que mostren uns Països Catalans ofegats per l'austeritat i trencats per la crisi, com pensa reenfocar les polítiques d'ocupació? Com pensa esgotar el límit competencial que tenim des de la Generalitat? Mantenint el SOC com a una sucursal de l'INEM? –aquesta va ser una de les anàlisis que la diputada Isabel Vallet a la passada legislatura va fer des d'aquest mateix faristol en l'aprovació de la Llei del SOC. Mantenint el SOC com a mer pagador de subsidis, transferidor de capitals a les empreses de treball temporal i part de l'engranatge de la precarització?

Nosaltres pensem que les polítiques laborals han de ser valentes i que no poden ser polítiques laborals en la lògica del mercat, el mateix mercat que fa que la precarització de les condicions laborals dels treballadors i les treballadores dels Països Catalans sigui moltíssima i el mateix mercat que fa que les nostres vides siguin cada dia més una qüestió de supervivència i no de benestar.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Vehí. Respon la senyora Dolors Bassa, consellera de Treball, Afers Socials i Famílies.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies (Dolors Bassa i Coll)

Bon dia, diputats i diputades. Gràcies, presidenta. Bé, el tema és complicat: capitalisme, treball i vida. I, vostè ho ha dit, diputada Mireia: s'ha vist des de diferents vessants i ha sortit unes quantes vegades aquí el mateix tema, el concepte, i, per tant... Jo només comparteixo una part del que ha dit vostè, però evidentment no tot, i, llavors, no hi faré referència.

És veritat que el sistema econòmic capitalista present en la majoria de societat –i de fet tots anem amb l'iPad i tots anem amb el mòbil, i per tant tots hi estem involucrats– ha portat a unes falles determinades. I aquestes falles són desigualtat per a unes classes, per una banda; burgesia extractiva, oligarquies –el que hem dit moltes vegades. Però aquestes desigualtats també porten a una exclusió social i a una pobresa, de pobresa salarial a pobresa en tots els àmbits; per tant, són els resultats d'unes relacions de desigualtat en el poder.

A més a més, la liberalització salvatge de capitals des de grans centres financers, amb l'ajuda d'alguns governs molt conservadors, ha portat a que es vegi el capital com la cerca del guany fàcil i ràpid sense tenir en compte els drets socials i els drets laborals dels treballadors. Si a això hi afegim algunes reformes que hi ha hagut, sabem que en alguns llocs determinats, i en especial a l'Estat que en aquests moments pertanyem, es va trencar el contracte social que hi havia, i aquell tema del *in dubio pro reo* amb les últimes reformes laborals va quedar obsolet, de manera que els poders més forts han aconseguit avançar, mentre que les classes populars i els treballadors han tingut més dificultats.

El present que tenim ara, per tant, és un sistema ple de febleses amb arrels i estructurals, per tant, d'arrels i estructurals, no és un tema només conjuntural. I jo no ho lligaria ni a tema de Països Catalans ni a tema de Catalunya i prou, sinó que és a nivell de tot Europa i a nivell de tot el món. Des de fa molt de temps, des dels agents socials –la majoria de les classes populars– es reclama que els drets socials han de tenir aquella globalització que va tenir el capital, i que en el que són els drets i la part social no va aconseguir. Per tant, una de les primeres coses és la globalització en aquest aspecte.

Des del Govern de la Generalitat –i, per tant, parlem ja de Catalunya i la feina que estem fent tant des del Govern de la Generalitat com des del departament–, des d'un

bon inici tant al president com a mi concretament ens heu sentit dir que la millor política social és el treball digne. I aquesta paraula de «digne» no ens l'hem descuidat ni una sola vegada de les que ho diem, a diferència d'alguns altres governs, que ho diuen però només diuen que la millor política social és el treball i prou. Nosaltres diem «treball digne» perquè dintre de la conjuntura que tenim és el que volem treballar: per un treball digne.

Avui tenim una mala dada, és la dada de l'EPA del primer trimestre. Tots sabem que l'EPA són tres mesos, per tant, és trimestral, i comparem la d'aquest any amb la de l'any passat, on un dels temes és Setmana Santa. Ahir ho debatíem en les interpellacions: els temes de turisme, de serveis, són molt importants a Catalunya, i, per tant, varia molt la població que està treballant quan és temporada alta. És un dels temes que hem de desestacionalitzar, ahir ho comentàvem, i ho comentava el diputat Oriol Amat, i també el conseller d'Empresa. Però tenim moltes forteses: això fa que l'any passat, per tant, l'EPA del primer trimestre fos millor que la d'aquest any.

Malgrat tot, sí que mes darrere mes hem anat augmentant les persones que han deixat l'atur, i això no és ni un tema que ho vulguem dir nosaltres, sinó que fa quaranta-tres mesos consecutius que l'atur baixa. Però estem per treballar i estem per treballar en el treball digne.

Quines en són les idees principals? Primer, canvi de model productiu, passant del creixement exponencial del consum de l'energia fòssil al consum de l'energia renovable. Què vol dir això? Impulsar la reindustrialització del nostre país. Per tant, estem treballant en pacte amb agents socials i amb totes les empreses per poder fer aquest pacte de reindustrialització del país, perquè també sempre hem pensat que el treball a la indústria és més estable, és més segur i econòmicament més desitjable per als treballadors i treballadores, a part de donar un model productiu que és el que volem en el nostre país.

Una altra: el control i la regulació del capital financer. El model de finances ètiques, promoure sistemes fiscals o atacar el frau fiscal, com vam veure també ahir en alguna de les decisions que es van prendre en aquest Parlament.

I, per l'altra banda, repensar la forma d'organització i de fer de les empreses, des d'allà on podem fer incidència, com són els plans d'igualtat, fins a les preses de decisions, perquè els organigrames interns de les empreses siguin horitzontals i no verticals, com ha passat en els últims anys.

Tot això com ho podem fer? Vostè ho ha dit molt clar. Tenim molt poques competències, i aquestes competències que tenim només són per a les polítiques actives: no tenim competències en la regulació de la normativa, i per això desitgem una nova república en la que la legislació pugui ser pròpia, perquè tenim molt clar que les legislacions existents han de canviar. Defensem, per tant, dintre de les polítiques actives, la creació d'ocupació. Tampoc, com a govern, podem crear ocupació més enllà dels temes de les administracions públiques, que jo crec que aquest any n'és un exemple la convocatòria que hi haurà de persones que podran entrar a l'Administració pública.

Però sí que el que podem fer és millorar la qualitat de la feina i, sobretot, vigilar i ser garant de que el que hi ha de normativa permeti la competitivitat de totes les empreses amb les mateixes condicions; aquesta, per una banda. Per l'altra banda, treballar perquè les desigualtats siguin cada vegada més reduïdes. Vostè sap que treballem per a una renda garantida de Catalunya, que fa molts mesos s'havia portat aquí al Parlament, fa molts mesos que ho estem treballant intensament, per tant, d'aquí a poc espero que pugui tenir els seus fruits, i això ens permetrà atacar directament les desigualtats existents. Però a més a més necessitem i tenim una Inspecció de Treball forta.

Vostè em parlava de què fèiem amb el SOC, amb les polítiques actives i com ho derivàvem. El SOC no és..., és l'única eina que tenim per millorar aquestes polítiques actives, però també depenem de l'Estat. Sap que la majoria dels diners els hem d'anar a buscar a la conferència sectorial que hi ha a Madrid. Haurien de ser diners propis, i això ho hem reivindicat cada vegada.

Però sí que estem fent molta feina: no només amb el discurs de «treball digne», sinó que el Govern de Catalunya en aquest moment, des del Servei d'Ocupació de Catalunya, dediquem, aquest 2017, 100 milions d'euros a programes de qualificació professional que beneficiaran, calculem, més de 150.000 persones.

L'avaluació que tenim d'aquests programes que vàrem començar l'any passat és que donen una inserció del 42 per cent. Si la majoria d'aturats o més de la meitat dels aturats que tenim a Catalunya són de més de quaranta-cinc anys, necessitem aquesta qualificació professional perquè puguin canviar de sector, perquè puguin anar a aquells llocs on ara hi ha feina, però que també es preveu que són ocupacions emergents per una altra via. No treballem només amb empreses, sinó que treballem directament amb les persones.

Una altra: el Govern de Catalunya dediquem també 177 milions d'euros per a joves. És un altre dels col·lectius que sap que té més dificultat a l'hora de trobar feina. En aquests programes calculem que, per exemple, els 74.000 joves que estan inscrits a Catalunya en el programa de Garantia juvenil, que com molt bé saben no depenen només de la Generalitat sinó d'altres programes..., puc dir que, d'aquests, el 76 per cent cerquen l'ajuda, cerquen el suport de la Generalitat pels programes. I aquí invertim 170 milions d'euros.

Però, a més a més, programes de formació, més enllà dels que dèiem per a la qualificació professional: hi destinem, aquest 2017, 92 milions d'euros; programes de formació que tenim comprovats, el 2016, que han tingut una inserció del 36 per cent. Programes de suport a l'orientació i a l'acompanyament de la inserció directament a les persones: 21 milions d'euros.

Per tant, com pot veure, el Servei d'Ocupació de Catalunya no treballa amb les empreses, no té directament treta la seva responsabilitat, sinó que treballem directament amb les persones, sobretot amb programes mixtos d'acompanyament, d'orientació i de suport.

Continuarem amb el que vostè vulgui.

La presidenta

Té la paraula la senyora Vehí.

Mireia Vehí i Cantenys

Gràcies, presidenta. Gràcies, consellera. Hi insistim, eh?: no és una catàstrofe natural; és a dir, ni el capitalisme és una catàstrofe natural ni l'actual projecte de la Unió Europea és una catàstrofe natural aliena a nosaltres –és a dir, hi ha capacitat de canvi–, ni el model de concertació social que hi ha hagut a l'Estat espanyol i en aquest país nostre, petit però determinant, tampoc és una catàstrofe natural. La lògica del pacte, la lògica de la disminució, de tirar enrere en matèria de drets i condicions laborals tampoc és una catàstrofe.

Quant a les polítiques, celebrem tota la reflexió que vostè feia sobre el model productiu, sobre la reindustrialització, i fins i tot vostè arribava fins a les finances ètiques. Compartim plenament aquesta mirada. El que no compartim és l'anàlisi que baixa l'atur i ja està. L'hi hem dit abans: baixa l'atur però no millora la qualitat, i això és un drama, és un drama al qual cal posar remei.

I, sí, les competències són limitades, però és que no fem prou, no fem tot el que hauríem de fer per la fotografia que tenim els Països Catalans en matèria de precarietat i de pobresa. Tenim uns Països Catalans, no pararem de repetir-ho, trencats per la crisi.

Sobre la renda ciutadana garantida, vostè sap que nosaltres estem fent mans i mànigues perquè tiri endavant, però també sap que som conscients que això és una mesura de mínims, una mesura que no pallia i que no soluciona la pobresa en la seva arrel.

Sobre el SOC. No ens val que tota l'explicació sigui que tots els diners venen de l'Estat, perquè la Llei del SOC té una lògica amb un rerefons bastant neoliberal i... No tinc gaire temps i potser en faré una anàlisi simplista, però «treballar amb les persones» no vol dir «treballar per a les persones». A la moció, en tot cas, tindrem temps de reflexionar-hi més.

Què més podem fer? Sobre la millora de les condicions dels treballadors públics, nosaltres hem portat al Ple d'aquest Parlament diverses vegades mesures en matèria de salari. Per exemple, no hem vist en cap moment que als plecs de condicions de les subcontractacions hi hagi referències a salari mínim, o fins i tot a nivell mínim de contractació fixa o indefinida. Això seria una cosa fàcil de fer que tampoc s'ha fet.

Sobre l'ICAM, per exemple –ja sé que no és competència seva directa, però sí que té a veure amb aquesta anàlisi que fèiem del concepte de l'«ocupabilitat». De fet, fa no

gaire la secció sindical de la CGT de TMB de Barcelona explicava situacions esfereïdores, gent que se la fa tornar a treballar tot i mèdicament no estar en condicions de tornar a treballar, i el perill que això suposa tant per als treballadors com per als usuaris de TMB; vostè imagini's algú que condueix un autobús i que no està en condicions de fer-ho. De fet, el conseller Comín va reconèixer mesos enrere que els criteris de l'ICAM eren de lògica totalment economicista. I, ho repeteixo, sabem que no és de la seva competència, però en realitat està directament implicada en aquesta lògica de polítiques d'ocupació i en aquesta anàlisi d'ocupabilitat.

I sobre la inspecció de treball, no podem deixar de comentar la reunió del 23 de gener amb la ministra de Treball, la senyora Fátima Báñez, en la firma de la Comissió de Cooperació Interadministrativa d'Inspecció de Treball i Seguretat Social; ministra que s'encomana a la verge del Rocío per posar fi a la crisi, i no ens sembla que sigui el millor model polític com per fer front a això.

Tot i així, i bromes a part, en la inspecció de treball també podem fer moltes més coses. De fet, necessitem més recursos a la inspecció de treball, i això també és una cosa que hem dit moltíssimes vegades, i necessitem que la inspecció de treball es dediqui exclusivament a remoure el nivell de frau de llei d'incompliment de la normativa laboral i de la contractació laboral, i també de la sinistralitat laboral. Sé que vostè em dirà que ja ho fa i em traurà totes les dades de totes les..., el nombre d'inspeccions que s'han fet, perquè n'hem parlat moltíssimes vegades, però és que no n'hi ha prou: no n'hi ha prou perquè la sinistralitat és altíssima, perquè la contractació temporal és altíssima.

I ja per acabar, i a les portes de l'U de Maig, i tornant a l'inici: això no és una catàstrofe natural, no podem deixar de convocar les mobilitzacions de l'U de Maig, ni podem deixar de citar un dels millors poetes que ha tingut aquest país, que és Joan Brossa. I volem acabar així: «La gent no s'adona del poder que té: / amb una vaga general d'una setmana / n'hi hauria prou per a ensorrar l'economia, / paraitzar l'Estat i demostrar que / les lleis que imposen no són necessàries.» Nosaltres pensem que una vaga general és una de les mobilitzacions imprescindibles que necessitem a les portes de la república.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Vehí. Té la paraula la consellera.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies, diputada. Jo no he dit mai que treballàvem «amb les persones», sempre he dit que treballem «amb les persones i per a les persones», perquè, si no, els programes aquests del SOC no estarien dissenyats de la manera que els estem dissenyant, que és l'única competència que tenim.

Tampoc he dit que els diners venen tots de la sectorial. Sap que hi han diners de fons europeus, hi han diners de la sectorial, però n'hi ha més de la meitat de propis de la Generalitat. Per tant, els dos últims anys hem posat..., l'any 2016 i aquest any 2017, la meitat dels diners que té el Servei d'Ocupació de Catalunya són propis de la Generalitat.

Jo he explicat el que fèiem al SOC, perquè alguna de les vegades..., o algun diputat ha dit que quan sortim a les rodes de premsa cada mes parlant de l'atur només diem com està la situació. Per tant, he volgut també explicar què és el que fem, perquè com està la situació de l'atur jo crec que no trobarà cap comentari en què hàgim dit que ens alegrem que baixi l'atur i prou. És veritat que baixa l'atur, però en tots –i, si no, ho poden comprovar– els comunicats, totes les rodes de premsa, tant personals, com a consellera, com de qualsevol persona que està en el Departament de Treball, diuen: «Baixa l'atur, però continuem parlant del treball precari.» Per tant, nosaltres el que volem és treballar perquè hi hagi un treball digne i això no sigui precari.

Tercer tema: tema contractació. Miri, jo puc explicar-li el que és del departament. Per exemple, una cosa molt senzilla, places concertades en tema de residències de persones grans: totes seran en aquells llocs on hi hagi finançament públic, ni una per a privat i prou, perquè creiem que tant aquesta part com el que és contractació social en el departament ha de ser primordial, i, per tant, també anirem per aquest costat.

Inspecció de Treball: augmentar-hi efectius. Això és el que hem fet: divuit persones més des d'aquest mes de gener del 2017. No podem contractar directament inspectors perquè és un tema que no hi tenim competències. Per tant, un dels acords que hi va ha-

ver en el traspass de la inspecció és que el personal es definia a l'Estat, i no podem contractar-los directament perquè ha de ser personal d'oposicions de l'Estat. Com que no podríem fer això, doncs, hi hem entrat divuit persones habilitades en temes de seguretat social que estaven en un altre institut fent treball de despatx, perquè considerem important que siguin i puguin anar al centre de treball.

Vostè m'ha dit: «No doni dades.» Doncs, n'hi ha una que sí que la vull donar: 36.028 visites a centres de treball aquest any 2016 dels inspectors de treball. Jo crec que és una dada important. I d'aquestes, el 15 per cent fetes en horari nocturn i horari festiu; per tant, que no hi ha cap acord quan es va a l'empresa ni absolutament cap tema per no veure-ho clar quan hi va una inspecció de treball a trobar...

En què hem treballat? En la gestió de recursos humans, també; recursos humans de les empreses, que no deixem de parlar que «empresa» vol dir «empresari i treballadors».

Temes de la subcontractació en el sector de telefonia –i això ho saben molt bé–: mai hi havia hagut les sancions..., no n'hi ha prou amb les sancions, però mai de la vida hi havia hagut les sancions que hi ha hagut aquest passat any 2016, i continuarem el 2017, perquè no ens fan por ni les grans empreses ni les grans oligarquies.

Cooperatives de treball associat, i vostès n'han format part quan hem hagut de canviar, fins i tot, una part de la Llei de cooperatives per poder-hi tenir més impuls, perquè detectàvem errades, i falsos autònoms i falsos treballadors, que des de la Inspecció de Treball, sols, no s'hi podia treballar perquè la llei no ho permetia. Per tant, hem detectat això i ens hi hem posat.

Treball a les empreses de multiservei. Estem treballant des de l'hostaleria i amb les cambres de pis: cessió il·legal de treballadors. Gràcies a això vuit mil treballadors que estaven sense contracte aquest 2016 tenen contracte indefinit i a temps total, que no és parcial, i sis mil que eren irregulars s'han convertit en regulars.

Per tant, podríem fer més, hi estic d'acord, però estem fent molta feina. Més enllà d'aquí, hi ha un tema que ens preocupa i que vostè no n'ha parlat, i és el tema dels irregulars. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Estem treballant en tres àrees: estem treballant en el servei domèstic i atenció a les persones a domicili, amb persones que tenen unes condicions de vida i unes condicions laborals molt per sota del sector i del que haurien de tenir, per tant, un acord amb elles. Tenim un grup de treball d'aspectes jurídics a la Taula de Ciutadania també amb totes aquestes persones irregulars. Estem treballant amb els comerços pakistanesos, perquè també tenien una sèrie de problemes amb la Inspecció de Treball.

I jo crec que un tema molt important...

La presidenta

Consellera, ha exhaurit el temps.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies

...és com podem regular el treball de les persones irregulars.

Renda garantida...

La presidenta

Ha exhaurit el temps, consellera.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre el mal ús del diner públic

300-00158/11

L'onzè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre el mal ús del diner públic, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Carles Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señora *consellera*, señor *conseller*, diputadas y diputados... Es evidente que gobernar no es fácil y menos en épocas de crisis. Ciudadanos es un partido sensato, que no hace promesas imposibles de cumplir y todas las propuestas que hacemos las hacemos con un Excel en la mano. Allí donde somos decisivos hemos demostrado que somos un partido responsable, que aporta estabilidad y que permite que salgan adelante presupuestos con mejoras para todos los ciudadanos. Una cosa es que no haya dinero para todo aquello que nos gustaría, y otra, muy diferente, es el mal uso de ese dinero. El dinero del que dispone el Gobierno es un dinero de todos, y hay que ser muy escrupuloso cuando se usa el dinero público.

Conseller, usted sabe que Cataluña es la comunidad autónoma con más altos cargos y mejor pagados. El presidente Puigdemont cobra más del doble que el presidente de España, y sus consejeros cobran más que los ministros. Y luego hay otros cargos en otros chiringuitos que cobran tanto como los consejeros, y, además, estos altos cargos se han incrementado desde que el Gobierno es del señor Puigdemont. Y este es un despilfarro que le hemos reprochado en muchísimas ocasiones, pero es que se han detectado también durante su obra de gobierno otros malos usos del dinero público, que es de los que queremos hablar hoy.

Mire, una de las obsesiones de este Gobierno –(*l'orador riu*) y usted lo sabe muy bien, *conseller* Romeva– es la internacionalización del *procés*, y para ello destinan cada vez más dinero. El hecho de cosechar un fracaso tras otro no les hace desistir en seguir usando el dinero de todos los catalanes, el que todo el mundo gana con esfuerzo y paga como impuestos para que se traduzcan en mejoras sociales; a ustedes les da igual dedicarlo a su fin, que es la internacionalización del proceso.

Por poner ejemplos cercanos: el mitin que dieron en Bruselas los señores Puigdemont, Junqueras y usted mismo, *conseller* Romeva, nos costó, solo en publicidad, 127.000 euros. Y era para un mitin en el que, como a todos los mítines, ¿quiénes van? Pues los convencidos, ¿eh? En Bruselas era público catalán que ustedes consiguieron reunir para que fuese a oírles, a escucharles, cuando les podrían haber escuchado aquí en la Barceloneta, pero ustedes se gastaron 127.000 euros en publicitarlo.

Y, después, el presidente Puigdemont se fue de viaje a Estados Unidos, dos veces, ¿eh?, en un par de semanas, por si no fuera suficiente una. Y en la primera ocasión no fue más allá de dar una conferencia en una pequeña sala de una universidad; se reunió con congresistas del Tea Party, se reúnen ustedes, también, en sus viajes con gente, diputados, de extrema derecha. Y en la segunda, en el segundo viaje consiguió que tanto la embajada de ese país como la fundación Carter acabasen emitiendo comunicados para desmarcarse de su intento de repetir un nuevo 9 de noviembre.

Algunos, en Ciudadanos, estamos –sabe que tenemos influencia, hoy día, en el Congreso y en el Gobierno del Partido Popular– pensando en proponer al Gobierno Rajoy que les contrate a ustedes, a usted y al señor Puigdemont, porque son quienes consiguen más apoyos, más comunicados internacionales en apoyo de la unidad de España. Entonces, vamos a ver si les contratan a ustedes, porque están haciendo una labor buenísima en conseguir el desmarcaje de todos los actores del panorama internacional.

Pero no solo tenemos que pagar los viajes del actual presidente de la Generalitat, ahora que estamos pagando también los del expresidente que consiguió la CUP mandar a la papelera de la historia, el expresidente señor Mas. Que, por cierto, ahora la CUP también ha dicho que no quieren que el señor Mas sea embajador del *procés*, cosa que nos hace pensar, pues, si el señor Mas no representa ni siquiera a todos los separatistas, ¿cómo nos va a representar a todos los catalanes? Verdaderamente le estamos pagando..., a un señor que no tiene atribución ninguna, atribución legal ninguna, estamos pagándole viajes no se sabe muy bien a título de qué. El señor Mas, por decirlo así, es un espontáneo que ha saltado al ruedo de los viajes internacionales y ustedes le están sufragando los viajecitos al señor Mas, y no se sabe muy bien... Eso es usar mal el dinero público, señor Romeva; eso es usarlo con personas que no tienen las atribuciones legales necesarias para representar a todos los catalanes –ni a todos los separatistas, tampoco.

Otro de los campos en los que su Gobierno gasta el dinero a riadas y sin control es en la burbuja informática: 400 millones para el CTTI, que es tanto como todo el presu-

puesto del Departament de Cultura de la Generalitat. Sin duda las tecnologías son muy necesarias, pero el problema es el mal uso que hacen luego de esas tecnologías con todo ese dinero público: se han usado para espiar los *mails* de los profesores, las tecnologías informáticas de la Generalitat se han usado para espiar a funcionarios, para espiar y «jaquear» comunicaciones de los sindicatos de los Mossos d'Esquadra para crear bases de datos fantasmas de esas que van cacareando por allí algunos de los que cuando no amenazan funcionarios..., hay otros que desvelan planes de hacer bases de datos ilegales y se vanaglorian de ello.

Y luego también los usan, estos medios informáticos, pues, por ejemplo, para hacer campañas de la *consellera* que hace un momento estaba aquí, hacen campañas de partido: una campaña con el anagrama de Esquerra Republicana desde la web, desde la cuenta personal del *conseller*: desde la cuenta oficial del *conseller* se hace, increíblemente, propaganda de partido.

Otro ámbito en el que parece que hay dinero siempre es para el del autobombo del Govern. Cada dos por tres nos encontramos con campañas que no aportan ninguna información, pero su Gobierno tiene 30 millones de euros dedicados a publicidad institucional. Y, por ejemplo, hacen ustedes cada campaña que, bueno, es inexacta o es increíble. Les preguntamos por la campaña que hicieron ustedes de «La força d'un gran país»: «L'aeroport del Prat va aportar el 50 per cent dels beneficis obtinguts dels aeroports de tot l'Estat. Font: AENA, 2014.» Bueno, pues, si es mérito de alguien, será mérito de AENA, ¿no?, porque ustedes, la Generalitat, no ponen ni un duro en el aeropuerto del Prat. Sí que lo ponen en el aeropuerto de Reus, que es de los más deficitarios del Estado y de los que van menos aviones y circulan menos aviones. Les preguntamos lo que valía esta campaña de «La força d'un país» y nos dijeron: «Un millón de euros.» Un milloncito de euros, se han gastado en la campaña «La força d'un país», que no comunicaba nada a los catalanes más que el autobombo de su propio partido.

Y otra campañita: «El Gobierno evita más de 3.200 desahucios en tres meses.» Esto parece una noticia, está disfrazado, parece un artículo de un periódico, pero no lo era: era una cuña publicitaria en la que ustedes se dan al autobombo de que evitan 3.200 desahucios en nueve meses cuando en realidad Cataluña es de las comunidades en las que tenemos desgraciadamente más desahucios en las viviendas. Y ustedes pagan esto, y además es una publicidad institucional absolutamente inútil porque, a la gente necesitada de la asistencia de la Generalitat para, pues, acceder a una vivienda, para evitar que la desahucien, ni un teléfono, nada. ¿Información útil? Ninguna: autobombo absolutamente.

En infraestructuras: «La Generalitat demana el traspàs de Rodalies», y dan una cifra de incidencias de 1.597 en la red de infraestructuras de Rodalies. Ciudadanos les pide explicaciones y ustedes mismos..., cuando nos contestan, resulta que ochocientas se debían a aquella parte de las infraestructuras que gestiona el Gobierno, y otra eran los trenes que gestiona la Generalitat, más de cuatrocientas incidencias, pero estas ustedes se las «encoloman», por decirlo así, al Estado en su publicidad de autobombo en la que se gastan ustedes el dinero.

Y luego, por no acabar..., es que hay múltiples, múltiples ejemplos de este dinero que se dedica... Pues, por ejemplo, quieren ustedes dedicar a un nuevo 9 de noviembre... El señor Junqueras decía en una entrevista que lo tenía todo preparado para tramitar el referéndum, pero es que el Tribunal Constitucional les ha dicho que no se pueden gastar ustedes el dinero. Y hay una partida de 5,8 millones que es legítima si se gasta en elecciones normales, como van a tener que ustedes hacer enseguida, pero no en urnas de cartón para repetir un 9 de noviembre para todos los catalanes.

En el segundo turno le explicaré las soluciones que le propone Ciudadanos.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Carrizosa. Respon el senyor Raül Romeva, conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència.

El conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència (Raül Romeva i Rueda)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Carrizosa, senyores i senyors diputats... D'entrada, permeti'm que li agraeixi, primer, l'oportunitat una altra vegada de poder fer un debat, de poder parlar. Perquè, efectivament, jo crec que en política, i sobretot en política parlamentària, parlar, dialogar, discutir, contrastar, preguntar, fins i tot qüestionar és absolutament legítim, és absolutament normal, i a mi em sembla que és la manera de fer les coses. El que és incomprensible, en tot cas, és impedir debats; això és estrany, eh?, com a mínim, en política parlamentària. I, per tant, li agraeixo que vostès facin ús d'aquest dret democràtic que hauríem de tenir totes i tots de poder-nos expressar lliurement en qualsevol tema que considerem pertinent.

Vostè n'ha tret un avui que és absolutament rellevant, que és el bon ús –en tot cas, un ús que s'hauria de fer; vostès el titulen «mal ús del diner públic», en tot cas podríem titular-ho en positiu– que s'hauria de fer dels recursos públics. I, efectivament, estem d'acord en que la primera premissa que cal afrontar per poder fer un bon ús del diner públic és saber, òbviament, com s'aproven aquests recursos públics, aquests pressupostos, i, per tant, també quins mecanismes tenim, no només de discussió, elaboració i aprovació, sinó també, després, de control, de supervisió.

I en aquest sentit tenim clares les eines que en aquests moments tenim a disposició. Hi ha hagut un debat parlamentari, s'han fet propostes, s'han fet esmenes –algunes han passat, d'altres no–, s'han establert prioritats, i, finalment, després d'aquests debats aquest Parlament ha aprovat uns pressupostos, que a alguns els agraden més, a altres menys; per a alguns és suficient, per a altres ho és menys, però que marquen les prioritats que surten dels debats parlamentaris que hi ha hagut, en els quals vostès han tingut, també, lògicament, i legítimament, perquè són en aquests moments oposició, una participació significativa.

Estem parlant de 31.000 milions d'euros, el 74 per cent dels quals es destinen a despesa social. Per tant, globalment, si mirem les xifres en globalitat, en la seva globalitat, és evident que les prioritats d'aquest pressupost són clares, les prioritats són evidents. Ens podríem centrar en les prioritats que vostès poden no compartir perquè són equivocades, o són insuficients, cosa que és absolutament legítim, ho repeteixo, i és el que pertoca fer, en els àmbits que toca: debat parlamentari previ i, en tot cas, després, el control parlamentari de l'execució d'aquest pressupost. Però, ho repeteixo, les prioritats d'aquest pressupost són clares.

A partir d'aquí, vostè sap –i a mi em sembla que és bo i estem reiterant que aquesta és l'eina que s'ha d'utilitzar– que un pressupost està sotmès a un control intern, per tant, a una intervenció, per tant, a una intervenció general, que en aquests moments és especialment estricta cada vegada que s'aproven partides pressupostàries o que es fan propostes de partides pressupostàries. Hi ha un control extern: la Sindicatura de Comptes, que òbviament també ha de fer la seva feina de manera absolutament imparcial, rigorosa i estricta a l'hora de controlar l'ús d'aquests recursos, i, òbviament també, el control polític.

Cap problema en que en aquest debat polític vostès discrepin. Ara bé, quan es planteja des d'un punt de vista de la utilització dels recursos una acusació s'ha de poder fonamentar bé. Una cosa és la discrepància política, que és legítima; l'altra cosa és la suposada illegalitat o frau o, en tot cas, mala praxi, que aquí caldria, òbviament, discutir, o plantejar, efectivament, les raons, que entenc que són les importants.

I aquí és on vaig ja, directament, al problema de fons, que és el que vostè ha esmentat, o alguns dels problemes de fons que vostè ha esmentat. I si m'ho permet, començaré pel final. Ha començat parlant –en tot cas, per no deixar-me'n cap intentaré esmentar-los tots–..., vostè ha criticat d'una manera molt dura, en fi, la política exterior d'aquest Govern. Permeti'm que l'hi recordi: l'acció exterior, no d'aquest Govern, de qualsevol Govern avui en dia, és absolutament normal, necessària, legítima i a més a més és una obligació legal que tenim.

L'hi repetiré tantes vegades com faci falta: Catalunya ha de poder tenir projecció exterior en tots els àmbits –econòmic, empresarial, esportiu, cultural, recerca–, i, per tant, aquesta és la feina de l'acció exterior. Que és el que fem, que és el que fa, que és el que fan les delegacions, que és el que fan els diferents consellers i conselleres quan surten a

l'exterior. Des d'aquesta normalitat exterior nosaltres fem allò que pertoca i que, a més a més, repercuteix positivament en el benestar aquí i esperem que en alguns casos també fora, a través d'altres programes conjunts que fem amb determinats actors. Això ho seguirem fent, encara que no li agradi.

Que en aquest treball exterior s'explica quina és la situació de Catalunya, perquè legítimament i necessàriament hi ha preguntes, és obvi, és normal. És el paper que li toca, és el paper que també fa..., o no és això el que fa l'Estat espanyol també, quan es mou fora dient que el que fem aquí és il·legal? O no és això el que fan les cent disset ambaixades de l'Estat espanyol i els vuitanta i escaig consolats quan expliquen que el que fem aquí és il·legal?, i neguen el dret a tots aquests ciutadans i ciutadanes de Catalunya que legítimament han demanat, han expressat el seu desig de poder decidir democràticament i pacíficament el seu futur, poder votar, i els neguen aquest dret, i els ataquen i els condemnen a l'ostracisme, si pogués ser? No és això el que fa? Perquè hi ha unes majories a l'Estat, que vostès hi donen suport, que fan aquest discurs. Això no és representar tots els ciutadans de l'Estat espanyol, de cap de les maneres, eh? –de cap de les maneres–, no s'enganyi, eh?, no ens enganyi. Però, en canvi, és el que fan. Nosaltres el que fem és explicar.

Vostè menysté els contactes que hi ha a l'exterior. Permeti'm que li sigui molt franc: si tan clar té que això no és el que vol el poble de Catalunya, si tan clar té que a fora no ens fa cas ningú, si tan clar té que ningú ens escolta, i que ningú ens escoltarà i que ningú ens farà cas, escolti, és l'oportunitat idònia –idònia– per posar les urnes, votar, que tothom s'expressi. I si realment tan clar tenen que això no va enlloc, votem i deixem de preocupar-nos d'aquest tema. Perquè, si surt que no, com vostès tan clar tenen que sortiria, escolti, s'ha acabat el debat, s'ha acabat el problema, ja no tindrem cap problema en aquest sentit. Això és el que jo els convido també a fer.

Ara, vostès viuen molt bé en aquesta contrarèplica, perquè òbviament els dona sentit d'existir: anar contra una proposta, no fer-ne –anar contra una proposta. Però jo ho repeteixo: no tenim cap problema precisament en parlar d'això i de tot. I des d'aquest punt de vista, si vostès tan clar tenen que això no va enlloc, posem-ho a votació.

Però, a més a més, anant directament al pressupost, és que vostè critica una partida que és el 0,2 per cent del total del pressupost. És a dir, és que el 0,2 per cent que vostè critica amb aquesta profusió, comparat amb el conjunt del pressupost de la Generalitat de Catalunya, és una nimietat, és que és ridícul des del punt de vista de les necessitats, fins i tot, jo li diria. És el que hi ha.

Però és que estem parlant, ho repeteixo, d'un pressupost, en el seu conjunt del Departament d'Exteriors, de 62 milions, que si hi explicitem directament el que té a veure amb acció exterior, és la meitat, per tant, del 0,1 per cent de tot el pressupost. A vostè això li sembla massa, li sembla excessiu, li sembla fins i tot negatiu.

Però és que resulta que, si vostè analitza bé les xifres, el 80 per cent, el 75-80 per cent de la població de Catalunya entén que tenim un problema, entén que la solució és democràtica i entén que la solució passa per votar, per resoldre-ho democràticament. Aquesta és la demanda majoritària.

Per tant, aquest Govern, des del punt de vista pressupostari atén prioritàriament les necessitats, ho repeteixo, socials i de sortida de la crisi, que en aquests moments s'han plantejat i que òbviament no m'hi estendré perquè no és el tema, que és la prioritat. Però també atén una demanda majoritària de resoldre la qüestió que en aquests moments ens preocupa. I ho repeteixo: si a vostè el preocupa tant que això no vagi enlloc, doncs, no té millor solució que la de permetre'ns a tots expressar-nos; a tots: a vostès, als que direm que sí i als que encara no saben què diran perquè no saben com afrontar encara la qüestió, legítimament.

Però permeti'm que li faci, també, una esmena específica sobre el que té a veure amb les infraestructures, dues reflexions molt ràpides. La primera, des del punt de vista d'allò que dèiem del control hem fet una reforma exhaustiva del que són els sistemes de contractació pública, per una raó molt clara i molt explícita: perquè el que volem evitar –i de fet amb la reforma que hem fet, del Decret de contractació pública, ho evitarem– són nous Castors, nous exemples d'infraestructures no només mal decidides i mal atribuïdes, sinó mal gestionades, i encara més mal resoltes. Aquest és un aspecte important.

I, segona, home, també siguem honestos: vostè critica les infraestructures. Escolti, ens passem el dia escoltant promeses d'inversions, de pluja de milions que en el millor dels casos no deixen de ser un *sirimiri* i encara gràcies. Per tant, a l'hora de parlar de recursos públics, siguem també una mica tots honestos. Aquells a qui vostès els han donat d'una manera gairebé gratuïta la majoria parlamentària al Congrés dels Diputats i al Govern, que, una vegada i una altra, venen a prometre, a prometre, a prometre... Vostès parlen molt de les promeses, molt lloable, però resulta que aquí n'hi ha que prometen, prometen, prometen i, escolti, aquí encara estem esperant que passin algunes de les promeses que tantes vegades s'han fet, i no una, ni dues, ni tres vegades, sinó bastantes més. Per tant, home, quan es parla del bon ús dels recursos públics i de la credibilitat i la legitimitat del que es fa, jo crec que haurien de ser també una mica més rigorosos.

Des d'aquest punt de vista, ho repeteixo: el debat parlamentari jo crec que és sempre benvingut. Discutim tant com...

La presidenta

Conseller...

El conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència

...faci falta de les prioritats...

La presidenta

...ha exhaurit el temps.

El conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència

...i, en qualsevol cas, li agraeixo, òbviament, que faci totes les propostes: jo les escoltaré molt atentament per millorar aquestes pràctiques.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula el senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. *Conseller Romeva*, cuando habla usted de impedir debates, ¿a qué se está refiriendo?: ¿a la reforma del Reglamento que propone la tramitación de las leyes en lectura única?, ¿a eso? *(aplaudiments)* –¿a eso? ¿O se refiere usted a cuando presentan enmiendas a la totalidad contra las leyes que propone Ciudadanos de intentar que los niños catalanes tengan los libros de texto gratuitos, o que se acabe con el acoso escolar, y ustedes intentan que esos temas ni siquiera se debatan en el Parlamento de Cataluña y presentan enmiendas a la totalidad? A lo mejor se refieren a eso.

Y en cuanto a la acción exterior, a nosotros nos encanta que haya acción exterior –nos encanta. Es que acción exterior es una cosa, que es dentro de las competencias estatutarias que nos da el Estatuto de Cataluña, y que es, ni más ni menos, que promover la economía catalana en el extranjero y promover también la cultura catalana en el extranjero y darla a conocer. Pero no es –no es– dar publicidad a un intento de referéndum, del que usted, por cierto, el día 9 de noviembre de 2015, pues, poco menos que se burlaba cuando lo proponía Catalunya Sí que es Pot y decía que aquello era ya pantalla pasada, y ahora está usted defendiéndolo de nuevo.

Pero, bueno, más allá de estas contradicciones, yo venía aquí a hablar del mal uso del dinero público, que es típico, por cierto, de la vieja política, de una política que consiste en que los partidos creen que el dinero público es suyo, que sirve para perpetuarse en el poder, cuando no para enriquecerse particularmente. No es una cuestión privativa del Gobierno o de los gobiernos de *Convergència i Unió*, también lo ha hecho el Partido Popular, como sabemos, en el Gobierno de España y en la Comunidad de Madrid; el PSOE lo ha practicado con profusión en Andalucía, podemos encontrar un montón también de campañas de autobombo también allí, y ustedes lo han hecho aquí.

Y yo lo que creo es que ustedes no entienden lo que está pasando en Europa y en España, y no ven lo que ha pasado en Francia. Lo cierto es que florecen los populismos y el nacionalismo, y eso florece por el descontento, porque la gente en crisis, los ciudadanos, están viendo que no se hace buen uso del dinero que con su esfuerzo ellos meten en la caja común. Y porque si los viejos partidos no dan soluciones y los viejos partidos no hacen nada para cambiar el sistema, vienen otros y ofrecen soluciones mágicas, y

vienen los Syriza, y vienen los Le Pen, y vienen los Trump y vienen los Brexit. Y vienen, pues, partidos como Convergència, que siendo de la vieja política creen que hay un nicho en el populismo y en el nacionalismo, y fabrican un enemigo exterior y fijan la solución de todos los males en un Brexit para Cataluña.

Pero, ¿sabe qué pasa? Que a Convergència no se la cree nadie, y por eso no dejan de bajar en las encuestas y ya no pintan nada en el Congreso. ¿Y por qué no se la cree nadie? Pues, porque ustedes son la vieja política, el partido de la corrupción y de las sedes embargadas. Y porque la gente sabe que, ante estos problemas de mal uso de dinero público, ustedes no van a dar soluciones, porque ustedes viven de eso y tienen todos los vicios de la vieja política en España, que se agrava ahora por el populismo de sus propuestas, por lo irrealizable de sus obsesiones, por las mentiras que dicen y por los socios con que van.

Gobernar es priorizar, y, miren, la principal característica de un sistema democrático es el control de dinero que pagan los ciudadanos, por eso le pedimos cuentas del uso del Gobierno, de un gobierno embarcado en una cruzada política. Han de decidir ustedes: ¿pago a los funcionarios sus pagas extras o meto altos cargos con altas retribuciones? ¿Me gasto el dinero en camas de hospitales o lleno de enchufados las diputaciones? ¿Reduczo las listas de espera o mantengo los consejos comarcales? ¿Reduczo hasta suprimir los barracones en las escuelas o mantengo la tele más pública de España? ¿Pago lo que debo en dependencia? ¿Hago gratis la enseñanza de cero a tres años o me fundo el dinero en viajesitos por el extranjero? ¿Ayudo a los autónomos y a los emprendedores o me lo gasto en construir estructuras de Estado y construir urnas de cartón?

Nosotros lo tenemos claro y parece que ustedes no lo tienen tanto. Y como vemos que no lo tienen claro, propondremos una moción con medidas de control de este Parlamento para que se regulen, por el Gobierno, las condiciones en que puedan tener lugar los viajes del Gobierno al exterior: el séquito que han de llevar; la duración; los objetivos a cubrir; el límite de la representación que ostente cada miembro del Gobierno; que vayan miembros del Gobierno y no espontáneos como el señor Artur Mas; que se conviertan en verdaderos viajes de trabajo y no en meros caprichos promocionales; que se realicen informes periódicos; que usted informe aquí una vez al mes del objetivo, del contenido y de los gastos que han supuesto todos estos viajes; que se gaste el cien por cien del dinero previsto para partidas sociales y no quede el 20 por ciento que quedó en pagar las ayudas a la pobreza energética. E impulsaremos medidas como impedir a la Sindicatura de Cuentas que haga una auditoría de los viajes al exterior realizados en esta legislatura.

Propondremos más reformas en profundidad, pero con la resistencia de la vieja política...

La presidenta

Diputat, ha exhaurit el temps.

Carlos Carrizosa Torres

...será con un cambio de gobierno cuando podamos hacer y llevar a cabo estas reformas en profundidad.

Gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Carrizosa. Té la paraula el conseller Romeva.

El conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència

Bé; moltes gràcies, senyor Carrizosa. La veritat és que, home, jo entenc que quan vostè parla de coherència i de credibilitat es deu referir, per exemple, al pacte que vostès van fer l'any 2009 a les europees amb Libertas, amb un partit clarament antieuropeista, i, per tant, també des d'aquest punt de vista clarament nacionalista, que no els va incomodar en aquell moment per poder fer un pacte, i a més a més amb recursos que venien també d'un multimilionari, que, com vostè sap perfectament, home, precisament un exemple de progressisme no era. Per tant, el seu principal problema a l'hora de fer aquests discursos és l'hemeroteca i és la seva pròpia història.

El que passa és que, des d'aquesta perspectiva, jo puc entendre que vostès se sentin incòmodes amb un determinat plantejament polític, i això és legítim. El que és més difícil de creure és que vostès, a l'hora de fer aquest discurs, siguin també coherents i comprensibles. Perquè des del punt de vista, ho repeteixo, del que significa la lectura europea que vostè ha esmentat, home, diguem-ne que tenen algunes incògnites i algunes ombres que estaria bé que clarifiquessin, ja que són tan proclius a la transparència.

Parlant de transparència, jo l'hi he de dir, amb tota la legitimitat i tranquil·litat del món: vostè sap perfectament que cada vegada que vostès fan preguntes se'ls hi responen. Difícilment trobarà –difícilment trobarà– un govern..., certament, no el que vostès donen suport a l'Estat, aquest segur que no, però aquí totes les respostes s'han donat. I no tinc cap problema. Vostè diu que farà propostes perquè hi hagi una auditoria dels viatges. Cap problema, faci-ho. Però si tenen tota la informació, però si els hem donat tot, si ho tenen tot, si ho saben tot, si segons vostès no hi ha res –no hi ha res. Doncs, si no hi ha res, quin és el problema? Per tant, tenen absolutament tota la informació.

I, des d'aquest punt de vista, vostè abans criticava –i això no ho he esmentat, però em sembla que és important– tota la part tecnològica. Home, jo li agrairia que també posés en valor, precisament, tota la feina que es fa –no per part d'aquest departament, sinó per part de tot el Govern– a l'hora de fer una política de dades obertes absolutament exemplar a escala europea: als pressupostos mateixos, però a qualsevol altre departament, el mateix.

Per això serveix també la tecnologia, per això serveix precisament també aquesta possibilitat de poder disposar de la informació pública, perquè des del punt de vista, ho repeteixo, del control i de la supervisió de la despesa, aquí no hi ha cap discussió. Repeteixo que, des del punt de vista, per tant, de la transparència i de l'ús, totes les propostes seran ben rebudes, ben vingudes, estudiades, tingudes en compte, però dubto molt que ens puguin aportar alguna cosa que no estiguem fent. Però, tanmateix, ho repeteixo: si és el cas, ho valorarem i ho aprofitarem tant com faci falta.

Ara bé, permeti'm que li sigui també en aquest sentit una mica clar i una mica contundent. Vostès parlen de credibilitat i de contundència. A mi em sembla que és important recordar que, en un moment donat, el senyor Rivera, el president del seu partit, va dir que, si hi havia un sol imputat més al Partit Popular, deixarien de donar-li suport. Des que va dir això n'han aparegut 179. Jo crec que qüestionar, també, des del punt de vista de la legitimitat, que determinades aliances són qüestionables, home, jo crec que, ostones, com a mínim –com a mínim– seria bo que tinguéssim una certa autocrítica a l'hora de, també, fer determinades afirmacions.

Dit això, ho repeteixo: cent per cent d'acord en que puguem discutir les mesures més radicals, més estrictes, més contundents per evitar qualsevol mena de mala praxi. Si és que aquí hi estem absolutament –absolutament– d'acord, cap problema, cap ni un. Repeteixo que, això sí, és un tema de coherència.

I l'última reflexió que li volia fer: vostè menysté el debat parlamentari i retreu el problema del Reglament, per exemple, d'ahir. Miri, jo li torno a dir, i l'hi va explicar perfectament el president del Grup de Junts pel Sí, el senyor Turull, que si això ho haguéssim pogut fer d'una manera normal, oberta, pública, que és el que tots volíem, que és el que vam demanar, que és el que entenem que és normal en les societats democràtiques, no estaríem parlant d'això ara. És a dir, si vostès no haguessin enviat al Tribunal Constitucional un debat –un debat–, ara no estaríem parlant d'això.

I quan vostè menysté el fet de que l'expresident Mas estigui explicant quina és la situació que en aquests moments està vivint, home, a mi m'agradaria que vostè recordés que el president Mas està en aquests moments condemnat per haver preguntat a la gent i per haver demanat l'opinió de la gent, cosa que és absolutament extraordinària a escala internacional. Per tant, que vostè menystingui això i al mateix temps consideri que aquesta és una mala praxi pressupostària, francament, ho repeteixo, és un problema no només de fons, sinó també, fins i tot, de coherència política.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, conseller Romeva.

Interpel·lació al Govern sobre l'oferta pública d'ocupació i les condicions laborals del personal de l'Administració de la Generalitat de Catalunya

300-00159/11

El dotzè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre l'oferta pública d'ocupació i les condicions laborals del personal de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari Popular de Catalunya. Per a exposar-la, té la paraula la senyora María José García.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Bien, en primer lugar, dar la bienvenida a los representantes sindicales que nos acompañan, también de la *conselleria*. *Consellera*, señoras y señores diputados, comenzamos esta interpelación como siempre: reconociendo el mérito de los empleados públicos de la Generalitat, que han sufrido con estoicidad recortes y tensiones laborales sin precedentes y sin comparación en el resto de funcionarios y demás trabajadores públicos de Cataluña o del resto de España en general; recortes y tensión laboral por la temporalidad y la insuficiente cobertura de plazas, por el sobre esfuerzo de mantener la calidad y la prestación de un servicio público que es esencial, con más usuarios y con menos efectivos. Por responsabilidad, y en las peores condiciones de toda España, nuestros empleados públicos han mantenido servicios esenciales, como la educación, la sanidad, la justicia, la seguridad. Y se lo queremos agradecer, y por eso estamos hoy aquí.

La Generalitat de Catalunya ha sido la administración pública que más ha recortado, que más ha tensionado, y es la administración que ahora menos, mucho menos y más lentamente, está revirtiendo recortes y tensión. Ustedes, *consellera*, a la hora de recortar se apuntaron los primeros y con voracidad, yendo mucho más allá de los decretos estatales que utilizaron como coartada, más allá de su propia legitimidad.

Y por eso los tribunales han fallado en su contra: por ejemplo, la rebaja del 5 por ciento del salario del Acuerdo de gobierno 33/15, de 10 de marzo, que fue declarada nula de pleno derecho, calificando su actuación como desobediencia disimulada, estratagema, argucia, fraude de ley e incluso con dudas sobre su buena fe; o la sentencia firme del Supremo que anuló el recorte retroactivo de derecho, si nos referimos a la paga extra meritada hasta julio de 2012.

Por todo esto, su compromiso ahora no es solo legal, también es moral. Usted dice –la escuchamos el Pleno pasado– que están comprometidos y trabajando para que los trabajadores públicos recuperen su derecho. Mire, lo dudamos, porque lo poco que han hecho solo ha sido por presión externa: presión judicial, presión sindical, presión parlamentaria o presión estatal. Su gestión es absolutamente decepcionante: sin iniciativas, sin voluntad política, sin transparencia, sin lealtad. Se lo digo con respeto, pero también con contundencia.

Su Gobierno ha boicoteado, y usted lo sabe, la negociación en la mesa general, con una estrategia dilatoria y opaca, acudiendo sin propuestas, sin voluntad negociadora, sin capacidad política, filtrando información a la prensa, y para muestra la mesa del pasado 10 de abril: absolutamente contradictoria con las expectativas que usted generó en sus respuestas a los diputados Vidal y García el Pleno pasado.

Por la experiencia de este último año y medio, creemos que están ustedes haciendo ya dejación de sus funciones, y también maltratando y faltando al respeto a los trabajadores públicos, que no tienen la culpa de la incapacidad de gestión financiera de su Gobierno ni tampoco de las ensoñaciones que está priorizando este Gobierno de Esquerra, de Convergencia, ahora PDECAT.

Y es su propia incapacidad de gestión y su falta de valentía política lo que nos tiene hoy aquí. Porque tenemos ejemplos de otros gobiernos que, con la misma crisis, con el mismo modelo injusto de financiación –por cierto, pactado por Artur Mas con Zapatero– no han recortado a sus funcionarios lo que ustedes, y además ya han revertido todos estos recortes.

Repetidamente para usted todo es culpa del Gobierno de España. Es fácil: es un enemigo externo, demonizado y que no se puede defender. Yo le pediría que hoy se ciña usted a su papel de *consellera* de la Generalitat y no nos interpele como haría una diputada en la oposición en el Congreso: respóndanos. Hablemos de lo que pasa aquí y de su

responsabilidad, aunque es cierto que hoy debemos considerar una serie de evidencias en parte vinculantes que condicionan el debate y que no creo que usted censure, aunque vengan de Madrid.

La primera es el acuerdo firmado por el Gobierno de España con los sindicatos Comisiones, UGT i CSIF el 29 de marzo; acuerdo histórico, positivo, muy satisfactorio para todas las partes, por el que se acuerda incluir en los presupuestos generales del Estado una tasa de reposición del cien por cien en sectores prioritarios, incluyéndose nuevos sectores como prioritarios y el 5 por ciento en el resto de sectores. Y también se acuerda reducir en tres años la tasa de temporalidad al 8 por ciento, lo que supone, *consellera*, estabilizar al 90 por ciento de los interinos y temporales actuales, y asegurando que se cumplan las plazas que lleven al menos tres años –fíjese, literal, ¿eh?– «ocupadas por personal con vinculación temporal». No se refiere a que el mismo trabajador lleve tres años en una plaza de manera temporal, sino que la plaza estructural o coyuntural lleve tres años o más ocupada por uno o varios interinos. Y esto es fundamental a la hora de calcular el número de plazas que se deben consolidar en tres años. No vale hacer trampa.

La segunda: la aprobación, el 31 de marzo, en Consejo de Ministros, de la Ley de presupuestos generales del Estado, incorporando la estabilización de plantillas públicas en los términos firmados, dos días antes, con los sindicatos y con una subida del 1 por ciento en la retribución.

La tercera: el Real decreto ley 6/17, de 31 de marzo, por el que se aprobó con carácter vinculante una oferta de empleo público para docentes, fuerzas armadas y cuerpos y fuerzas de seguridad, también en los términos firmados con los sindicatos. Objetivo: blindar la estabilización de estos servicios, se aprueben o no los presupuestos remitidos a las Cortes. Y se justifica este decreto por la necesidad inaplazable de cobertura de plazas para el curso 17-18 en el caso de los docentes, y en el caso de Mossos por la necesidad de plantillas suficientes pasando un periodo necesario de formación para atender la seguridad pública con garantías. En definitiva, se aprueba el decreto –literal– «por la extraordinaria y urgente necesidad de que se produzcan estas incorporaciones mediante la inmediata convocatoria de oposiciones».

Por lo tanto, *consellera*, el Gobierno de España no solo le permite a usted estabilizar plantillas con el aval de los sindicatos, es que además le obliga con carácter inmediato, extraordinariamente urgente y además vinculante, en educación, universidades y policía autonómica, obligación que será también vinculante para el resto de servicios públicos que gestiona la Generalitat si se aprueban los presupuestos generales del Estado.

Esto, *consellera*, ha sido una muy buena noticia para la función pública, sin embargo, parece que a ustedes les ha pillado con el paso cambiado: cuando ustedes ya habían anunciado a bombo y platillo siete mil plazas para este año, se encuentran con que este anuncio es ridículo, por insuficiente, frente al compromiso del Estado, el acuerdo sindical estatal y las propias necesidades de Cataluña.

Porque, mire, la Generalitat tiene casi doscientos mil empleados públicos, 190.303 con las cifras oficiales del ministerio, con sus datos –solo nos supera Andalucía–, y, según esta información oficial, tenemos 42.300 interinos –en esto también solo nos supera Andalucía. La precariedad, con estos datos, es del 22,2 por ciento; estamos en la media española. Usted dirá: «No está mal», pero es que con estos datos tendríamos que estabilizar, para cumplir estos acuerdos, en tres años 38.000 interinos –con esos datos–, muchos más que otras comunidades, además de cubrir bajas por jubilación o traslado con tasa de reposición del cien por cien, lo que nos lleva a una necesidad de convocar en tres años oposiciones para cubrir entre 45.000 y 50.000 plazas, porque la tasa de precariedad real también parece que es superior a la que ustedes dicen, llegando a ser del 25 al 30 por ciento, si consideramos también plazas coyunturales.

Y aunque el 18 de abril ustedes se estiraron y aprobaron por acuerdo de gobierno una oferta superior al anuncio inicial de 7.721 plazas para 2017, es evidente que dejar unas cuarenta mil plazas, el 84 por ciento de lo que hay que cubrir, para los otros dos años, 18 y 19, no es ni serio, ni riguroso ni responsable. Y es evidente, *consellera*, que el anuncio del Gobierno de España les ha pillado por sorpresa, y que no han tenido capacidad de reacción para plantear en la mesa del pasado 10 de abril una propuesta seria y coherente con las necesidades de Cataluña al margen del Estado.

Consellera, necessitem un govern que governi, que planifiqui, que se anticipi, que aprofiti la seva capacitat i les seves competències, i que estigui a l'altura de les circumstàncies i de les nostres necessitats. Necessitem un pla d'estabilització a tres anys de cobertura de necessitats, d'estabilització de plantilles, necessitem un pla seriós, un calendari per recuperar drets recortats aquests anys, necessitem una actitud diferent d'aquest Govern, una actitud lleial, sèria, rigorosa, complidora.

No necessitem, no volem un govern partidista, sesgat, polititzat, exclouent i obsesionat amb el seu projecte de ruptura i enfrontament, i que no dubi, per aconseguir-ho, en saltar-se l'essència de qualsevol estat de dret: la subjecció del poder a la llei. Un govern que tan promptament amenaça als funcionaris com els vol tranquil·litzar enviant-los per Sant Jordi cartes venent-los que un referèndum il·legal o una DUI, ja que, és una cosa democràtica, sèria i responsable. ¿I què declaro? Una llei per desconnectar-se de la legalitat democràtica és més que segur que serà anul·lada pel Tribunal Constitucional, i una llei anul·lada pel Tribunal Constitucional no està vigent i no es pot exigir el seu compliment. Amenazar i enganyar als funcionaris amb missatges partidistes i falsos és una utilització fraudulenta de les institucions i un abús de poder que nosaltres no volem permetre.

Consellera, li agradaria que m'expliqui: ¿com pensa aplicar el decret llei estatal?, si va a aplicar l'acord sindical signat a Madrid, ¿quantes jubilacions es preveuen aquests anys?, ¿quantes places estructurals i coyunturals estan ocupades per personal temporal? ¿Tindrem un pla explícit calendaritzat fins al 2019 de recuperar plantilles i reduir l'interinitat al 8 per cent? ¿Quines propostes concretes de recuperació de drets i amb què calendari va a portar a la propera reunió general i per quan la va a convocar?

Moltes gràcies, presidenta, *consellera*, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Gràcies, senyora García. Respon la senyora Meritxell Borràs, consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge.

La consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge (Meritxell Borràs i Solé)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada García Cuevas, senyores i senyors diputats... En primer lloc, encara que la seva interpel·lació pugui semblar que no correspongui, sí que li he d'agrair que me la faci, perquè em permet explicar. I, a més a més, aclarir-li moltes coses en què vostè jo crec que o diu part de la veritat, amb la qual cosa no acaba de dir, doncs, la veritat, o bé, directament, en alguns àmbits estrictament falsa la veritat, no? Per tant, escolti'm, jo crec que tenim un context en aquests moments més positiu que no pas teníem, i aquesta és una realitat.

M'he despistat: vull saludar també als representants del departament com dels sindicats aquí presents. I, per tant, en aquest sentit, doncs, iniciem el que és estrictament la resposta.

Vostè em fa tota una sèrie de preguntes en les quals, doncs, ens demana, escolti'm, que el Govern governi, cal que hi hagi estabilitat, que es disminueixi la temporalitat. Ens demana..., ens diu que ens agafen a contrapeu; que nosaltres no actuem; que tirem endavant, doncs, iniciatives; que donem resposta al que el decret que ha estat aprovat pel Govern. Però jo li he de dir, precisament, que el que fem des del Govern de Catalunya és anar molt més enllà, anar molt més enllà que el Govern espanyol en aquests moments ha arribat amb el seu decret. I m'explicaré.

Miri, nosaltres és evident que, fruit de la situació difícil del finançament d'aquest país..., i no pas perquè aquest país no tingui recursos, sinó, escolti'm, que aquesta és una realitat: és una situació, doncs, posada en dificultat per part del Govern espanyol, que una vegada darrere l'altra ens té en una situació de dificultat. I, per tant, els elements que nosaltres hem hagut de fer per reduir el que era la despesa, la despesa pública –vostès ho saben perfectament–..., això ha estat, ho podríem dir així, impulsat pel Partit Popular des del seu Govern espanyol. Per tant, home, que un membre del Partit Popular ens vingui aquí a retreure certes accions quan vostès són els causants de tot plegat, com a mínim és més que un punt irònic, podríem dir.

Escolti'm, el Govern de Catalunya ho va anunciar molt anteriorment al que han estat les seves propostes: doncs, que fariem una oferta d'ocupació pública de l'entorn de set mil places; finalment, certament, ha estat superior, de 7.721 places, i ha estat superior en funció del que és la possibilitat de..., una vegada tancats els dos anys, el 2015 i 2016, i, per tant, hem pogut veure quina era la reposició que nosaltres podríem fer.

Per tant, escolti'm, nosaltres, doncs, més de 2.500 places que posem ja, en aquests moments, per a tot el que són els professionals sanitaris; 2.000 en docents i 380 tècnics especialistes d'educació infantil; en personal de seguretat i emergències, estem parlant de 505 mossos, de 150 bombers; el personal en l'àmbit dels serveis socials, 551 places laborals; el personal en l'àmbit de presons, 301 places d'educadors socials; el personal del Cos d'Agents Rurals, 100 places. I vull destacar també, doncs, el que són places de professionals en altres matèries, com enginyeries, cos d'advocats, arxivística o biblioteconomia, en les quals, doncs, feia anys que no hi havia una convocatòria com aquesta, o per no parlar de l'oferta de cossos de l'Administració general.

Per tant, escolti'm, el que nosaltres hem posat sobre la taula, de moment, a dia d'avui, va molt més enllà que el seu decret. Amb el seu decret nosaltres no podríem fer, doncs, l'oferta d'ocupació pública en els àmbits que vostè citava, d'educació i també de seguretat, i, per tant, vol dir de Mossos; no la podríem fer en la quantitat que nosaltres l'hem posat sobre la taula. I jo crec que això val la pena que ens ho diguem: nosaltres veiem com a mesures positives aquestes que el Govern espanyol ha tirat endavant, de fet, en va parlar la secretària de Funció Pública, però és evident que, en la mesura que ho va ja anunciar el president en funció de si teníem pressupostos o no, va molt més enllà que el decret que vostè ens explicava ara mateix, no?

Per tant, en aquest sentit la nostra iniciativa no és que quedi fora de joc, al contrari, és avançar, doncs, una bona notícia en el que vol dir que hi haurà incorporació de personal nou a la funció pública; que hi haurà interinatges..., que hi haurà gent que podrà, doncs, optar, per les vies lògiques que han de ser, a poder ser funcionaris de la Generalitat de Catalunya, i, per tant, en aquest sentit hi haurà elements positius.

Per tant, vol dir, resumint-ho, millores en el servei; vol dir incorporació de nou talent, i, per tant, persones de fora de l'Administració que s'hi incorporaran; vol dir consolidació, també, de llocs ocupats ara per interins, i també reducció de temporalitat. Per tant, bones notícies, hi insisteixo, que van molt més enllà del seu decret.

Vostè em demana que faci una valoració i si nosaltres pensem, doncs, tirar endavant el que és l'acord de l'*empleo público* a què els grans sindicats a nivell de l'Estat amb el Govern han arribat. Vostè m'ha d'haver sentit a mi –i si no, doncs, ja l'hi dic ara, aquí, en la cambra catalana– que nosaltres hem manifestat que aquest acord el traslladarem a Catalunya; que n'hem parlat amb els sindicats en la darrera mesa de negociació, en la qual vàrem dir que tiràvem endavant l'oferta d'ocupació pública; que no renunciàvem a que aquest acord..., a desenvolupar-lo; que lògicament, per poder desenvolupar aquest acord, s'haurà de traslladar, lògicament, en llei, i que a partir d'aquí nosaltres, amb ells, farem l'estudi de quines són aquestes places d'interinatges que vostè citava, dels tres anys d'antiguitat. Tot això..., nosaltres n'hem fet ja uns previs estudis, però lògicament haurà de ser treballat, hi insisteixo, amb els mateixos sindicats i per tant, en aquest sentit, nosaltres ens hi hem compromès, no?

Per tant, escolti'm, el compromís del Govern cap als treballadors públics va molt més enllà del que és aquesta oferta d'ocupació pública que hem posat sobre la taula, i, per tant, va molt més enllà en moltes altres matèries. Vostè sap perfectament que hi ha hagut retorn de drets que havien estat disminuïts, o alguns d'ells desapareguts, com el que ha estat el retorn dels dies de vacances o dels dies personals –aquest és un tema, que són uns drets, que hem pogut retornar–; com va ser el pagament a partir de l'any 2015 de la paga extraordinària; com ha sigut el retorn de la paga del 2012; com ha sigut, doncs, el compromís..., i de fet així es va establir en la mesa amb els sindicats, els quals han fet dues meses de treball i de negociació per tal d'avançar en la resta de drets pendents a ser retornats. I, per tant, en aquest sentit, hi ha una negociació en la qual estem avançant, segurament no al ritme que tots plegats voldríem, però és evident que en aquest sentit la negociació hi és, s'està treballant i, per tant, seguirem avançant.

Aquesta legislatura, per citar xifres concretes i reals, la mesa de funció pública s'ha reunit nou vegades, i s'han assolit, com jo li deia, doncs, acords concrets que ens han

portat en aquesta matèria a avançar. Però també és veritat que va ser precisament el 4 de novembre que es va establir per unanimitat de la mateixa mesa la creació de dos grups de treball, com l'hi citava, en els que han pogut anar debatent i treballant sobre les diferents temàtiques.

Per tant, senyora diputada, tingui per cert que aquest Govern té en alta estima –i ho hem dit en moltes ocasions i ho tornem a fer ara– la tasca que es fa per part, doncs, els treballadors públics; en alta estima no només perquè han patit i han suportat, podríem dir, moments durs a què ens ha portat la crisi, sinó perquè a més a més la seva qualitat no s'ha vist rebaixada per tot plegat.

Però jo també crec que és bo apreciar, i seria positiu que vostè ho pogués fer, igual que jo faig respecte a alguns acords que el Govern espanyol pugui fer, que la convocatòria de 7.721 places és una convocatòria positiva, adreçada a col·lectius d'atenció a les persones, i que respon al compromís d'estabilitzar les plantilles, i de fer possible l'ingrés de nous servidors públics i, per tant, rejoeniment, doncs, al que és la funció pública catalana. No ho dubti, que és aquesta la voluntat del Govern, és aquesta la que ens porta a avançar.

I, per tant, el que vostè em parlava de disminuir la temporalitat, sens dubte que aquesta acció, la de presentar una oferta d'ocupació pública de 7.721 places, és un primer pas, un primer pas important per poder-ho materialitzar.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, consellera. Té la paraula la senyora García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Mire, *consellera*, la Generalitat no tiene ya excusa para mantener los recortes. Las cifras económicas para Cataluña no son peores que para el resto de España, al contrario, y todos tenemos derecho a notarlo, también los empleados públicos de la Generalitat.

Los ingresos públicos aumentarán en Cataluña más de 3.500 millones este año, fundamentalmente por la mejora de la economía; el PIB crecerá un 2,7 por ciento; la economía, 2,8; incluso, gracias al FLA, nos ahorraremos 914 millones de euros en intereses de la deuda, con préstamos que se van a renovar al 0 por ciento. La sociedad catalana sigue trabajando, aprovechando las reformas y generando riqueza. Y los trabajadores públicos se han sacrificado mucho limitando el gasto. Se ha invertido la tendencia y se va consolidando la recuperación.

No tiene usted ya, *consellera*, la excusa de un estado limitador, opresor, impugnador; al contrario. No tiene usted por qué ser más cauta, menos optimista, menos expansiva que el propio ministro Montoro, que ha firmado con los sindicatos acuerdos históricos, leyes y decretos históricos y positivos –esos sí– de verdad para la función pública. *Consellera*, no tiene usted ya ningún impedimento, ni estatal ni económico. La única limitación está hoy en el propio Govern. Sea valiente, plante cara, cumpla con los trabajadores públicos.

Me gustaría que me responda, en su turno, a cuestiones concretas que le voy a plantear. Necesitamos saber cuántas jubilaciones se prevén cada año. Hay que estudiar las plantillas, cuantificar plazas estructurales y coyunturales ocupadas por interinos o temporales, valorar todas las necesidades futuras de personal en cada sector. Necesitamos un plan a tres años que deje la precariedad en un máximo del 8 por ciento en 2019 y que garantice la tasa de reposición del 100 por cien o del 50 por ciento anual, según el sector.

Necesitamos plantillas estables y suficientes, porque necesitamos servicios públicos eficientes y de calidad. Necesitamos una función pública independiente, seleccionada bajo criterios y objetivos de igualdad, de publicidad, mérito y capacidad, y también los interinos deben seleccionarse bajo estos principios. Hay que garantizar bolsas de trabajo ordenadas por criterios objetivos.

Necesitamos que la mesa se convoque urgentemente, y con una voluntad y una actitud completamente diferentes por parte del Govern. A la mesa hay que ir a negociar, con propuestas, con voluntad, con capacidad para llegar a acuerdos. Lo demás es perder el tiempo y faltarle al respeto a la gente. Hay que impulsar la negociación de la mesa.

Los grupos de trabajo no están siendo eficaces, y usted lo sabe, porque no tienen capacidad de decisión política. Dejemos de centrifugar, centrémonos en la mesa.

Necesitamos propuestas y calendario de recuperación urgente e inaplazable de los principales derechos recortados desde 2012: recuperación de las pagas extra de 2013 y 2014; exigimos un calendario, y no podemos irnos más allá de 2019. Yo ya sé que es mucho dinero, el que tienen que devolver, pero es exactamente el mismo que ustedes detrajeron dedicándolo a otras cosas.

Recuperación del cobro del cien por cien por incapacidad temporal; reconocimiento de treinta horas anuales en disposición para los trabajadores de sanidad, algo que tienen reconocido los demás sectores y que representa un agravio injustificable; recuperación de la dotación del 0,8 por ciento de la masa salarial del Fondo de acción social, por ejemplo, en dos años –el 60 por ciento en 2017 y el 100 por cien a partir de 2018.

Vuelta a las jornadas de trabajo anteriores al 2018, pero sin trucos, *consellera*, como han hecho en docencia con el trasvase que se traen entre horas lectivas y horas complementarias, pero sin bajar las horas totales de permanencia, que la *consellera* Rigau aumentó a cuatro horas, y así siguen.

Recuperación progresiva del derecho de cambiar dos horas lectivas por otras actividades para docentes mayores de cincuenta y cinco años; mantenimiento del nombramiento y sueldo en julio para docentes interinos; objetivo de sustituciones desde el primer día en los servicios prioritarios o que supongan atención a las personas; homogeneización de condiciones y criterios de conciliación para todos los sectores; recuperación de los complementos de productividad.

Todas estas cuestiones responden a demandas justas de los empleados públicos. Todas tienen el aval de los sindicatos y el apoyo de la mayoría de los grupos parlamentarios. Algunas incluso ya han sido aprobadas aquí, en este Parlament, sin que el Govern atienda el mandato, el mandato parlamentario –este, sí–, legítimo y democrático.

Consellera, espero su valoración de estas propuestas y su compromiso real con la función pública. Y sepa que, para ayudarla a pasar de las palabras a los hechos, con convicción, con valentía, nos va a tener de su lado, a nosotros; y estoy segura, *consellera*, de que también tendrá de su lado a los representantes de la función pública, y también a la mayoría de los grupos parlamentarios.

Muchas gracias, *consellera*, presidenta, señoras y señores diputados.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. També per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable consellera, la senyora Meritxell Borràs.

La consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, jo crec que no m'ha escoltat, no ha atès al que jo li deia, perquè jo li he parlat de que nosaltres fem l'oferta d'ocupació pública en base als màxims que podem, a la taxa de reposició que en aquests moments se'ns permet. Per tant, taxa de reposició, en alguns cossos, del 100 per cent, i en altres, del 50 per cent.

I si hem augmentat de set mil allò que va anunciar en aquesta cambra el president de Catalunya, una vegada tinguéssim pressupostos, i hem arribat a 7.721, és perquè arribem a aquest màxim que se'ns permet des de la normativa estatal. Aquesta és una realitat que vostè no pot defugir. I, evidentment, anem més enllà del que ens permetria el decret que vostès, en matèria, doncs, de..., en l'àmbit d'educació i en l'àmbit de cossos de seguretat, ens permetria.

Per tant, escolti'm, cregui'm, estem en aquests moments donant el màxim que es pot respecte al que les lleis espanyoles ens permeten. Per exemple, l'increment del salari: arribem a l'1 per cent –l'1 per cent–, que és el topall màxim que vostès han situat. Aquesta és una realitat.

Per altra banda, hi insisteixo, nosaltres..., escolti'm, sigui vostè també desacomplexada; a nosaltres no ens fa res dir que ha estat un bon acord, aquell al que s'ha arribat entre el Govern de l'Estat i els diferents sindicats, per mirar de disminuir, d'una forma clara, la temporalització en la funció pública. És un bon acord, que hem dit que traslladarem a Catalunya, una vegada això passi a llei, i, per tant, en tinguem la concreció específica i puguem actuar. I ens hem compromès, en la mesa de negociació amb els

sindicats, a treballar-hi i a fer-ho conjuntament. Per tant, home, escolti'm..., de veritat, vostè, si vol, es discutirà sola, perquè acaba només fent cas de les seves pròpies opinions, sense atendre, doncs, al que els altres citem.

Sobre les retribucions i la devolució de les pagues, doncs, el Govern ha estat donant resposta al compromís a què va arribar en aquesta cambra, i, per tant, la paga del 2012 està sent retornada. Precisament aquest mes se'n retorna el 34 per cent, i en quedarà només pendent el que s'ha de retornar l'any 2018. I quedaran pendents –i, evidentment, estem en vies de negociació, ho estem negociant– les pagues del 2013 i 2014.

Però quan vostè ens parla de la paga extra i la necessitat de que les tornem d'una forma immediata..., doncs, li seré molt clara, ho tenen molt fàcil: vostè sap que, en aquest país, el Govern espanyol, a través del FLA, ens deixa els nostres propis diners. Ens deixa els nostres propis diners, i d'això ens n'ha fet pagar interessos, que són més del que valen els diners per retornar les dues pagues extraordinàries. Per tant, si vostès ens retornessin el que són els interessos que hem hagut de pagar pel FLA, nosaltres disposaríem dels 1.100 milions d'euros que valen les dues pagues extraordinàries. Per tant, siguin vostès correctes en allò que correspon, no ens facin pagar els interessos dels nostres propis diners, i, en aquest sentit, escolti'm, les pagues podran ser retornades immediatament.

Vostè em parlava de la recuperació de les condicions laborals. Jo ja l'hi he citat, n'hi he citat algunes d'elles, que han estat recuperades. Estaria bé, que ho pogués dir; no li passaria res, perquè pogués reconèixer que s'han retornat els dies addicionals de vacances per antiguitat o que s'han retornat els dies d'assumptes personals, el retorn de la paga del 2012; que s'estan negociant les matèries d'incapacitat temporal, el Fons d'acció social, de productivitat; i que hem posat sobre la taula altres temàtiques i altres àmbits que ens sembla important, doncs, posar sobre la taula i poder-ho negociar.

Per tant, cregui'm, el que jo crec és que ha de fer un esforç per valorar també allò que té de positiu aquest Govern. Alguna cosa fem bé –alguna cosa fem bé–, entre altres –deixi'm que l'hi citi–, el retorn dels dies; el retorn de la paga del 2012; les negociacions que estem duent a terme; l'oferta d'ocupació pública, que és l'oferta més gran des de l'any 2009 –per tant, una oferta d'ocupació pública important, en el màxim que el Govern de l'Estat ens permet–; el compromís de poder tirar endavant l'acord a què els sindicats, amb el Govern de l'Estat, han arribat...

I, per tant, escolti'm, aquestes són realitats que existeixen: compromís del Govern amb la funció pública, amb el treballador públic, i, per tant, en aquest sentit, un reconeixement a la seva tasca.

Moltes gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, consellera Borràs.

Interpel·lació al Govern sobre el compliment de l'apartat I.1.2, «Exigència social de celebració d'un referèndum», de la Resolució 306/XI, sobre l'orientació política general del Govern

300-00160/11

El tretzè punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre el compliment de l'apartat «Exigència social de celebració d'un referèndum» de la Resolució 306/XI, sobre l'orientació política general del Govern, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Joan Coscubiela.

Joan Coscubiela Conesa

Gràcies, senyora presidenta. Senyor vicepresident, vull començar deixant-li clar que aquesta interpel·lació està feta amb una clara voluntat de cooperació i buscant la compliment per fer realitat el referèndum.

Com vostè sap molt bé, perquè va participar directament en les negociacions per a la seva redacció definitiva, el passat 6 d'octubre el Parlament de Catalunya va aprovar una resolució, a proposta de Catalunya Sí que es Pot, que estableix els termes i les condicions en què s'hauria de procedir a la convocatòria i celebració del referèndum. Voldria recordar-li –sé que se'n recorda– que aquesta resolució va ser la que va comptar amb

més vots, que està plenament vigent –al no haver estat impugnada davant del Tribunal Constitucional– i que està en l'origen del Pacte nacional pel referèndum –del que formen part moltes organitzacions socials, sindicals i partits polítics.

En resum, es tracta d'una resolució que compta amb legitimitat democràtica, legalitat i ampli suport social. Voldria, en aquest sentit, destacar el treball que s'ha desenvolupat al Pacte nacional pel referèndum per aconseguir importants suports de forces socials i polítiques espanyoles, i també de la Unió Europea i de la comunitat internacional.

Deixi'm, des de la modèstia però també des de l'orgull, reivindicar que bona part d'aquests suports aconseguits són fruit del treball que les forces polítiques que formem part de Catalunya Sí que es Pot estem realitzant des de fa molts anys. Quan alguns van donar per amortitzat el referèndum, nosaltres vam continuar defensant la seva necessitat i utilitat i hi vam aportar suports de partits germans a nivell d'Espanya i dels companys de l'Esquerra Verda i de l'Esquerra Unitària Europea.

Si poso en valor aquests fets, no és per fer mèrits; és per negar la imatge immobiliària de la societat espanyola, que no es correspon amb la realitat i que és més dinàmica del que alguns volen reconèixer –i espero que durant el dia d'avui tinguem alguna notícia important al respecte–, i també per sortir al pas del que podíem anomenar els «nous conversos al referèndum», que ara es permeten el luxe de demanar-nos a nosaltres compromisos i garanties, quan, si algú està en condicions d'exigir garanties i compromisos –des de la modèstia, però estem en condicions de fer-ho–, som Catalunya Sí que es Pot..., aquells partits que en el seu moment van abandonar el referèndum i no l'han tornat a recuperar fins que s'ha esgotat el relat de les eleccions plebiscitàries i de la DUI.

Soc conscient que, malauradament, al mateix temps que aconseguim ampliar aquest suport a Catalunya, estatal i europeu, al referèndum, s'ha constatat l'oposició tancada, recalcitrant, per part del Govern espanyol amb relació a pactar la convocatòria del referèndum. Una oposició amb arguments més que discutibles, com la suposada impossibilitat de celebrar un referèndum dels previstos en la Llei orgànica 2/1980, de referèndums; una oposició que posa de manifest que els obstacles no són de legalitat, sinó que són de voluntat política.

I és en aquestes circumstàncies que esdevé clau que la convocatòria de referèndum, si volem que sigui efectiva, compti amb la màxima legitimitat, tant dins de la societat catalana com a nivell d'Espanya i a nivell internacional. Vostè ho ha dit en algunes ocasions, i ho compartim.

De moment, deixin que els digui –i per això la nostra interpellació d'avui– que no hi ha cap garantia de que s'estiguin fent, per part del Govern, les coses en aquest sentit. I no s'ho prengui malament, però el Govern català, que és qui hi té la màxima responsabilitat, fins ara de moment combina declaracions genèriques que no concreten res amb molta retòrica i poca transparència, en aquest tema. El Govern català, després d'una falca mediàtica d'èxit com la de «referèndum o referèndum» –que recorda aquella de «sí o sí», eh?–, només ha estat capaç de dir-nos que les coses es faran bé, cosa que sempre s'agraeix, sens dubte; però no se sap ben bé què vol dir, fer les coses bé, si després, sobretot, no es concreta.

Ens diu, el Govern català, que ho té tot preparat i disposat, però que no ho pot explicar. I ens diu que en el seu moment, quan toqui, ja ho farà públic, de manera secreta i ràpida per evitar les impugnacions del Govern espanyol. Sincerament, senyor vicepresident, vostè deu entendre que, quan han passat set mesos des de l'aprovació de la resolució que mandatava al Govern de tirar endavant aquestes mesures, i quan falten només quatre mesos hàbils per arribar a la data màxima fixada per aquest Parlament, i el Govern encara no ha concretat com i quan pensa convocar aquest referèndum..., això sigui un motiu de preocupació, no només nostre, sinó del conjunt del Parlament i de la societat catalana.

A més, a aquesta manca de concreció s'hi afegeixen les evidents discrepàncies dins del Govern català en el moment de la veritat, en el moment d'assumir responsabilitats.

És per això que Catalunya Sí que es Pot li presenta aquesta interpellació, amb un doble objectiu que vull deixar clar des d'ara: primer, donar l'oportunitat al Govern català que expliqui en seu parlamentària com i quan pensa desenvolupar la resolució del referèndum aprovada en el debat de política general, i, en segon lloc –escolti bé–, oferir-li, com a corresponsables d'aquella resolució i fermes partidaris de la celebració del refe-

rèndum, el nostre compromís per fer les coses bé i, si és possible, pactar-les, que, en definitiva, una cosa pressuposa l'altra.

Esperem que avui vostè, senyor vicepresident, aprofiti aquesta oportunitat d'aquesta interpel·lació. Nosaltres ja li volem avançar, de totes maneres, alguns aspectes que ens resulten determinants per fer les coses bé. Suposo que compartim, amb vostè i amb el Govern, que un referèndum és un referèndum i no qualsevol altra cosa, i el primer que li demanem és que descarti la possibilitat de convertir un referèndum en un 9-N. Ho han dit, però en seu parlamentària seria bo escoltar-ho.

Espero que també compartim que, quan parlem del referèndum, no parlem només d'anunciar-lo, sinó també de convocar-lo legalment, de celebrar-lo efectivament i, sobretot, de que del seu resultat se'n desprenguin conseqüències polítiques i jurídiques concretes, és a dir, de que després de fer el referèndum i conèixer l'opinió de la ciutadania de Catalunya hagi canviat alguna cosa, que no estiguem exactament en la mateixa pantalla.

Suposo que també compartim amb vostè que fer les coses bé significa complir la resolució del Parlament de Catalunya. I, en aquest sentit, vull recordar-li que la resolució aprovada, a proposta de Catalunya Sí que es Pot, estableix –ho sap, vostè, que la vam pactar, i, a més, amb dificultats, a l'últim moment, i vostè ho sap, perquè va ser protagonista d'última hora dels últims retocs, eh?–..., les condicions que ha de complir el referèndum, segons el Parlament de Catalunya, sigui quina sigui la seva modalitat, pactat o no –que això és el que diuen, concretament, aquests punts sotmesos a la consideració del Parlament–, són les següents: dotar-lo del màxim de garanties d'inclusió per al conjunt de la societat catalana en la convocatòria de formulació i organització –és clar, un referèndum, si no té el consens d'amplis sectors de la societat, difícilment pot ser-ho–; segon, cercar el reconeixement *previ* –ho recorda?– de la Unió Europea i de la comunitat internacional, i tres, que de la seva celebració se'n desprenguin efectes polítics i jurídics reals.

Jo li reconec que, arribat aquest moment, som conscients de les dificultats de tirar endavant aquesta resolució del Parlament de Catalunya, del referèndum, amb l'oposició activa i belligerant del Govern espanyol –precisament és per a això, aquesta interpel·lació, per ajudar a fer les coses bé. Però això no pot ser mai una excusa per incomplir les condicions del Parlament de Catalunya i fer les coses no bé, per no dir «malament», tal com s'intueix –perdoni que l'hi torni a dir– per la proposició que es va aprovar ahir, de tramitar la reforma del Reglament del Parlament de Catalunya.

El Govern no està actuant inclusivament, senyor vicepresident, sinó amb exclusions; per exemple, amagant el Projecte de Llei de transitorietat jurídica. Vèncer les resistències del Govern espanyol es pot fer, i s'ha de fer, amb mobilitzacions socials àmplies i sostingudes i buscant el reconeixement de la comunitat internacional per compensar aquesta oposició del Govern espanyol, però no es pot fer amb suposades estratègies d'engany, que deterioreni la qualitat democràtica de Catalunya i el Parlament i els drets dels grups parlamentaris i de la ciutadania.

Vostès, amb la seva estratègia, estan ignorant fins i tot Catalunya Sí que es Pot, que li vull recordar que és el grup parlamentari que va presentar la resolució que després es va aprovar, amb els seus vots, que està a l'origen del Pacte nacional pel referèndum. Deu reconèixer que és una mica estrany i democràticament preocupant que ens demanin implicació i compromís amb el referèndum quan estan amagant informació no només a tots els grups de la cambra –que és igual–, sinó també a aquells que estem darrere de la iniciativa que es tracta de desenvolupar. I ens anuncien que ho presentaran amb un tràmit de lectura única, eludint el debat social i polític imprescindible.

La societat catalana i el Parlament tenim dret a que el Govern concret i ja com i quan pensa donar compliment a la resolució del Parlament de Catalunya. Per Catalunya Sí que es Pot, hi ha un element determinant per vèncer les residències del Govern espanyol –un que és determinant–, que és cercar i aconseguir el reconeixement previ de la comunitat internacional.

Jo estic d'acord amb vostè que és possible vèncer aquesta oposició del Govern espanyol, però vostè suposo que no em dirà que és possible tenir l'oposició del Govern espanyol, no tenir el reconeixement internacional i que es faci un referèndum que sigui reconegut i amb efectes concrets, efectius, polítics.

En aquest sentit, acabo demanant-li aquesta concreció amb tres preguntes: què pensa fer el Govern per presentar, en seu parlamentària, una proposta de desenvolupament de la resolució aprovada pel Parlament de Catalunya sobre el referèndum? Com pensa el Govern aconseguir el reconeixement previ –hi insisteixo, previ? Se'n recorda, que vostè i jo ho vam estar pactant fins a l'últim segon?, i això del reconeixement previ és *pacta sunt servanda* –el reconeixement previ d'Europa i de la comunitat internacional. Tercer: com pensa garantir que el referèndum es celebri amb garanties plenes i tingui efectes polítics i jurídics?

Espero que vostè aprofiti l'oportunitat per explicar-nos exactament quina és la proposta del Govern, però ja li avanço que tant si vostè respon com si no, després, Catalunya Sí que es Pot li formularà una proposta que esperem que vostès vegin bé i que pugui ser l'inici d'una gran complicitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Coscubiela. Respon el senyor Oriol Junqueras, vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

(Oriol Junqueras i Vies)

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Senyor Coscubiela, jo primer de tot vull agrair-li el fet de que vostè digui que aquesta interpellació vostè la fa amb voluntat de col·laboració. Entenc que sempre ho fa així, que sempre ho fa amb voluntat de col·laboració; em costaria de creure, que alguna vegada hagi fet les interpellacions amb voluntat de no col·laborar. Per tant, celebri que, una vegada més, la faci amb aquesta voluntat de col·laboració, que estic ben segur que vostè sap que és plenament compartida pel Govern i per aquell qui li parla en aquest moment.

Efectivament, vostè ens recordava que la resolució a la qual fa referència és la resolució que va obtenir més vots en aquesta cambra, que és una resolució que està vigent –perquè no ha estat impugnada pel Govern espanyol a través del Tribunal Constitucional– i que és el fonament del Pacte nacional pel referèndum. Comparteixo aquestes afirmacions que vostè ha fet, de la mateixa manera que també comparteixo la bona feina que vostè atribueix al Pacte nacional pel referèndum.

Estic convençut que està fent una bona feina, que està fent una feina que és molt important, gairebé imprescindible, en la recerca d'aquests consensos, aquests consensos que tots volem el més amplis possible, diguem-ne. En tot cas, acabarem potser discutint sobre quins són els consensos mínims necessaris per..., i jo pensaré que els consensos mínims necessaris són les majories dels ciutadans de Catalunya, i tal vegada vostè em dirà que cal un consens encara més ampli, etcètera, però que busquem el màxim de consens..., és evident que el busquem tots, el màxim de consens, de la mateixa manera, també, que tots busquem el màxim de legitimitat possible i que estem convençuts que aquesta legitimitat deriva, en gran mesura, del consens amb el qual fem les coses, del suport que obtenim.

Per això, el Pacte nacional pel referèndum, que és un pacte molt plural, amb una diversitat interna enorme, que representa les forces vives més rellevants de la nostra societat –el món sindical, el món empresarial, el món de les entitats cíviques, culturals, etcètera–, doncs, juga un paper que és molt i molt rellevant.

Vostè també..., intento resseguir una mica el fil de la seva intervenció, i després intentaré fer-li alguna reflexió afegida, que espero que sigui del seu interès. Vostè deia que el Govern intenta evitar les impugnacions. El Govern fa la feina que creu que ha de fer, i és evident que, d'impugnacions, n'arriben per tot arreu. I la pressió per via politicojudicial d'un òrgan la composició del qual és decidida políticament pels partits polítics que expressen la seva contrarietat davant del que estem fent aquí, doncs, també és molt evident.

Uns partits polítics que, si els analitzem des del punt de vista de les darreres eleccions, per exemple, estatals, de les darreres eleccions espanyoles que hi ha hagut a Catalunya, són els partits polítics minoritaris del nostre país, i que, en canvi, nomenen uns òrgans, uns suposats òrgans judicials, diguem-ne –el Tribunal Constitucional–, entre els quals no tenen cap mena d'escrúpols de nomenar militants del mateix partit que els

nomena o exmilitants d'aquest partit, i que utilitzen aquests organismes –i jo crec que vostè deu estar d'acord amb mi– per impedir l'exercici democràtic no només vinculat al referèndum, sinó de molts altres drets que haurien d'assistir..., que nosaltres estem convençuts que assisteixen de forma inherent els ciutadans del nostre país i que intentem desenvolupar amb la tasca del Govern i amb la tasca de les majories parlamentàries, de majories parlamentàries que sovint són molt àmplies, però que el Govern espanyol, a través del Tribunal Constitucional, suspèn de forma sistemàtica.

Per tant, em sembla que és una evidència, que això passa; no voler-ho veure crec que és un error. Estic convençut que vostè ho veu, i, per tant, estic convençut que comparteix exactament l'anàlisi que jo li acabo de fer.

Vostè també ens deia: «No em vull penjar medalles...», diguem-ne, «No em vull atribuir mèrits, però l'espai en el qual jo m'ubico» –deia vostè–, «doncs, ha obtingut suports rellevants.» Jo ho celebro molt, estic convençut que tots ho busquem; per tant, li agraeixo la feina feta per vostè, per tothom, per tothom que treballa en aquesta direcció. I, certament, hi ha suports rellevants; en molts parlaments europeus hi ha grups que segueixen els esdeveniments de Catalunya, que segueixen el caminar de la majoria d'aquest Parlament, de la societat catalana, en la recerca d'aquest instrument democràtic essencial que és el referèndum. Ho tenim en el Parlament britànic, però ho tenim en molts altres parlaments: ho tenim en suports explícits de candidats rellevants a la presidència d'alguns estats europeus, ho tenim en suports explícits de grups d'estudis de fundacions vinculades a partits de govern –els principals partits, en alguns casos– d'alguns dels principals estats europeus. Ho trobem, també, en molts altres àmbits internacionals.

Per tant, nosaltres ho celebrem. Sap que jo, personalment, també he format part d'alguns d'aquests grups al Parlament europeu als quals vostè es referia, i, per tant, ho celebro també des d'aquest punt de vista.

Vostè em deia: «El referèndum ha de tenir consens intern.» És el que busquem cada dia, i estic segur que vostè també n'és conscient, que el busquem. I el busquem a través del Pacte nacional pel referèndum, el busquem a través de totes les vies que tenim al nostre abast. I, hi insisteixo, després vostè potser em dirà: «Però jo voldria que anés una mica més en aquesta direcció o en aquella altra»; però, en tot cas, la recerca del consens, que vostè diu que és una de les seves prioritats, estic segur que vostè sap que també és una de les prioritats del Govern.

Deia també: «Hem de buscar el reconeixement previ.» I aquí jo em sento obligat a dir-li que el reconeixement previ per part d'estats tercers es produeix en el moment en què hi ha una decisió explícita per part dels ciutadans de Catalunya, i, per tant, no tindrem un reconeixement previ a una decisió que nosaltres no hàgim pres. Per tant, el reconeixement sempre és una conseqüència de la decisió interna, i així ha sigut en tots els casos –en tots els casos–, sense excepció, que s'han produït a Europa, que, per cert, han sigut molts, atenent al fet que a Europa, en aquests moments, existeixen més del doble dels estats que existien aproximadament ara fa un segle.

I, per tant, si n'existeixen més del doble, vol dir que aquest camí, aquest camí de reconeixement de l'estatalitat, aquest camí de reconeixement de la transformació de la complementarietat d'un espai nacional, d'un espai d'una comunitat política, d'un poble, en un estat, doncs, és un camí..., si és molt habitual, si és majoritari a Europa, vol dir que és normal, i que la nostra aspiració és tan senzilla com sumar-nos a aquesta normalitat democràtica per la qual les nacions esdevenen estats i intenten utilitzar les eines dels estats per construir els mecanismes de col·laboració internacional més eficaços i més rellevants possible.

Per tant, el reconeixement serà, també, una conseqüència de la decisió que prendran els ciutadans de Catalunya. I és evident que nosaltres estem fent tot el que cal perquè aquesta decisió pugui ser presa i aquest reconeixement pugui arribar.

Vostè deia també: «I ha de tenir conseqüències.» Ho compartim absolutament: el resultat del referèndum ha de ser un resultat vinculant. I, a més a més, és que, si no és vinculant, no produirà l'efecte volgut del reconeixement. I, per tant, em sembla que una cosa va lligada amb l'altra, i, en aquest sentit, sí, compartim amb vostè el que acaba d'explicar.

De fet, em sembla que estarem d'acord que l'exercici de qualsevol dret democràtic va íntimament vinculat a l'exercici de tots els drets democràtics, i que, de fet, nosaltres, tots nosaltres –entenc que cadascú de nosaltres i en el nostre conjunt–, estem obligats a defensar cadascun dels drets democràtics que ens són inherents com a persones, com a individus i també com a comunitats –en aquest cas, com a comunitat política–, estem obligats a defensar cadascun d'aquests drets amb la totalitat dels drets democràtics que ens assisteixen, perquè els drets democràtics estan íntimament lligats els uns amb els altres.

Per tant, quan vostè parlava: «Calen nivells de mobilització»..., em sembla que ha dit literalment «nivells de mobilització elevats i sostinguts», jo n'estic absolutament convençut. Si jo avui estic aquí contestant en aquest Parlament, si soc diputat d'aquest Parlament i si en aquest moment de la meua vida em trobo amb una responsabilitat política, és sobretot, quasi exclusivament –quasi exclusivament–, perquè vull que aquest país, Catalunya, sigui una república. I ho vull no només per ella mateixa, que em sembla un objectiu perfectament legítim i un objectiu molt noble i molt elevat, sinó també perquè estic convençut que és precisament a través dels instruments d'un estat, i, per tant, de la plenitud republicana, de la plenitud d'una república, que trobarem totes les eines necessàries per defensar el conjunt dels drets polítics, econòmics i socials dels nostres ciutadans. I, si no, si no fos per això, jo no estaria aquí, no li estaria contestant, no seria diputat i no assumiria una responsabilitat en aquest moment, sinó que estaria fent alguna altra cosa en la meua vida.

Per tant, estem aquí per fer això. I espero..., estic convençut que vostè estarà al nostre costat també, i nosaltres al seu, per garantir que els ciutadans de Catalunya puguin decidir sobre el seu futur i puguin constituir-se en aquesta república que jo sempre he volgut i que estic convençut que ara volen la immensa majoria dels ciutadans del nostre país.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, vicepresident. Té la paraula el senyor Coscubiela.

Joan Coscubiela Conesa

No has dit res, com sempre, però vaja... (*El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda diu: «Ara que anàvem bé...» La presidentariu.*) Gràcies, senyora presidenta. Bé, senyor vicepresident, li agraeixo que ens reconegui el to de cooperació i complicitat. Malauradament, no li puc reconèixer a vostè el que li he demanat. Ha fet vostè el que ens temíem, i és que en deu minuts d'interpellació no ens ha dit res sobre el que li plantejàvem: què pensa fer el Govern català, quan i com. Ens ha descrit totes les dificultats que hi han, ens ha descrit totes les perversions, però allò que li preguntava és quan i com pensen vostès aplicar la resolució del Parlament de Catalunya.

Deu entendre vostè que, quan falten quatre mesos escassos per a la data límit de celebració del referèndum, no ens puguem quedar en aquestes vaguetats, perquè ens demana actes de fe al voltant d'una cosa que no coneixem. És per això que, com ja li he anunciat, en aquests moments Catalunya Sí que es Pot els formula –a vostè, al Govern català i al conjunt de la cambra– una proposta per aconseguir desenvolupar aquesta resolució amb el màxim de garanties de convocatòria del referèndum i el màxim de complicitat.

Al nostre entendre, per vèncer la resistència a ultrança –mai millor dit– del Govern espanyol calen dos factors clau. Ho he dit: mobilització social i política unitària, i reconeixement previ d'Europa i de la comunitat internacional. La mobilització social i política de la societat catalana, per ser el màxim d'inclusiva, hauria de girar al voltant de la celebració del referèndum, que és el que ens uneix a tots, no de l'objectiu final d'alguns, i, per tant, s'hauria de fer en el marc del Pacte nacional pel referèndum; així ho recollirem en la nostra moció.

I pel que fa al reconeixement previ d'Europa i de la comunitat internacional, jo li reconec –i per això no l'hi he plantejat– que no podem demanar el reconeixement previ dels estats europeus, ni tal sols de la Unió Europea; seria una ingenuïtat. Per això el que li plantejem és anar a buscar aquest aval en l'àmbit de la Comissió de Venècia. I estic

segur que tothom hi estarà d'acord, especialment la diputada Marta Rovira, que ha explicat sempre –sempre– que darrere nostre hi tenim la Comissió de Venècia, per donar aquest aval.

Per què? Per què la Comissió de Venècia? Per tres motius. Primer, perquè ha elaborat un codi de bones pràctiques sobre referèndums que compta amb l'aprovació del Ple del Consell d'Europa amb el vistiplau del Govern espanyol. En segon lloc, perquè la Comissió de Venècia té una àmplia experiència en assessorar i emetre informes i dictàmens pel que fa a processos referendaris i a les condicions en què aquests s'han de tenir per ser reconeguts. En tercer lloc, perquè la Comissió de Venècia té una gran autoritat internacional en aquests processos referendaris, i també –ho sap vostè– perquè ha estat reconeguda com un espai d'autoritat –no fa gaire el president de la Generalitat el cita va com un espai d'autoritat– per part del Govern català, però fins i tot –fins i tot– el seu codi de bones pràctiques ha estat defensat aquí, en aquesta cambra, de manera pública, per tots els grups parlamentaris que donen suport al referèndum: Junts pel Sí, la CUP i Catalunya Sí que es Pot.

La Comissió de Venècia, en el seu codi de bones pràctiques, ha identificat nítidament quines són les condicions que ha de complir un procés referendari per ser reconegut pel Consell d'Europa, especialment pel que fa referència a la naturalesa, les característiques de la norma a partir de la qual es convoqui el referèndum, els terminis mínims previs dins dels quals s'ha d'aprovar la normativa, les característiques de l'Administració electoral, les garanties de neutralitat dels mitjans de comunicació, la modalitat de la pregunta i els quòrums mínims de participació i votació, que, a més a més, són molt amplis i bondadosos. Això, entre altres factors.

Per nosaltres, per Catalunya Sí que es Pot, el bloqueig del Govern espanyol no es pot superar amb una altra fuga endavant ni amb un nou full de ruta. I vostès no ens poden explicar que es pot fer un referèndum efectiu tenint l'oposició d'Espanya i ni tan sols cercant aquest reconeixement internacional, hi insisteixo, de la Comissió de Venècia: per l'autoritat que té, per l'autoritat que se li reconeix a nivell d'Europa, per l'autoritat que li hem reconegut moltes de les forces polítiques que estem aquí al davant i el mateix Govern català.

És en aquest sentit, senyor vicepresident, que l'emplacem a que el Govern faci seva la proposta d'acudir ja a la Comissió de Venècia per aconseguir el seu aval a la convocatòria del referèndum, per la via que està establerta en el seu propi reglament. I fixin-se bé en el que els dic, escoltin-me bé tothom: a la convocatòria del referèndum, sigui quina sigui la modalitat de convocatòria, i no m'estic referint a «pactat, sí», «pactat, no»; es faci com es faci, ha de comptar amb un mínim aval internacional, i aquest, per nosaltres, és el de la Comissió de Venècia.

Estem convençuts que aquesta proposta comptarà amb el suport del Govern català i també amb els vots favorables de Junts pel Sí i la CUP, que de manera reiterada han utilitzat la Comissió de Venècia com un instrument legítim i amb autoritat en matèria de referèndums, per molt que alguns possiblement a partir d'ara diguin que no, però això està a les hemeroteques.

I, per tant –acabo–, senyor vicepresident, no s'ho prengui malament, eh?, però vostè sap que..., li encanta un personatge històric que simula i dissimula, però té una habilitat increïble per no contestar mai a res, és a dir, és capaç d'estar parlant durant deu minuts sense dir-nos res. No li importi, que li preguntí això: està vostè disposat, el seu Govern, a anar a buscar l'aval de la Comissió de Venècia per legitimar internacionalment la convocatòria d'un referèndum, sigui quina sigui la seva modalitat, sense posar-hi l'adjectiu «pactat» o no? Perquè si és així, crec que podem tirar endavant; si no, molt em temo que estarem davant d'una altra fuga endavant.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Coscubiela. Té la paraula el vicepresident.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Bé, bon dia una altra vegada a tothom. Senyor Coscubiela, començo per un matís molt menor. La meva preferència per un personatge històric al qual vostè es refereix sempre, jo no l'he expressada mai, i no he dit mai si em cau bé o no em cau bé; per tant,

estalviï'm la responsabilitat de dir si m'agrada el personatge o no. És vostè, que me l'atribueix, i vostè és lliure de fer el que cregui oportú, com fa sempre, diguem-ne, i no-més faltaria, de la mateixa manera que crec que jo també haig d'intentar contestar, haig d'intentar exposar la meva posició més enllà del que vostè m'exigeix, diguem-ne. Vostè vol que m'expressi d'una determinada manera, i jo no ho faig, amb vostè; per tant, espero que vostè accepti que jo també m'expliqui de la millor manera possible.

Senyor Coscubiela, si el que busquem és el màxim de consens possible, el màxim d'unitat possible, és evident que aquí ens hi trobarem. I jo també li demano a vostè el màxim de consens i el màxim d'unitat. I li demano també que ens exigeixi a tots nosaltres el mateix que vostè està disposat a exigir-li al Govern espanyol. Perquè, si no, si vostè ens exigeix a nosaltres allò que sap que el Govern espanyol mai no farà i mai no complirà, ens està posant unes condicions que vostè segurament sap que són impossibles de complir.

Per tant, si vostè actua de bona fe, com ha dit –que jo no vull pas posar en dubte que no sigui així–, i en la recerca d'aquest consens, si ho fa des de la bona voluntat –que jo li he expressat que també comparteixo absolutament–, si les condicions són iguals per a tothom, si el nivell d'exigència que vostè expressa és el mateix per a tothom, escolti, segur que ens hi trobarem. Perquè el nivell d'exigència democràtica al qual nosaltres ens volem sotmetre és absolut, i, de fet, volem que siguin els ciutadans de Catalunya els qui decideixin, amb el seu vot, sobre el futur polític del nostre país. I el nostre compromís, en aquest sentit –i el meu compromís personal, hi insisteixo, com he dit al final de la meva intervenció anterior–, és total. Per tant, res més clar que la nostra voluntat de sotmetre'ns a aquestes regles democràtiques que jo li acabo d'exposar.

Per tant, escolti, si l'acord que vostè ens proposa és un acord en el qual totes les parts..., i vostè està en condicions d'exigir-les a totes les parts, jo, encantat de buscar aquest consens. Però, hi insisteixo, no pretengui posar-nos unes condicions que sap que són inassumibles, atesa l'actitud sistemàtica que té el Govern espanyol a través dels seus òrgans. I jo ja li he explicat que hi ha un d'aquests òrgans, que és de nomenament polític, que no tindrà cap escrúpol o que no té cap escrúpol en acusar-nos, en querellar-se, en inhabilitar-nos, i ho fan des d'una posició política i moral extremadament feble, com em sembla que es posa de manifest cada dia. I, per tant, no atorguem a aquells que estan en una posició de feblesa política i moral en les decisions que prenen que s'imposin sobre la legitimitat democràtica del que ens assisteix a tots nosaltres i que assisteix al poble de Catalunya.

Per tant, si és en aquestes condicions, si és des d'aquesta perspectiva que jo li exposo, segur que ens podrem entendre. En tot cas, analitzarem, com sempre fem, totes les aportacions que ens arribin.

I per respecte també a la feina que fa el Pacte nacional pel referèndum, ja ho he explicat moltes vegades –i lamento que, havent-ho explicat tantes vegades..., potser no ho he fet prou bé–, sempre he dit que el compromís que teníem, i que entenc que es deriva del fet de que molts dels aquí presents donéssim suport a la constitució d'aquest Pacte nacional pel referèndum, és que la data i la pregunta d'un possible referèndum que no fos acordat amb el Govern espanyol s'han de produir quan el Pacte nacional pel referèndum hagi acabat la seva feina d'intentar forçar, d'intentar ajudar, d'intentar acompanyar a que hi hagi un referèndum acordat. Perquè, si no..., quin sentit tindria que anunciéssim la data i la pregunta d'un referèndum que potser, malauradament, no podrà ser acordat, si mentrestant encara estan intentant avançar en aquest camí, i precisament ells ens ho demanen.

Per tant, jo..., com vostè es pot imaginar, com més aviat millor. I si en lloc d'estar parlant aquí de quines són les condicions per fer la república, estiguéssim celebrant el desè o el vintè aniversari de la república, es pot imaginar que jo estaria molt content i que potser m'hauria estalviat, fins i tot, una etapa de participació política en la meua vida personal. *(El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda riu.)* Per tant, segur que vostè sap que més entusiasme i ganes que hi posem nosaltres, i que hi poso jo, en aquest cas, doncs, és impossible de trobar-ho; potser algú ho pot igualar, però..., impossible de trobar-ho.

Per tant, busquem aquest consens i busquem que les exigències que ens posem a nosaltres mateixos no siguin exigències que ens impedeixin complir el mandat que el

poble de Catalunya ens ha donat, atenent especialment a l'actitud que jo estic convençut que des d'un punt de vista polític i moral és clarament insuficient i clarament allunyada de les bones pràctiques que haurien de caracteritzar Europa per part del Govern espanyol.

Moltes gràcies, senyor Coscubiela.

La presidenta

Gràcies, vicepresident.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la pobresa femenina

302-00136/11

El catorzè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la pobresa femenina, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Noemí de la Calle.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias, presidenta. Todos estamos de acuerdo en acabar con la pobreza y garantizar la igualdad de oportunidades, ¿no? La gente no es pobre porque quiera, la gente no es pobre por un hado del destino. Hay una serie de condicionantes que abocan a muchas personas a que no puedan levantar cabeza, y si miramos las estadísticas descubrimos que –oh, misterios de la vida– un gran porcentaje son mujeres. Y los números no engañan: siete de cada diez personas que pasan hambre en el mundo son mujeres, la brecha salarial entre hombres y mujeres en España es del 26 por ciento, y la tasa de pobreza femenina en Cataluña ha subido 3 puntos en un solo año.

Ya lo decía Janis Joplin en «*Women Is Losers*»: «La mujer, perdedora, mientras el caballero de la brillante armadura llega a la cima de todos modos.» Y esto no es porque las mujeres seamos «más débiles, más pequeñas y menos inteligentes», como dijo aquel cenutrio en el europarlamento; esto es porque la sociedad tiende a favorecer que sean los hombres los que ganen el pan, y, por otro lado, porque tendemos a que sean las mujeres las que cuiden de la familia. Solo el 4 por ciento de los padres piden reducción de la jornada por paternidad, y el 95 por ciento de las personas que no tienen empleo por cuidar de personas dependientes son mujeres.

En pleno siglo XXI tenemos problemas para conciliar nuestra vida laboral y familiar, y si además eres madre soltera, pues, lo tienes complicadísimo para no terminar en una situación de verdadera precariedad. Pasamos por la angustia de tener que plantearnos el elegir entre nuestra carrera profesional o la maternidad, y si, por una casualidad, se te ocurre optar por tu carrera, la presión que ejerce parte de tu entorno te genera un sentimiento de culpa por no cumplir con tu papel reproductivo.

Así que, a la falta de corresponsabilidad en las tareas del hogar, la difícil conciliación, las diferencias salariales entre hombres y mujeres, las altas tasas de paro que tenemos las mujeres y la precariedad laboral en los empleos con una alta presencia femenina, tenemos que sumarles la presión social ejercida por la alarmante baja tasa de natalidad, que ha invertido nuestra pirámide poblacional.

«¿Quién va a pagar nuestras pensiones, si no tenéis hijos?» Esto a mí me lo han llegado a preguntar. Y, bueno, todavía no surgen los niños por generación espontánea, así que, si no queremos ignorar el elefante este que tenemos en la habitación, tendremos que trabajar con ganas en la consecución efectiva de la igualdad entre hombres y mujeres, y nos toca trabajar con ganas a todos.

Y para ello hay que ir a los condicionantes materiales, a la raíz. Por ello, una de las medidas que planteamos es crear un grupo de trabajo en este Parlament que analice las causas estructurales que impiden a muchas mujeres desarrollar su talento o su proyecto de vida sin depender del «caballero de la brillante de la armadura que viene en su carroza a salvar-te», como rezaban los cuentos que me contaban cuando era niña.

Y esto me lleva a las propuestas que van encaminadas a articular medidas para fomentar en las escuelas la corresponsabilidad en las tareas del hogar, o a articular medidas educativas que rompan la relación negativa entre género y tecnología. Y, si hablamos de infancia, las dificultades que se encuentran las mujeres para conciliar su vida

social, familiar y laboral son un factor determinante de la pobreza infantil, y ello me lleva a la propuesta de diseñar e impulsar un sello de calidad como reconocimiento a aquellas empresas que incluyan medidas de conciliación eficaces, y también incentivos a aquellas empresas que fomenten las reducciones de jornada por paternidad.

Es difícil resumir en cinco minutos todas las propuestas que ha presentado Ciudadanos en esta moción, con un apartado de medidas concretas dirigidas a colectivos específicos, como son las mujeres con discapacidad, personas trans y víctimas de violencia de género. No se trata de victimizar a las mujeres, sino de abordar las causas materiales que abocan a una tasa desproporcionada de ellas a la exclusión social.

Es preciso encarar los hechos objetivos por los que la feminización es un factor de pobreza e ir a las causas estructurales para asegurar que las mujeres puedan, libremente, desarrollar su proyecto de vida en igualdad de condiciones. Una sociedad avanzada es aquella en la que nadie queda excluido y en la que se garantiza la igualdad de oportunidades.

Hoy en día hay algunos que están permanentemente buscando lo que nos divide, y si hay algo que seguramente nos puede unir a todos los catalanes, a todos los grupos parlamentarios, a todos los diputados que estamos hoy aquí, es la búsqueda de la igualdad de oportunidades. Decía Ortega y Gasset que la realidad, cuando se ve ignorada, se torna vengativa; prestémosle atención a la realidad, no solo por nosotras, sino por el conjunto de la sociedad.

Gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora De la Calle. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula la senyora Gemma Lienas, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, conseller, aquesta moció de Ciutadans estableix implícitament una relació entre la dedicació al treball de la llar i la pobresa, i això significa pobresa femenina, ja que són les dones les que majoritàriament s'ocupen de la casa i també, i sobretot, de la cura de les persones.

Aquesta relació s'observa també de manera indiscutible en un llibre que els recomano –és boníssim–: *El valor del tiempo*, de la María Ángeles Durán. La doctora Durán ha dedicat una bona part de la seva feina com a investigadora a aquest tema, després de fer-se reflexions com les següents: «Me resultaba incomprensible que en la Facultad de Económicas en la que enseñaba entonces se concediese más importancia analítica al nacimiento de vacas y de ovejas que al de niños, y que dispusiésemos de mejor información periódica sobre las toneladas de carbón que se extraían que del esfuerzo y tiempo que eran necesarios para mantener en condiciones de funcionamiento normal, esto es, de bienestar medio, la vida dentro de los hogares.» Sembla mentida que cap economista de pro no s'ho hagués preguntat mai, potser perquè cap economista de pro no havia canviat mai cap bolquer ni havia acompanyat la seva mare al ginecòleg; va caldre que una investigadora feminista hi posés el focus.

El cas és que la feina de la cura i la feina domèstica són unes grans devoradores de temps. Per posar-los-en un exemple, s'ha calculat que la cura no remunerada de la salut consumeix nou vegades més temps que aquell que s'inverteix en tot el sistema sanitari. Per posar-los-en un altre exemple, quan l'Ángeles Durán monetitza totes les activitats de neteja, intendència, manteniment i cura, és a dir, les tradueix a diners, resulta que són l'equivalent a més d'un 25 per cent del PIB. Si s'hi han fixat, he insistit a parlar del temps de la cura, i ho ressaltó perquè incorporar aquest concepte a la moció ha estat una de les nostres esmenes.

En fi, quan una persona ha de dedicar moltes hores a la cura i a la llar, no n'hi queden gaires per al treball remunerat. Les diferències, doncs, entre dones i homes pel que fa a ocupació i riquesa sempre han estat enormes, en perjudici de les dones, òbviament. I des de 2008 s'està usant la crisi per crear encara més desigualtats entre elles i ells, a partir, per exemple, de la desprotecció dels mercats –vegeu, per exemple, l'increment de jornades parcials, particularment entre les dones– o de la retirada de l'estat del ben-

estar –vegeu, per exemple, la manca de llars d'infants, de residències per a gent gran o l'escurçament de les estades hospitalàries. I, tot plegat, amanit amb la deixadesa institucional.

Algunes dades extretes de l'últim informe de Comissions Obreres sobre l'anàlisi de la situació social, econòmica i laboral de les dones a Catalunya permeten continuar constatant les desigualtats dona-home. A Catalunya, les dones som el 52 per cent de la població major de setze anys, però, en canvi, no arribem a ser la meitat de la població activa: som gairebé el 60 per cent de la inactiva, perquè una de cada quatre dones té la necessitat o l'obligació de tenir cura d'infants, persones dependents, malaltes, discapacitades o grans.

Augmenta la bretxa salarial entre homes i dones, i se situa en el 26 per cent: una mitjana de 7.000 euros menys per a les dones que per als homes. I aquesta bretxa existeix ja en el cas de les dones joves, no disminueix al llarg de la vida laboral i arriba a uns extrems alarmants pel que fa a les pensions.

La precarietat afecta més les dones en tots els grups d'edat, en tots els àmbits professionals, en tot tipus de contractes i en totes les categories. Hi ha un 25,9 per cent de dones –o sigui, una de cada quatre– amb treball remunerat que estan en risc de pobresa. Les dones joves i les més grans de seixanta-cinc són els col·lectius de població que pateixen més privacions materials a Catalunya.

Pel que fa a les dones migrades, les taxes d'activitat són més altes que les de les persones autòctones. Amb tot, la diferència de taxa d'activitat entre homes i dones migrades és de vint-i-un punts, desfavorable per a les dones. I aquesta diferència desfavorable per a les dones, lluny de reduir-se, es va incrementant. Tal vegada és la desgraciada conseqüència del treball irregular de moltes d'aquestes dones, que, per cert, assumeixen treballs domèstics i de cura que no fem les dones autòctones i que, naturalment, tampoc fan els homes. Per això nosaltres hem incorporat una esmena en l'apartat que es refereix als col·lectius de dones especialment vulnerables, per tal que també s'hi tinguin en compte les dones migrades.

Ens hauria agradat molt que Ciutadans ens hagués pogut acceptar l'esmena referida al desplegament dels serveis de benestar i atenció a la cura –serveis que han quedat molt reduïts amb les retallades, cosa que ha afectat doblement les dones: les ha obligat a moltes més hores de dedicació a la cura i les ha privat de molts llocs de treball a la funció pública–, però, pel bé de la unanimitat, no s'ha pogut acceptar.

Pel que fa a la resta de la moció, que aborda encertadament els diferents aspectes que he citat en aquesta intervenció, la votarem favorablement.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Lienas. A continuació, té la paraula la senyora Marta Moreta, del Grup Parlamentari Socialista.

Marta Moreta Rovira

Gràcies. Bon dia. Diputats, diputades, conseller, està clar i és una evidència que la pobresa femenina és un fet, una realitat; ho hem de dir amb *totes* les lletres. I encara és més cert que estem molt, molt lluny d'assegurar la lluita real contra la pobresa per raó de gènere, la pobresa de les dones envers els homes, és clar. En podem posar molts exemples, com la conciliació social i laboral, l'escletxa salarial que hi ha entre els homes i les dones, la corresponsabilitat entre homes i dones, la conciliació del temps social i laboral, la desocupació femenina i la precarietat laboral... I en podria anar posant molts altres exemples que ja s'han citat aquí.

A grans trets, podríem dir que el tractament de la pobresa femenina es divideix en diverses visions: aquelles més lineals –les més qualitatives– i aquelles visions més multidimensionals. Podem parlar de pobresa femenina centrada en la qüestió monetària: la renda, els ingressos, el consum. La pobresa femenina va lligada a la inclusió social: la persona pobra està en situació d'exclusió social. Però, per què parlem de feminització de la pobresa? Perquè és una constatació, diputats i diputades; perquè hi ha molta més incidència de pobresa en dones que en homes, o, dit d'altra forma, la pobresa de les dones és més severa que la dels homes. Diguem-ho alt i clar, l'exclusió està condicionada per

la identitat de gènere, la qual cosa té relació amb la divisió sexual del treball i les condicions diferenciades de treball entre homes i dones.

La taxa de risc de pobresa ha augmentat un 1,1 punts respecte a l'any anterior i se situa al 20,9 per cent, segons les últimes dades de l'Idescat. L'augment global, però, en realitat reflecteix un increment gairebé de 3 punts de la taxa femenina, tal com fa un moment comentava la senyora Noemí de la Calle: hem passat del 18,8 al 21,6, mentre que hi ha una disminució evident de la taxa masculina. La discriminació de dones en el mercat de treball i la necessitat de conciliació de les feines remunerades amb les tasques de cura fan que les dones tinguin menor taxa d'ocupació, menor jornada laboral, major temporalitat i menors salaris. Això provoca que, de mitjana, cotitzin menys, cosa que fa que tinguin menys ingressos quan cobren la prestació d'atur o una pensió contributiva.

I deixin-m'ho dir: les dones, de mitjana, tenen més formació. Sí, sí; més formació, tenim les dones. Això no s'ho mira ningú. Més formació respecte als homes, és evident. Però això no serveix de res, perquè la taxa d'ocupació és més elevada en les dones, continua sent més elevada en les dones. I, proporcionalment, hi ha tres vegades més dones que homes que treballen a temps parcial. L'atur disminueix en general entre la població catalana, exceptuant-ne, evidentment, el col·lectiu de dones de més de cinquanta-cinc anys.

I, ja per acabar, i quant a les esmenes que hem fet al Grup de Ciutadans, estem satisfets que ens hagin acceptat una esmena de modificació en què demanàvem la redacció d'un pla de formació específica d'estudis tècnics que trenquin la relació negativa entre gènere i tecnologia per fomentar la matriculació de dones en plans d'estudis i estudis universitaris en la branca tècnica, on la presència, evidentment, de dones és inferior.

I també s'ha acceptat la incorporació d'una nova esmena que demana que s'elabori, abans que acabi el 2017, una estratègia per a la igualtat efectiva dels salaris entre homes i dones, amb la implicació del teixit empresarial, polític i social, per tal d'aconseguir que a Catalunya l'any 2020 parlem de discriminació salarial zero –no sé si ho aconseguirem. Lamentem, però, que el Grup de Ciutadans no ens accepti la incorporació de l'esmena de les «l·listes cremallera», que en dèiem, per trobar la igualtat de la participació política de les dones.

I, per acabar –presidenta, ja acabo–, hem arribat a l'acord amb un redactat similar a una altra esmena que demanava que es promogui la plena inserció social de les dones que pateixen discapacitat física, psíquica o sensorial a l'empresa ordinària.

Votarem a favor del total de la moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Moreta. A continuació, té la paraula la senyora Mireia Vehí, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Mireia Vehí i Cantenys

Gràcies, presidenta. Bé, nosaltres celebrem la moció i hi donarem suport, en termes generals. Només ens abstindrem en el punt segon, perquè vostès fan referència a «incentius a les empreses», no especifiquen més enllà, i, llavors, ens abstindrem; seria bastant més llarg d'explicar, però em sembla que és evident. Hem fet esmenes; algunes se'ns han acceptat, d'altres no. Per tant, en trets generals celebrem la moció i la metodologia de treball.

Tot i això, voldríem posar una reflexió sobre la taula, que creiem que és imprescindible. És a dir, la moció és molt llarga, poc concreta. Vostè, de fet, ha fet una anàlisi de la desigualtat de gènere, una anàlisi que parlava de la realitat material. Tot i així, les propostes que tenim a la moció són, diguéssim, molt superficials, o no ataquen el que nosaltres entenem que és l'arrel de la desigualtat de gènere.

S'ha parlat de pobresa femenina, fins i tot de feminització de la pobresa. Nosaltres creiem que és imprescindible parlar de capitalisme patriarcal, i no és un eslògan: és una realitat, és una anàlisi que estan fent totes les economistes feministes i és una anàlisi imprescindible.

De dades, se n'han posat moltíssimes. Ens sembla que no cal tornar a repetir què vol dir això de l'escletxa salarial, la temporalitat, que cobrem menys pensions, etcètera. Però el que no s'ha dit és que la divisió sexual del treball no és una qüestió que només

passi a les cases o que només passi en termes, diguéssim, petits, sinó que la divisió sexual del treball té a veure amb una determinada lògica de l'organització de l'economia, i és que hi ha l'economia productiva –que és la visible, la que es paga, la que es reconeix– i l'economia reproductiva.

L'economia reproductiva, que és imprescindible perquè l'altra funcioni, és la que no té salari, la que és invisible, la que es fa per amor, i que, a més, és mundial. És a dir, la crisi de les cures és mundial. Quan les dones catalanes deixem de cuidar els nostres fills o els nostres pares o de fer dinars, contractem altres dones que migren d'altres països i que, al mateix temps, tenen altres dones de les seves famílies o contractades, també, que els fan les tasques de reproducció i de cura. Per tant, és una lògica mundial que creiem que és imprescindible abordar, si amb el que volem acabar és amb la discriminació de les dones.

La violència masclista és una de les puntes de l'iceberg de totes aquestes dinàmiques. I nosaltres entenem que la moció –per això l'hi deia, no?–, d'alguna manera, té propostes..., que nosaltres hi donarem suport, però que no van a l'arrel del conflicte.

Nosaltres entenem que per acabar amb la pobresa femenina, amb la discriminació de gènere i amb la divisió sexual del treball, calen polítiques feministes; polítiques feministes, diguéssim, tant concretes com transversals. I calen polítiques feministes que vagin més enllà dels segells de qualitat, de les quotes i de la conciliació, sense desmerèixer cap d'aquestes polítiques, perquè, a més, totes les mesures que van en pro de la igualtat sempre han vingut dels moviments feministes i de dones compromeses. El que nosaltres estem dient és que amb això no n'hi ha prou, per acabar amb la desigualtat de gènere.

I quan diem que calen polítiques feministes, posem en dubte que això uneixi tots els diputats i les diputades d'aquesta cambra. Perquè nosaltres entenem que les polítiques feministes el que fan és impugnar aquesta lògica de l'organització econòmica i productiva del món, i, per tant, el que incorporen les polítiques feministes *per se* és una lògica anticapitalista i de transformació de tot. Per tant, posem en dubte que aquí ens puguem entendre totes i tots.

La CUP ja s'hi ha posat. De fet, ha començat una campanya de municipis feministes, una campanya humil, que pretén, però, assenyalar aquest tipus de desigualtats i donar-los una lògica i una anàlisi estructural i crítica. Nosaltres entenem que el que s'ha de fer és partir d'aquella idea tan senzilla, però tan complexa de fer realitat, que les dones som persones; aquella idea tan radical que és la que articula els moviments feministes d'arreu del món i el que motiva les lluites de dones arreu del món.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Vehí. A continuació, té la paraula la senyora Anna Figueras, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Anna Figueras i Ibàñez

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, tal com ens explicava la diputada De la Calle, i tal com jo crec que ha quedat clar amb la intervenció de les diputades que m'han precedit –ella ho feia citant Valcárcel, si no m'equivoco–..., en tot cas, queda palès, doncs, que la pobresa..., es diu que té rostre de dona. I és ben cert que, en els darrers temps i amb aquestes últimes crisis, el nostre país ha rebut, diguem-ne, amb intensitat una feminització, també, de la pobresa.

És per això que nosaltres volem posar en relleu i agrair, doncs, la idoneïtat d'aquesta moció, i, per tant, nosaltres donarem suport a la majoria dels vint-i-quatre punts que ha acabat tenint, en definitiva, aquesta moció. També li volem dir que, evidentment, ho fem perquè hi ha molts dels punts que ja estan recollits, diguem-ne, en l'obra i l'actuació de govern que després ja detallaré.

I que el Govern faci temps que estigui treballant en certs punts que ja es recullen en aquesta moció no és mèrit del grup parlamentari que jo represento, i tampoc serà mèrit, doncs, només del que vostès han proposat. És mèrit, segurament, de la voluntat del Govern, i mèrit d'una grandesa que té aquesta cambra, i és el fet de posar-se d'acord, des de fa anys, en polítiques de gènere, la majoria dels grups parlamentaris, de les forces parlamentàries que hi han en aquesta cambra.

Jo, així, doncs, voldria destacar el consens que sempre hi ha hagut: per exemple, per tirar endavant la Llei contra la violència de gènere, del 2008; la Llei d'igualtat efectiva entre homes i dones, del 2015 –una llei que després haurem de parlar-ne–; i/o la Llei per garantir els drets de les persones LGTBI contra l'homofòbia, del 2014.

I, des de Junts pel Sí, doncs, venim amb aquest esperit d'acord, eh? Avui ja els avancem que nosaltres de la pobresa femenina no en farem un debat de confrontació ni d'instrumentalització política; per tant, avui no hi seran presents. Venim amb la màxima voluntat d'acord per fer efectius..., i seguir treballant per la millora de les condicions de vida d'aquestes dones que pateixen situació de vulnerabilitat.

Volem també agrair, en aquest sentit, el to i la voluntat d'entesa del grup proposant i, en concret, de la diputada Noemí de la Calle. I deixi'm dir-li, si m'ho permet dir, que espero, doncs, que sigui l'embrió de futurs acords en polítiques socials. Sé que en altres àmbits no ens posarem d'acord, però sí que, la veritat, m'agradaria que fos així.

Respecte a la moció en concret, escolti'm, nosaltres donarem suport als punts que plantegen la creació del grup de treball sobre la feminització de la pobresa; crear incentius a empreses que fomentin reduccions de jornades per paternitat; la prevenció de riscos laborals amb dimensió de gènere; el desenvolupament reglamentari de la Llei 17/2015, de tota, perquè ja sap que hi ha una part que està recorreguda, i vostès ens podrien ajudar a desenvolupar-la tota –i aquí..., després n'hi parlo–; accions concretes, diguem-ne, per protegir els drets sexuals i reproductius –la mateixa cambra té un intergrup de desenvolupament, població i salut reproductiva, del qual, doncs, tinc la sort i el plaer de ser-ne la coordinadora. Per tant, cap problema, nosaltres els donarem suport, aquí. O en el treball per als col·lectius específics; és essencial poder treballar amb col·lectius específics, en el món de la pobresa. Per tant, en tot això, hi rebran el suport.

El que sí que m'agradaria és fer algun incís en algunes de les esmenes que nosaltres li hem proposat. Al punt número 3, nosaltres ens abstindrem. Vostès proposen crear mesures educatives que trenquin la relació negativa entre el gènere i la tecnologia. En això, el Govern hi està treballant, i hi està treballant des de fa temps: amb el Programa de millora i innovació en la formació de mestres; amb els premis Recerca Jove; amb el programa Recerkids; amb l'acord de govern del 13 de desembre de 2016, on s'aprova l'estratègia SmartCAT, que inclou un programa per promoure les vocacions tecnològiques entre les dones; i, entre d'altres, per exemple, amb la Comissió Dona i Ciència, del Consell Interuniversitari, fa anys creat, que entre altres aspectes s'ocupa del desenvolupament de les polítiques de dones en l'àmbit d'educació superior i recerca del Consell Interuniversitari.

Escolti'm, em queda molt poc temps. Dir-li, doncs, que hem fet altres esmenes, però, per acabar, destacar el punt 8, que proposa vetllar especialment pel compliment de la Ley orgánica 3/2007, para la igualdad efectiva de mujeres y hombres..., home, dir-los que en aquesta matèria Catalunya té competències pròpies; té legislació pròpia i té competències, en això. Vostès saben que nosaltres hi tenim legislació pròpia –abans l'hi he dit, la llei del 2015–, i aquí sí que ens hi haurien d'ajudar. S'han recorregut principalment aquells articles que podrien millorar l'ocupabilitat de les dones; realment, eh?... un tema tan i tan important com el que avui ens ocupa.

Per tant, els animem a que vostès, que ara tenen mà a Madrid, facin que tots aquests articles recorreguts de la llei, si us plau, doncs, els puguem tirar endavant per a això, per portar a terme aquest punt número 7 que vostès ens demanen, el desenvolupament de tota la Llei 17/2015.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Figueras. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula la senyora Marisa Xandri, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, bé, estem davant d'una moció que aborda i intenta donar resposta a una realitat que a dia d'avui, doncs, hauria d'estar superada, però que no és així.

Les dones, en general, malauradament, són les qui pateixen de forma més agreujada la manca de recursos, no solament econòmics, sinó també d'oportunitats, en molts

àmbits. Els darrers anys s'han presenciat èxits històrics en la reducció del nombre de persones que viuen en condicions de pobresa, èxits que permetran –i n'estic convençuda– posar fi a la pobresa extrema a la propera generació. Però per a això cal erradicar les múltiples causes de l'empobriment, i una de les més importants és la discriminació de gènere, que imposa una càrrega desproporcionada a les dones.

Quan les dones són pobres, els seus drets no estan protegits, s'enfronten a obstacles que poden resultar extraordinàriament difícils de superar. Aquesta situació dona com a resultat privacions en les seves pròpies vides i pèrdues per a la societat en general i per a l'economia, ja que és ben sabut que la productivitat de les dones és un dels principals motors del dinamisme econòmic.

Si bé tant dones com homes pateixen la pobresa, la discriminació de gènere significa que les dones compten amb menys recursos per fer-hi front. Bàsicament això és així perquè tenen menors opcions a l'hora de treballar o d'emprendre negocis, i les dades així ho reflecteixen. També és cert que l'educació adequada pot estar fora del seu abast, i algunes d'elles es veuen abocades a l'explotació sexual com a part de la lluita essencial per a la supervivència.

Aquesta moció –també s'ha dit– tracta de moltes qüestions, potser massa, no?, perquè amb tants punts –que segurament s'aprovaran tots– ens hi podem perdre, i per voler abastar tants temes, doncs, és difícil que es pugui donar compliment a tot. Tenim un marc legal clar, tant a nivell estatal com autonòmic. El que passa és que algunes lleis encara no estan desplegades del tot, o, a l'hora d'aplicar-les, s'hauria de fer de forma molt més contundent.

Bé, aquesta, senyora De la Calle, és una moció que ve com l'anell al dit després d'escoltar abans-d'ahir, a la Comissió d'Igualtat, representants de la Plataforma Unitària contra les Violències de Gènere, que ens van presentar un informe; un informe que feia una radiografia de la situació de les dones que tenen aquesta xacra, no? I és evident que fan falta molts més recursos per prevenir, i, sobretot, per sensibilitzar la nostra societat.

És també una moció que ens ve com l'anell al dit perquè ahir, precisament ahir, la Comissió Europea va donar llum verda a una proposta per afavorir la conciliació entre la vida laboral i la vida familiar, on es preveu, entre altres coses, que els pares i mares puguin gaudir tots dos d'un permís retribuït per paternitat de quatre mesos i que podran agafar durant els primers dotze anys de vida de l'infant; una mesura que celebrem, pel fet que el seu objectiu principal és augmentar les possibilitats de que els homes assumeixin responsabilitats parentals i de cura dels fills i ajudar a que s'incrementi la participació de les dones en el mercat de treball.

Bé, dir-li, a la diputada de Ciutadans, doncs, que donarem suport a la moció, menys en el punt desè, per coherència, no? En aquest punt, el seu grup demana donar compliment al punt 3.d de la Moció 89/XI, en el que s'insta el Govern a dur a terme una campanya institucional a favor de l'avortament, i, de la mateixa manera que ens hi vam oposar en el seu moment, ens hi oposem avui. Per tant, per coherència, votarem en contra d'aquest punt.

I, bé, per acabar –per acabar–, volia aprofitar l'ocasió per llançar un missatge als representants de la CUP, un missatge que també ve com l'anell al dit, eh?, perquè avui, precisament avui, celebrem la patrona de Catalunya, la Mare de Déu de Montserrat. I els demanaria –els demanaria–, als representants de la CUP, que, al marge de les seves creences, siguin coherents, eh?, perquè vostès, que s'omplen la boca de dir que no es pot discriminar a ningú... Els demanaria que per favor –per favor–, de la mateixa manera que defensem postures en les quals discrepem absolutament però ho respectem, facin el mateix, també, quan es tracta de creences religioses. I mirin, sincerament, no m'imagino els seus cadells, aquells que ahir van muntar el numeret a Montserrat, fent el mateix en altres centres de culte on algunes persones, en nom de la religió, utilitzant la religió, tallen caps a gais i lesbianes.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Xandri. A continuació, té la paraula la senyora Noemí de la Calle, per a pronunciar-se sobre les esmenes.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias, presidenta. *Conseller...*, quiero dar las gracias a los grupos parlamentarios que han presentado enmiendas, que han enriquecido la moción. Gracias a las diputadas Gemma Lienas, Marta Moreta, Anna Figueras y Mireia Vehí por la predisposición para llegar a un entendimiento. Y gracias también a Marisa Xandri, que no ha presentado enmiendas, pero también se ha interesado mucho por la moción.

Nuestra voluntad ha sido intentar recoger todas las contribuciones, aunque en algún punto ha sido difícil encajarlas todas; pero, en general, creo que ha quedado un texto de consenso que podremos aprobar por unanimidad en la mayoría de los puntos. Y me alegro de que así sea, porque, como decía en mi anterior intervención, tenemos un elefante en la habitación, un elefante muy grande, que parece que obviamos, pero como sigamos ignorándolo nos va a pasar por encima y será demasiado tarde.

Un apunte a la diputada Anna Figueras: que haya algunos artículos que se han suspendido de la ley catalana no exime al Govern de la Generalitat de hacer cumplir los artículos de la ley española, que son prácticamente, pues, idénticos y que, bueno, ahí están y se tienen que cumplir.

Medidas como las que se van a aprobar hoy, que facilitan las condiciones para la igualdad efectiva entre hombres y mujeres, son políticas que reducen notablemente las tasas de riesgo de pobreza, mejoran las condiciones de la infancia y nos permiten, a las mujeres, desarrollar mejor nuestro talento. Pero esta moción no es una solución milagrosa: es mucho, lo que queda por hacer, porque las causas de este problema están tan enraizadas en la sociedad que a veces pienso que forman parte del núcleo de este planeta.

Diputada Vehí, ojalá fuera posible acabar con el patriarcado con una moción. Por eso, ojalá el grupo de trabajo que queremos que se cree en este Parlament para abordar la feminización de la pobreza se convierta en realidad y sea una herramienta útil para avanzar en la igualdad de derechos.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora De la Calle. Un cop acabat el debat, cridem a votació. Senyora Figueras, per què em demana la paraula?

Anna Figueras i Ibàñez

Sí, presidenta, per demanar votació separada del punt 3, el punt 9, l'11.a.4 i el 12.

La presidenta

Senyora Vehí, per què em demana la paraula?

Mireia Vehí i Cantenys

Per demanar votació separada del punt 2, presidenta.

La presidenta

Dos. (*Pausa.*) Senyor Fernández, per què em demana la paraula?

Alejandro Fernández Álvarez

Votació separada del punt 10.

La presidenta

Sí, ho tenia apuntat, que ho ha dit la... Alguns d'aquests punts, que se n'ha demanat votació separada, es poden votar conjuntament? (*Veus de fons.*) Sí, senyora Figueras?

Anna Figueras i Ibàñez

Sí, presidenta. Els punts que li hem demanat votar per separat nosaltres, els podríem ajuntar.

La presidenta

És a dir, el 3, el 9, l'11.a.4 i el 12 es podrien votar conjuntament?

Anna Figueras i Ibàñez

Sí. Per part nostra, sí.

La presidenta

Sí? *(Pausa.)* Tothom està d'acord que els punts 3, 9, 11.a.4 i 12 es votin conjuntament? *(Pausa.)* Doncs, començarem. Primer votarem el punt número 2; després els punts 3, 9, 11.a.4 i 12; després el punt número 10, i després la resta de la moció. Tothom d'acord? *(Pausa.)*

Doncs, comencem la votació votant el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 ha estat aprovat per 119 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

A continuació votarem els punts 3, 9, 11.a.4 i 12.

Comença la votació.

Els punts 3, 9, 11.a.4 i 12 han estat aprovats per 70 vots a favor, cap en contra i 60 abstencions.

A continuació votarem el punt número 10.

Comença la votació.

El punt número 10 ha estat aprovat per 121 vots a favor, 9 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre la pobresa femenina ha estat aprovada per 130 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments.)

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la lluita contra l'atur i la precarietat laboral

302-00138/11

El següent punt, el quinzè punt de l'ordre del dia, és: Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la lluita contra l'atur i la precarietat laboral, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Pol Gibert. Diputat, quan vulgui.

Pol Gibert Horcas

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades, avui el Grup Socialista presenta una moció que s'ha d'entendre com una part d'un conjunt molt més ampli. Aquesta proposta s'emmarca dins la campanya que estan realitzant alguns sindicats per tal de denunciar les empreses multiservei i la precarització que comporten les seves polítiques; una campanya que està tenint una influència en el teixit social i també sindical, però també, en una part molt important, institucionalment, amb mocions en multitud d'ajuntaments i consells comarcals.

Com és ben sabut, aquest tema ha estat cavall de batalla al Congrés dels Diputats, i han calgut fins a tres intents diferents per aconseguir la tramitació d'una proposta que limiti la degradació laboral que comporta aquesta pràctica. El que persegueix aquesta moció és contribuir a recuperar el principi «igual treball, igual salari», defenestrat en la darrera reforma laboral del Partit Popular.

Passant al que és el detall de la moció, hi trobem un eix molt clar: recuperar el diàleg social com a base de les relacions laborals. Els atacs que ha patit els darrers anys el diàleg social han estat contundents, i han trencat la igualtat d'armes que havia caracteritzat la negociació col·lectiva. Cal recuperar l'equilibri perdut.

D'altra banda, el segon punt que recull la moció parla directament del que creiem que ha de ser una prioritat: la modificació de l'article 42.1 de l'Estatut dels treballadors, com també d'altres regulacions que els companys de Catalunya Sí que es Pot han cregut convenients i que també compartim, en aquest sentit.

És bàsic poder garantir que s'aplica com a mínim el conveni sectorial de referència, també en el cas de subcontractacions. No podem tenir treballadors fent una mateixa feina en una mateixa empresa i que cobrin l'un la meitat que l'altre; no ho podem seguir permetent. Cal recuperar el principi d'igualtat de condicions davant la igualtat de tasques i evitar que l'ús d'una persona subcontractada suposi més beneficis gràcies a la rebaixa de drets laborals.

I per combatre la precarietat que inunda el mercat laboral creiem que cal, un cop més, posar de manifest que això no és un fenomen que sigui irreversible, que això té uns autors, que això no ve d'una imposició divina. Aquesta situació que patim té un motor que la sosté i la impulsa, i aquest motor es diu «reforma laboral».

D'altra banda, volem assegurar que la contractació pública sigui una palanca de canvi per fomentar un model laboral equilibrat i equitatiu. És per això que hem d'utilitzar aquest poder que representa la contractació pública per evitar engreixar les empreses que precaritzen. Hem d'evitar que precaritzin, per descomptat, però hem d'evitar que precaritzin utilitzant fons públics.

I si parlem de devaluació de condicions laborals, no podem oblidar un dels col·lectius que més pateix la crisi econòmica i la precarietat, així com també abusos laborals: els i les joves. La moció inclou un punt específic que fa una crida a l'acció. A la interpellació ho vam dir molt clar: vam insistir, a la conselleria que tenia respostes sobre aquest tema, que digués què volia fer sobre la precarització juvenil. No hi va haver manera, no vam obtenir cap tipus de resposta. Esperem que en l'aprovació de la moció el Govern reaccioni.

I, per últim, un punt que no l'hi volíem incloure; de fet, és un punt que no l'hi hauríem d'incloure. Els grups parlamentaris no hauríem de demanar que mocions aprovades fa més d'un any es compleixin. No ho hauríem de fer, s'haurien de complir i poca cosa més, però ens veiem obligats a fer-ho, bàsicament perquè són mocions que toquen temes que afecten directament la qualitat laboral de milers i milers de treballadors. I, per tant, hi hem d'insistir, un cop més i els que faci falta, per veure com es fan realitat i perquè no hàgim de seguir venint a aquest Parlament a reclamar el que ja està aprovat una vegada i una altra.

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputats i diputades.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Gibert. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula el senyor Albert Botran, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Albert Botran i Pahissa

Bé; gràcies, presidenta. Diputats, diputades, nosaltres, en el contingut literal de la moció, hi estem d'acord, si bé, com que l'hem d'entendre com un acompanyament de l'estratègia del PSOE contra la vigent reforma laboral, doncs..., això mereix alguns comentaris, que hi entraré més endavant. Ara bé, a qualsevol que desenvolupi una acció social, sindical, política, la que sigui, contra la precarietat, nosaltres hi donarem suport, i, per tant, votarem a favor de tota la moció.

Al cap i a la fi, la mateixa problemàtica que s'exposa en alguns punts de la moció és la que ha motivat també la reforma de la Llei de cooperatives per tal d'atacar l'explotació que es produeix sota el règim de falsa cooperativa. I també demanem el mateix que es demanava a la interpellació que va precedir aquesta moció: més acció del departament quant a inspectors de treball.

Sí que hem presentat algunes esmenes, doncs, com ara portar aquest debat a la ponència de contractació pública –entenem que és on té més recorregut i on té més rang, és on correspondria tenir aquests debats sobre les subcontractacions al sector públic– o definir alguns mecanismes concrets perquè aquestes clàusules facin difícil que guanyin empreses que vulguin precaritzar a través de sous baixos. Al final és una acció ambiciosa, la de voler impedir que determinades empreses guanyin aquests concursos a base d'abaixar sous i de precaritzar el treball. I, per tant, exigeix una feina bastant bona per evitar que aquestes empreses puguin trobar ràpidament, un cop s'aprovin les disposicions legals, l'escletxa per la qual sortir-se'n exitosament.

Dit això, sí que volíem afegir al debat la reflexió sobre quines responsabilitats té cada actor polític –passades, presents i futures– en el combat contra la precarietat, perquè no quedi tot en un text de moció que, al nostre entendre, també se separa bastant del que es plantejava en la interpellació. Quan parlem de responsabilitats passades..., home, de mecanismes de devaluació salarial, ja n'existien abans de la reforma laboral del 2012, i alguns amb el PSOE al govern. Parlar que la reforma laboral és *el* motor de la precarització no és cert, eh? Hi han hagut moltes reformes laborals abans, hi ha ha-

gut la introducció de les empreses de treball temporal, etcètera. Tot això ha portat al panorama laboral actual. És veritat que aquesta reforma ho ha agreujat qualitativament i quantitativament.

Lamentablement, el PSOE a l'oposició defensa aquelles coses que no fa un cop és al govern..., el PSOE i, entenem, tota la socialdemocràcia europea, i després, doncs, veiem els resultats que veiem a França aquest diumenge. És a dir, una de les causes de la derrota del socialisme francès és una reforma, laboral precisament, perquè aquest socialisme que l'oposició demana –guanyar drets i guanyar espai per al treball en detriment del capital–..., després, un cop al poder, no només no avança en drets –com la reducció de la jornada o, per exemple, la reducció de l'edat de jubilació–, sinó que fins i tot va més enrere, no?, i aplica una reforma laboral.

Quant a responsabilitats presents de combat contra la reforma laboral, les tenim a Catalunya, és clar, com es demanava en la interpellació, no? És significatiu que aquella interpellació es dirigís molt a les competències de la conselleria, però que després ens trobem amb una moció que s'enfoca principalment allà on està el poder real en matèria laboral, que és a l'Estat, i aquesta és una de les contradiccions..., i ens aboca a parlar de les responsabilitats futures en matèria de lluita contra la precarietat laboral.

Nosaltres pensem que Catalunya ha de tenir *tota* la sobirania sobre el seu marc de relacions laborals. I per això vam introduir una esmena, que no ha estat finalment acceptada, que tenia, doncs, com dues parts. En primer lloc, volem que aquest debat sobre les relacions laborals se centri a Catalunya, i recordàvem que tenim pendent d'obrir un grup de treball sobre el marc català de relacions laborals; això ja està aprovat i s'ha de donar més tard o més d'hora –esperem que més d'hora...– en el marc de la Comissió de Treball, que s'obri aquest grup de debat. I després, mirant més enllà, nosaltres reivindicuem que en el marc d'un procés constituent i d'una república..., són la clau que obre molts dels panys que permeten respondre a aquests reptes de la classe treballadora i de l'esquerra europea en el marc del nostre país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Botran. A continuació, té la paraula el senyor Marc Vidal, del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, presidenta. Bon dia. Diputats, diputades, coincidim en el fons del que planteja aquesta moció. Agraïm l'acceptació de les esmenes o la transacció corresponent a algunes d'elles, i, per tant, anunciar, ja d'entrada, que la votarem tota ella a favor.

Sí que hi tenim algunes reticències en la forma, en el conjunt –deixin-me-les exposar–, més que res perquè hi ha una bona part que la inclouríem en aquell paquet de mocions de caràcter laboral que expressen sobretot desitjos o que fan manifestació de bones voluntats, però, com que tenim les competències que tenim en aquesta matèria, i a més a més alguns partits les van limitar aprovant la reforma laboral que encara dona menys competències als governs com a autoritat laboral i deixen precisament en mans de l'empresa decisions que de vegades lesionen els interessos dels treballadors i les treballadores, això permet al Govern de Catalunya fer declaracions explícites de progressisme en el marc laboral sense necessitat de que ho hagi d'aplicar directament, o perquè no els toca o perquè no poden.

No és una crítica. No és una crítica, perquè ho fem tots, eh? Ho fem tots: apliquem allò de «a falta de pan, buenas son tortas». Ja l'hi dic, miri: «Impulsar a través del diàleg social les mesures necessàries per combatre la precarització en la contractació», d'acord, molt bé. Però quines mesures li encarreguem, al Govern? Com controlarem que les facin efectives? Per tant, és allò que li dic, eh?, és un punt declaratiu, que, evidentment, compartim –suposo que el devem compartir tots.

El segon punt és més concret: modificar un article concret de l'Estatut dels treballadors. Què passa? Que això..., li passem el mort al Congrés dels Diputats, que és qui té la potestat de modificar la legislació laboral. Bé, aquí nosaltres hem presentat una esmena que pretén fer-ho una mica més ampli, una mica més extensiu, perquè segurament hauríem de revisar tot l'article 42, no només el 42.1, i segurament algun aspecte de la reforma laboral, per garantir el que diu que vol garantir, que és que les subcontractaci-

ons s'hagin de fer en les mateixes condicions que tenen els treballadors de les empreses d'origen, com a mínim aplicant els convenis sectorials de referència.

El punt 4 torna a ser declaratiu i de bona voluntat, perquè fa referència repetidament a les conseqüències de la reforma laboral, al desarmament d'una de les parts en la negociació col·lectiva, una de les parts que ens ha portat, justament, a l'abaratiment de salaris i a l'empobriment de les condicions laborals, que permet allò que en diuen la «competitivitat de les empreses», però sempre a càrrec dels costos laborals, no? Tornarem a declarar, doncs, avui i aquí, que no la volem gens, tot i que entre, segurament, els que ho votaran a favor hi ha partits que en el seu moment la van promoure. Però, en fi, són les característiques que tenim avui en aquest Parlament.

En el punt 5 hem intentat fer una esmena transformant el sentit en positiu, per una qüestió de possibilitat real de fer el que demana. Difícilment, en els concursos públics, podrem impedir que s'hi presentin determinades empreses com les empreses multi-servei a la que es fa referència; però, en canvi, sí que podem exigir –sí que podríem exigir–, precisament en el marc del debat sobre contractació pública que tindrem, que aquestes compleixin unes garanties per als seus treballadors i treballadores, que no haurien de ser altres, també com a mínim, que les del conveni del sector.

Això mateix ens passa en el punt 6: no podem impedir que es presentin, però sí que podem exigir que apliquin el conveni sectorial i no un conveni d'empresa, que pot ser en pitjors condicions.

El punt 7 torna a ser un punt genèric o de desig o de bona voluntat, perquè emprendre accions adreçades a evitar la precarització juvenil evidentment és desitjable, però, clar, com que no ho concretem, no diem quines... Segur que el Govern català estarà content amb allò que dirà que ja fa, tot i que la realitat sigui la que evidentment és.

I, finalment, el punt 8 és un punt escombra, un punt escombra que ja s'està convertint en un clàssic, en aquest Parlament: si el Govern no fa el que diuen les mocions que aprova i després aquestes caduquen, doncs, bé, els donem una segona vida i els demanem que compleixin determinats punts d'aquestes mocions, a veure si fent-nos pesats i fent-nos insistents les acaben complint.

Aquí també els hem afegit, a la llista, alguns punts no acomplerts de la Moció 10/XI. Un, precisament –com que demà és el Dia Internacional de la Seguretat i la Salut...–, que parla de donar validesa i compliment a un calendari prioritzat de mesures concretes per a la prevenció, i un altre que és un pla d'actuació específic de la Inspecció de Treball de Catalunya amb relació a les conductes contràries als drets laborals.

En resum, doncs, votarem la moció a favor. I esperem que d'aquí a tres o quatre mesos, si encara hi ha legislatura, no hàgim de presentar una altra moció amb punts escombra com aquest que presentem avui.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Vidal. A continuació, té la paraula el senyor Chakir el Homrani, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Chakir el Homrani Lesfar

Moltes gràcies. Presidenta, diputades i diputats, engegarem el debat sobre una moció en la que jo crec que gran part dels grups hi estarem d'acord, en la seva majoria.

En primer lloc, agrair la disponibilitat que han tingut els diputats que han portat aquesta moció, tant el Pol Gibert, impulsor, com l'Albert Botran i el Marc Vidal, que són els altres grups que han presentat esmenes, per mirar de quadrar-ho una miqueta. Jo crec que les esmenes n'han pogut enriquir i millorar, en certs aspectes més tècnics, el redactat.

És una moció que tracta de tres..., jo hi diferenciaria tres apartats, dos d'ells molt interrelacionats. En primer lloc, hi ha tota una part més vinculada al debat que hi ha sobre la modificació de l'article 42.1 de l'Estatut dels treballadors, aquest article que el que regula és la subcontractació d'obres i serveis i de quina manera podem arribar a aquell principi que és bàsic i que és central, que és: a igual feina, iguals condicions de treball –iguals condicions de treball. El segon punt o el segon apartat que tracta de forma genèrica aquesta moció és la creació de procediments i de mecanismes per garantir la lluita

contra la precarietat en el marc de la contractació pública. I el tercer punt, podríem dir, és el de continuar donant compliment d'altres mocions presentades amb anterioritat.

Em centraré molt ràpidament en aquest punt, perquè no hi vull destinar massa temps. Aquestes mocions..., s'han presentat els informes i s'estan realitzant, i estan en funcionament, i gran part ha estat realitzada. Sí que a vegades el que s'acaba generant és que els «tempos» que es marquen..., certs canvis en polítiques demanen més «tempos». Nosaltres hi votarem a favor, perquè hem aconseguit una transacció, i jo crec que és donar valor al que s'ha estat fent i donar valor al que es continua fent i al que es continuarà fent.

Respecte als altres dos punts, el de la modificació de l'article 42.1 i un punt de visió àmplia que s'afegeix a partir de l'esmena de Catalunya Sí que es Pot i els procediments i mecanismes per garantir la lluita contra la precarietat en el marc de la contractació pública, en el fons tot va interrelacionat amb una tipologia d'empreses que, en una gran part, el que estan fent és precaritzar molt el mercat de treball. Són les anomenades «empreses multiserveis» o empreses de serveis integrals.

Aquí jo crec que és important que en donem exemples, perquè la gent que ens escolta –no sé si molta (*l'orador riu*) o poca– sàpiga una miqueta aquesta realitat. Què ens trobem? Ens trobem amb cambres de pisos que estan cobrant un 50 per cent del que marca el conveni del sector, perquè, com que el marc normatiu el que acaba donant és més pes al conveni d'empresa, la situació és aquesta. Ens trobem amb mossos i mosses de magatzem que estan cobrant un 45 per cent menys del que cobren els seus companys i companyes, segons el conveni del sector, treballant seixanta hores més l'any. És el que ens trobem en aquesta realitat, i és una realitat que hem d'abordar.

Jo crec que les transaccions a què s'ha arribat milloren el text. Com deia el senyor Vidal, no podem discriminar una empresa pel seu objecte, hem de buscar de quina manera situem aquestes realitats. I, en aquest sentit, jo crec que el redactat que queda és positiu i millora el text original.

Respecte a la contractació pública i a com fer-ho, hi ha hagut una idea –una idea que s'ha aportat a partir d'una esmena de la CUP– que creiem que és molt interessant: és a dir, tenim oberta una ponència entorn de contractació pública, i en aquesta ponència hem d'entrar en aquest debat. I crec que és una idea molt positiva. Per desgràcia –i aquí també faig un punt d'autocrítica, perquè segurament anar a l'últim moment sempre acaba, allò, generant que no puguem acabar-ho d'afinar–, el tipus de redactat ens portarà a no votar-hi a favor. Però igualment vull deixar clar en aquest faristol que el fons el compartim, i que treballarem conjuntament perquè en el marc d'aquesta ponència es puguin situar elements que garanteixin el compliment de les condicions laborals en el marc de la contractació pública per part de les empreses que s'hi presenten.

Per últim, hi ha hagut un punt..., és un punt que és molt reiteratiu, i que a mi em serveix per acabar de tancar una miqueta aquesta intervenció, que és: senyors, estem frustrats, estem frustrats perquè gran part del que es planteja és una part que no està en les nostres mans, no està en les mans d'aquest Parlament. I nosaltres el que volem és que estigui en aquestes mans, perquè considerem que tenim condicions objectives per tenir força per transformar-ho.

I en aquest sentit sí que..., situar-los que els independents del Grup de Junts pel Sí m'han demanat que digui que, entorn del punt sobre la reforma laboral –ja saben que hi han visions una miqueta diferenciades–, ells el que faran és no votar-lo directament, perquè comencen a estar cansats d'això, que ja s'ha votat en diverses ocasions i el que fem és una demanda..., quan el que volem és poder gestionar el nostre mercat laboral i poder-ne tenir el control, perquè pensem –i creiem que en aquest Parlament es veu– que estem en condicions objectives per poder tenir un mercat laboral millor.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació, té la paraula el senyor Joan García, del Grup Parlamentari de Ciutadans, per fixar la seva posició.

Joan García González

Sí; presidenta, gràcies. «Moción sobre la lucha contra el paro y la precariedad laboral», ambicioso título de una moción que se plantea objetivos que supongo que todos compartimos. Creo que, de todos modos, ustedes han presentado esta moción con un fin político mucho más concreto, que creo que al final posiblemente no hayan alcanzado.

De hecho, repasando la interpelación de la anterior sesión, se obtienen un par de conclusiones. La primera, que lo que usted, señor Gibert, trató en aquella interpelación, con temas como la mala gestión de la garantía juvenil o la ineficaz gestión del Govern en la inspección de trabajo, hoy aquí, por lo menos, no lo vemos, en la moción ni en las propuestas. Vemos, eso sí, que ustedes cocinan un plato de medidas precalentadas –permítanme– que analizaré después y que, sin duda, nos ha sorprendido negativamente; esperábamos algo más de ustedes, señor Gibert.

La segunda, que, nuevamente, la *consellera*, en lugar de explicar qué medidas iba a tomar para afrontar un problema tan grave como la precariedad laboral, se dedicó, en la interpelación –como ha hecho hoy señor El Homrani–, pues, a no asumir responsabilidades y nuevamente decir que la culpa es de la falta de competencias para legislar un marco laboral diferente.

Una reflexión, solamente –una reflexión–: ustedes tienen competencias desde el año 2010 en inspección de trabajo, otras comunidades no las tienen; y ustedes son incapaces de ejercerlas con la eficiencia con que esas otras comunidades sí han conseguido hacerlo. Aun así, nos quieren hacer creer que, además, debemos dejar en sus manos las competencias en materia de legislación laboral para que todo funcione mejor. ¿Para qué? ¿Para aprobar una reforma laboral como la que ahora mismo está vigente, *consellera*? ¿O es que ahora resulta que usted no tiene ningún compañero de Convergencia en su Gobierno?

Señor Gibert, compartimos una misma visión de una evidencia irrefutable: existe la precariedad. Pero para nosotros la precariedad es estructural, desgraciadamente forma parte de nuestro modelo productivo, y es precisamente el modelo productivo lo que hemos de modificar: un modelo que tenga el I+D en el centro del ecosistema empresarial, que genere oportunidades de transferencia de conocimiento y de transferencia tecnológica, que se transforme en innovación y que incremente nuestras cadenas de valor. Es ese incremento de valor el que podrá destinarse, a través de una regulación socialmente responsable, a luchar contra la precariedad laboral.

En esa línea debemos realizar, creo, las propuestas en legislación laboral. Debemos hacerlo para acabar con la temporalidad. Debemos defender la igualdad de oportunidades para todos los trabajadores y la equiparación de derechos universalizando el contrato indefinido, para que dos personas que realizan el mismo trabajo no puedan tener derechos distintos a través de la fórmula contractual a la que hayan sido forzosamente abocados.

Pero, claro, ustedes, señor Gibert, prefieren derogar, ustedes prefieren abandonar cualquier esperanza y sistematizar la precariedad, sin un modelo laboral que diste de lo que ya han demostrado que saben hacer los gobiernos del PSOE, como aprobar reformas laborales –como la que ustedes también hicieron en el 2010– que recortan derechos laborales y que perpetúan, de hecho, la búsqueda de la eficiencia a través de la continua reducción de los costes laborales, en lugar de hacerlo por las otras muchas variables que acaban afectando a la competitividad empresarial. A través de la competencia de costes laborales no podremos nunca competir con otros países.

¿Vemos soluciones, pues, en esta moción para orientar esos cambios? Para nada. Ustedes nos traen un puzle inestable y muy mejorable que consolida su política de parches laborales de los últimos años y que, de hecho, expresa la voluntad de no cambiar *nada* de un sistema de alternancia de partidos que hasta hace poco les funcionaba bastante bien.

No nos proponen demasiadas novedades, más allá de alguna propuesta que ya se ha discutido en el Congreso y que no afronta el cambio de modelo para nada, ni de nada, y que, por lo tanto, nos conduce, en este punto, a la abstención.

Sí que estamos de acuerdo en denunciar la situación de precariedad que existe en la externalización de algunos servicios a través de empresas multiservicios, pero deberían

haber trabajado algo más, en este caso, las propuestas que realizan, pues son arriesgadas por su excesiva generalización.

Apoyaremos que se emprendan acciones dirigidas a luchar contra la precarización juvenil, aunque echamos de menos que no se especifiquen las acciones. Y, finalmente, apoyaremos su propuesta de que el Gobierno cumpla las resoluciones de este Parlamento, y resulta curioso que tengamos que pedir esto una y otra vez.

En definitiva, señor Gibert, una moción precocinada, recalentada y que sinceramente no hemos querido enmendar por un solo motivo: no tenemos por costumbre participar en la redacción de los manifiestos del 1 de mayo que elaboran otros partidos.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor García. A continuació, té la paraula el senyor Sergio Santamaría, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. *Consellera*, diputadas, diputados, abordamos la moción socialista sobre lucha contra el paro y precariedad laboral. Y debo comenzar mi intervención haciendo una previa, porque hoy hemos desayunado con una lamentable noticia, desde el punto de vista de los datos que arroja la EPA en lo que afecta a destrucción de empleo en Cataluña: el paro en Cataluña sube en 18.200 personas en el primer trimestre del año en curso. Por tanto, tenemos en Cataluña 576.700 parados.

No me hagan ahondar en razones políticas, porque haberlas, haylas, ¿eh?, y lo digo porque precisamente esa encuesta dice que en Andalucía el paro se reduce en más de 116.000 personas y en Madrid, en 95.300. Algo está pasando –algo está pasando. Y, por el contrario, la encuesta habla de que en el conjunto de España la mejora de la contratación indefinida es un hecho irrefutable. Por tanto, ese es el diagnóstico de situación, más allá de las proclamas políticas y de las declaraciones con un sesgo partidista claro.

Entrando en el tema que nos ocupa, que es la moción, evidentemente, y en relación con lo que afecta al impulso del diálogo social, el Gobierno de España siempre va a tener esa mano tendida para, con la patronal y con los sindicatos, mejorar en medidas que de alguna forma incidan en la necesidad de corregir y combatir la precariedad laboral. Ahora bien, no nos pidan que desde el Grupo Parlamentario del Partido Popular instemos al Congreso de los Diputados a ninguna acción política concreta, porque respetamos la soberanía del Congreso de los Diputados, como no puede ser de otra manera.

Quiero, además, aquí hacer especial hincapié en el papel sindical, en el papel de los sindicatos, y especialmente en el de UGT y Comisiones Obreras, que, debo decirlo, lo están haciendo francamente mal. Porque su papel sindical debería, en fin, ahondar en la necesidad de mejorar el diálogo social, y, sin embargo, los sindicatos –y quiero evidentemente focalizarlo en UGT y Comisiones– antes de ayer reclaman a la Generalitat, en el ámbito también de la función pública, el respeto de los empleados en el proceso de desconexión para que en Cataluña se haga con garantías, negociación, participación y transparencia. De traca, ¿eh? Que Comisiones Obreras y UGT estén apoyando el proceso separatista en Cataluña me parece de traca y vergonzoso –y vergonzoso. Por tanto, quiero efectivamente destacar lo que es una salida de pata de banco por parte de los sindicatos.

Y, precisamente en este punto, también debo hacer especial hincapié en lo que prosigue y en lo que afecta a la moción en cuestiones concretas. Reforma laboral: la reforma laboral de 2012 ha sido todo un éxito, reconocido internacionalmente; paradójicamente, en España no es así. Háganselo mirar, porque realmente es lamentable. Y también digo una cosa: si Convergencia, que la apoyó, ahora hace ese extraño juego de que los diputados voten por separado, me parece fantástico, pero deberían cambiar ya..., han cambiado de Convergencia a PDECAT, están en Junts pel Sí, pero yo creo que deben ser ya «desunidos probablemente por el no», porque, de unidad, nada de nada. Cambien también el nombre de su coalición.

Quiero también, como digo, destacar que nosotros en ningún caso vamos a estigmatizar al mundo empresarial. Ser empresario no es delito. Lo repito: ser empresario no es delito. Y, por tanto, las referencias a las empresas de multiservicios no deben incluirse específicamente en una moción que pretende estigmatizarlas; nos parece de todo punto improcedente. Y, eso sí, sí que nos parece relevante que, en el ámbito del cumplimiento de las mociones, este Parlamento de Cataluña dé ejemplo de que, al final, el Gobierno cumple lo que dice el Parlamento.

Un detalle, para acabar: la reforma de la negociación colectiva en el ámbito del real decreto del año 2012 tenía una finalidad concreta, y era favorecer la flexibilidad interna en las empresas como alternativa a la destrucción de empleo, invitando a las empresas a que luchen y busquen esencialmente su competitividad. Eso, hoy en día, y habida cuenta de las cifras que hemos conocido, es más necesario que nunca. Por tanto, en lugar de promover reformas laborales que lo que pueden hacer es empeorar la situación, les ruego y les reclamo y les aconsejo que lo que hagamos sea seguir remando en la misma dirección, y no hacer lucha partidaria de una reforma laboral que, como digo, ha demostrado ser un auténtico éxito.

Nada más. Muchísimas gracias.

La presidenta

Gràcies, senyor Santamaría. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Pol Gibert.

Pol Gibert Horcas

Gràcies, presidenta. Començaré per saludar els sindicats que avui ens acompanyen, molt criticats per algunes de les forces polítiques, però que fan una força vital en aquest país –si no, no estaríem ni on estem, i mira que és un lloc molt dolent–, i també la consellera, que ha aconseguit arribar després del trànsit que avui, diguem-ne, ocupa la vida de molta gent.

Començaré pel Partit Popular, que diu: «L'èxit de la reforma laboral ha sigut reconegut internacionalment.» Sí, clar, allà no la pateixen; la patim aquí, la reforma laboral. Pregunta-ho a la gent del carrer, què pensa de la reforma laboral; n'està encantada de la vida. Vull dir, també em sembla molt naïf, dir-ho aquí, en seu parlamentària, quan sabem tothom què n'opina.

I diu: «No faci guerra partidista.» La reforma laboral va ser aprovada amb els seus vots i els de Convergència, tota la resta no estaven per la labor. Doncs, si això no és partidisme, també en podem parlar.

I no és delictes ser empresari, evidentment; no és delictes, ni molt menys. El que és delictes és explotar laboralment els treballadors, això sí que és delictes. Per tant, també..., diferenciem una cosa de l'altra.

També, per als companys de Ciutadans, que també han fet diverses, diguem-ne, crítiques i observacions sobre la moció... Primer, vostès no s'han llegit les mocions prèvies que vam presentar nosaltres. Ens diuen que no hi han mesures concretes. Escolti, demanem que es compleixin totes les mesures que havíem dit abans, ho estem demanant; si no es compleixen aquelles... No en proposarem més, si encara no en tenim de vigents.

Segon, tenim un manifest de l'1 de maig. Ja l'enviaré al diputat García perquè el tingui, sense cap tipus de problema, i que en tinguin almenys un, que serà el del Partit Socialista. I recordo, fa poc temps, una comissió de Treball en la qual la seva aportació, la seva gran aportació, va ser una proposta de resolució que deia: «Continuar aplicant les polítiques que el Govern ja està fent.» Si us plau, companys de Ciutadans, no vinguin a donar lliçons del que no fan vostès, perquè llavors queden molt, molt retratats.

Als altres grups parlamentaris, com no pot ser d'una altra manera..., agrair la feina de Catalunya Sí que es Pot, del diputat Vidal, en l'elaboració de les esmenes, que han millorat el text, sense cap tipus de dubte; també la voluntat de Junts pel Sí, d'intentar també incorporar, tot i que a vegades precipitadament, millores a la moció, i donar les gràcies als companys de la CUP i als altres grups parlamentaris, que han tingut una relació molt fluida durant aquesta moció.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Gibert.

Un cop acabat el debat, cridem a votació. Senyor Santamaría, per què em demana la paraula?

Sergio Santamaría Santigosa

Sí, presidenta, por alusiones del diputado Gibert.

La presidenta

Trenta segons.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Diputado Gibert, yo quiero, en la medida de lo posible y con el debido respeto, ilustrarle con datos que quizás usted desconozca. Pero precisamente el Gobierno de Francia, bajo el mandato de un gobierno socialista, que creo que son correligionarios suyos, ha hecho insistentemente declaraciones en la línea de copiar literalmente la reforma laboral española.

Por tanto, en fin, yo creo que lo procedente es reconocer hechos objetivos, que, sin duda, van en contra de lo que usted acaba de manifestar desde la tribuna del Parlament.

La presidenta

Gràcies, senyor Santamaría. Senyor El Homrani, per què em demana la paraula?

Chakir el Homrani Lesfar

Per demanar votació separada dels punts 4 i 5 bis.

La presidenta

Senyor Carrizosa, per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Para pedir votación separada de los puntos 1, 6, 7 y 8, por un lado, y los puntos 2, 3, 4, 5, por otro, y el 5 bis separado.

La presidenta

A veure, s'ha demanat votació separada dels punts 1, 6, 7 i 8, que han dit que aquests 1, 6, 7, i 8 es poden votar conjuntament. Cap inconvenient, en que es votin conjuntament? (*Pausa.*) Després, també s'ha demanat votació separada, que també es poden votar conjuntament, dels punts 2, 3, 4 i 5. Aquests es poden votar conjuntament? (*Veus de fons.*) No. Els primers, sí, eh?: 1, 6, 7 i 8, sí. Els 2, 3, 4 i 5, no. No? (*Pausa.*) El 4 i el 5 bis, també tots dos separats. D'acord? (*Pausa.*) I el 2, 3, 4 i 5, es poden votar d'alguna manera agrupats o no? (*Pausa.*) No. D'acord, doncs.

En primer lloc, votarem els punts 1, 6, 7 i 8.

Comença la votació.

Els punts 1, 6, 7 i 8 han estat aprovats per 131 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

A continuació... Em diuen..., els punts 2 i 3 es poden votar conjuntament? (*Pausa.*) Sí? (*Pausa.*) Doncs, votem conjuntament els punts 2 i 3.

Comença la votació.

Els punts 2 i 3 han estat aprovats per 98 vots a favor, 9 en contra i 24 abstencions.

A continuació... Es poden votar conjuntament, els punts 4 i 5? (*Veus de fons.*) No. Doncs, molt bé.

A continuació anem a votar el punt número 4.

Comença la votació.

El punt 4 ha estat aprovat per 57 vots a favor, 9 en contra i 56 abstencions.

A continuació votarem el punt número 5.

Comença la votació.

El punt 5 ha estat aprovat per 98 vots a favor, 9 en contra i 24 abstencions.

A continuació votarem, també separatament, el punt 5 bis.

Comença la votació.

El punt 5 bis ha estat rebutjat per 37 vots a favor, 94 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

(*Remor de veus.*)

La Moció sobre la lluita contra l'atur i la precarietat laboral ha estat aprovada per 125 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments.)

Moltes gràcies a totes i a tots.

I se suspèn la sessió fins a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a la una del migdia i quatre minuts i es reprèn a les tres de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat Pere Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, de Salut, de Territori i Sostenibilitat i de Treball, Afers Socials i Famílies.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

Molt bona tarda a totes i a tots. I moltes felicitats a les Montserrat, que aquest matí ho hauria hagut de dir i m'he despistat, però ara sí, eh?, que n'hi han unes quantes.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió dels residus

302-00137/11

El setzè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió dels residus, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Per a exposar-la té la paraula la senyora Hortència Grau.

Hortència Grau Juan

Bona tarda; gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, avui penso que amb aquesta moció subsegüent a la interpellació avancem cercant les complicitats per..., en la línia d'un model millor de residus que superi aquest model que havíem tingut fins ara, basat en el reciclatge, amb la llei anterior. Jo penso que s'ha fet un bon treball, i ja des d'aquí vull donar les gràcies especialment al diputat Marc Sanglas, de Junts pel Sí; al Francisco, de Ciutadans; al senyor Terrades..., bé, a tots els diputats i diputades que han fet possible..., al Sergi, que han fet possible que aquesta moció sortís endavant. Com que només hi han cinc minuts, jo vull destacar aquells aspectes positius que crec que ens fan avançar.

Bé, d'entrada crec que la moció..., potser és molt agosarat dir-ho, però ha servit per moure coses. O sigui, no és casualitat –o potser sí; no ho sé, conseller– que el dia 25 d'abril, doncs, l'Agència de Residus convoqués els ajuts..., que segurament ja ho tenia preparat, però, bé, ha tret els ajuts per millorar projectes de recollida de fracció orgànica, ajuts per fer tot el tema de prevenció i preparació de residus, per a foment de l'economia circular..., 4,5 milions d'euros. Que segur que ho estaven preparant, bé, però si la moció ha servit perquè això anés una miqueta més ràpid, doncs, estem contentes.

També, no ho sé, potser també és casualitat, però és que hi han moltes casualitats, que justament avui a Barcelona s'estigui presentant l'estudi de sostenibilitat sobre la introducció d'un sistema de dipòsit, devolució i retorn, fet per la Càtedra UNESCO..., bé, per diverses universitats prestigioses, que, a més, aquí mirem per qui està pagat l'estudi, que va molt en una línia. Per això és important que aquí hàgim aprovat que, al marge de les pressions d'una part que hi té interessos, d'una altra part que també hi té interessos, puguem fer aquest grup de treball per decidir –que és el que hem pogut acordar en la moció– si s'implanta aquest sistema, si és bo implantar-lo, quins avantatges té, quins inconvenients.

També una altra cosa que crec que és important és el compromís d'aquesta elaboració de la nova llei catalana, sobretot basada..., que vagi cap a l'economia circular i baixa en carboni.

També crec que és important avançar en l'acord i el consens que hi ha entre tots els grups que l'important és la fracció orgànica i poder fer aquest pagament per generació; poder posar l'accent en la responsabilitat tant del ciutadà, eh? –i aquí la transparència, la traçabilitat...– com del productor, el que posa el residu en el mercat, i, per tant, treballar en el tema de la responsabilitat ampliada del productor i en totes les formes aquestes de fiscalitat ambiental que posin l'accent i desenvolupin aquest concepte que la Unió Europea també ens diu, de responsabilitat ampliada del productor. I aquí entren tots els temes de producció neta, d'ecodisseny, que no només competeixen al seu departament, sinó que aquí caldrà treballar també amb altres departaments del Govern.

També és important..., superimportant per nosaltres, és el punt 5, que aquí amb la generositat de tots els grups hem pogut arribar a un acord, eh?, a aquest consens. I aquí tenim debats complicats, com és el debat de la incineració/revalorització energètica, i aquí, bé, el compromís aquest d'obrir aquest debat i d'anar intentant..., cap a un escenari en què cada vegada portem menys a incinerar, o sigui, que invertim els termes, perquè sabem que... Ja ens agradaria tancar ara, ja ho deia l'altre dia, igual que ens agradaria tancar avui les nuclears, però en aquest cas avui –avui– no és possible. Necessitem fer un camí per poder tancar aquestes plantes o poder minimitzar el tema de la incineració.

I, per últim, també per nosaltres és important haver pogut..., aquesta creació d'aquest grup en què puguem debatre tranquil·lament i sense pressions, puguem debatre això: sobre el sistema actual d'envasos o sobre el sistema de dipòsit, devolució i retorn. Crec que ho tenim pendent i que, bé, és un compromís que, d'alguna manera, aquest Govern ja tenia, no?, quan va implantar l'experiència de Cadaqués, i que cal fer-ho i que aquí necessitem, doncs, temps, calma i tots els estudis; evidentment, aquest que ha presentat la Càtedra UNESCO, però d'altres que hi ha fets.

També, aquí també..., contenta de que s'hagi incorporat tot el tema de Vacamorta, bé, perquè és un problema, el tema de l'abocador de Cruïlles.

I, per últim, una explicació molt breu, presidenta, i acabo: que nosaltres hem incorporat l'esmena 5 de la CUP, que és d'addició d'un nou punt, tot i que nosaltres ens hi abstindrem, perquè estem d'acord amb el concepte de no transferir residus entre un territori i un altre, però creiem que això, el punt que demanava la CUP, que era prohibir-ho ja, automàticament, ja avui, creiem que avui no és possible. Creiem que hem d'anar cap a aquest model en el Precat, però, tal com tenim avui el país territorialment dividit, creiem que fer-ho avui no és possible. Per tant, volem que es posi a debat però nosaltres ens abstindrem. Ho explico perquè ningú pensi que m'he embogit d'acceptar una esmena...

La presidenta

Senyora Grau...

Hortènsia Grau Juan

...i no votar-la.

La presidenta

...ha exhaurit el temps.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyora Grau. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula el senyor Sergi Saladié, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Sergi Saladié Gil

Molt bé; gràcies, presidenta. És una moció, aquesta que presenta Catalunya Sí que es Pot, sobre la gestió dels residus, que, podríem dir, conceptualment està ben plantejada, perquè aborda una qüestió general o de caràcter general, com és fer una nova llei de prevenció i de minimització de residus i, a partir d'aquí, incidir i concretar dins del que seria el pla, en aquest cas lo Precat, teòricament vigent però que no està aprovat, però que és lo que el Govern està utilitzant més o menys per anar tirant endavant les polítiques de residus, com hauria de ser aquesta gestió. I des del punt de vista conceptual estaria ben formulada, però no es queda aquí, perquè a més planteja durant lo mentrestant, doncs, continuar fent algunes de les polítiques –que algunes ja s'estan fent– i,

en tot cas, incidir molt més en lo que serien alguns aspectes crítics, com és la recollida de la fracció orgànica, com és incentivar encara molt més lo porta a porta, etcètera. És a dir, anem a buscar uns objectius a mitjà termini, uns objectius, si convé, a llarg, però també el dia a dia, al curt, també anar fent una sèrie d'accions que aquesta moció planteja i recull.

Tanmateix, a nosaltres, com a CUP - Crida Constituent, nos va semblar oportú intentar incidir en aquesta moció aportant-hi una sèrie de qüestions. No les referiré totes però sí aquelles que considerem més destacades; bàsicament, dos.

Una és l'objecte de la samarreta que porto avui aquí, que és la Plataforma Antiincineradora les Garrigues, Pla d'Urgell i Urgell, amb relació a una esmena que planteja la prohibició d'incinerar –amb la fórmula que se'n vulgui dir: gasificar o altres– residus –o com se vulguin anomenar: CDR o altres– en plantes de tractament de purins. És a dir, no pot ser que per a solucionar un problema molt greu que tenim com a país, un dels ambientalment més greus, que és la contaminació d'aqüífers provocada pels purins, generem un altre problema cremant *basura*. Diguem-ho així de clar. No pot ser que per a solucionar un problema greu ne generem un altre de molt greu, havent-hi altres alternatives.

Primer de tot, aquesta és una tecnologia, la de la gasificació, que no està contrastada tecnològicament. Al nostre entorn geogràfic immediat no hi ha cap planta de gasificació. A nivell mundial, aquelles que s'han posat en marxa han hagut d'acabar tancant o estan, diguéssim, en fase de tancament, perquè no acaben de funcionar. I, a més a més, sabem que tenim altres alternatives per a gestionar la gestió d'aquests residus..., trobar una solució a aquests residus ramaders. Evidentment, hauríem de parlar del model ramader, que això no és objecte d'aquesta moció, però, en tot cas, per tractar aquesta problemàtica que tenim actualment tenim altres solucions.

A més a més, aquesta planta contindria residus que no serien del propi entorn geogràfic, que enllaça amb un dels punts que nosaltres hem plantejat d'introduir, que és prohibir transferir residus entre àmbits de planejament territorial, és a dir, evitar –amb disculpes– portar la merda amunt i avall. És a dir, que cada territori tendixi a gestionar-se la seva porqueria, perquè, si no, és molt fàcil allò d'amagar la porqueria davall de la catifa..., de la catifa dels altres, però, en aquest cas, no? Quan visibilitzem un problema és quan la societat és capaç de trobar-hi solució. Mentre no el visibilitzem, perquè la merda –perdó– l'anem portant a quilòmetres de distància, doncs, aquest problema no existix. Però sí que existix.

L'exemple el tenim en lo cas de Tivissa: un abocador a la Ribera d'Ebre que va ser dissenyat per a ser mancomunat entre tres comarques –Ribera d'Ebre, Terra Alta, Priorat–, un abocador que ha acabat acollint residus..., primer només havien de ser residus sòlids urbans, ha acabat recollint residus també residus industrials, no només d'aquestes tres comarques, sinó, podem dir, de mitja Catalunya. L'any 2015 podem dir que gairebé la meitat de tots los residus domèstics que van acabar en abocador van fer cap a l'abocador de Tivissa; gairebé el 50 per cent de tots los residus sòlids urbans de Catalunya que van acabar en abocador van acabar a l'abocador de Tivissa.

Un abocador que havia estat dissenyat només per a ser utilitzat per tres comarques, i hi ha acabat arribant porqueria de l'Alt Camp, de l'Anoia, del Baix Camp, del Baix Ebre, del Baix Llobregat, del Baix Penedès, del Barcelonès, de la Conca de Barberà, de les Garrigues, del Montsià, del Pla d'Urgell, de la Segarra, del Segrià, del Tarragonès i de l'Urgell. És a dir, si tirem una línia est-oest a Catalunya, tenim que mitja Catalunya, podem afirmar, està abocant en aquest abocador.

Un abocador que cada vegada també incorpora més fracció que no està ni separada, és a dir, no sabem si arriba industrial o residus sòlids urbans, i que, a més a més, segons les dades facilitades pel Departament de Medi Ambient, no estan tampoc segregades territorialment.

Aquesta planta també havia de ser una planta que a l'entrar el residu havia de ser tractat, havia de ser fraccionat, havia de ser recuperat, i que tenim fotos de l'any passat mateix, publicades per la *Directa*, on s'observa clarament com los camions arriben i aboquen directament la porqueria a l'abocador, i només s'embalen una miqueta per davant, per fer bonic, quan hi ha d'haver alguna visita institucional. Això no són maneres de fer les coses.

En aquest sentit, nosaltres també recollim diferents anhels o diferents peticions que aquesta setmana van fer arribar diferents plataformes amb relació al fet de que la caiguda en la recollida selectiva a Catalunya és prou evident; estem deu punts gairebé per davall dels nostres objectius amb referència a l'any 2015, i molt lluny del que el 2020 hem d'assolir com a país, que és un 50 per cent. Doncs, també hem afegit una esmena per demanar la destitució del director de l'Agència de Residus, per tal, doncs..., si això servix per a estimular aquestes grans tasques que mos queden i aquests grans reptes que mos queden com a país.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Saladié. A continuació té la paraula el senyor Jordi Terrades, del Grup Parlamentari Socialista.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, jo crec que avui aquí a la moció que ens ha presentat la senyora Hortènsia Grau hi han dos debats implícits, eh? Un és el... I, en tot cas, li agraeixo que hagin pogut arribar a una transacció en el tema que, des del nostre punt de vista, és essencial, eh?, que és el debat a mitjà i llarg termini, que és la reflexió sobre el model que..., o el nou model, o la millora del model actual de gestió, que és el que hauria d'aixoplugar una nova llei de residus que vagi en la nova línia de política europea de residus, no?, que actualment també està en revisió. És el debat sobre l'economia circular, sobre els costos o l'aforament dels costos, sobre el model de gestió de les fraccions, eh? Sobre aquests dos punts, essencials, hem arribat a un acord, jo crec que ampli, en aquesta cambra per iniciar aquest debat o per donar-li també un mandat al Govern perquè lideri aquest debat que ens hauria de portar, a la finalització del Precat 2020, a aquesta nova llei i aquest nou model.

Però després hi ha un altre debat on nosaltres demanem votacions separades d'alguns dels punts, perquè és un debat més de curt termini, eh?, que té a veure amb que alguns grups, grups parlamentaris o alguns grups del país, entitats que confronten interessos econòmics diferents –perquè jo crec que això també està bé que ens ho diguem–, doncs, qüestionen alguns dels objectius o algun model que defineix el Precat. I el Precat 2020 va generar o va necessitar uns esforços importants de consens entre l'Agència de Residus de Catalunya i el món local del país; també entitats ambientals del país. I, a les alçades que estem, jo crec que posant en qüestió tot el model faríem un mal negoci, des del punt de vista de la gestió dels residus. I, per tant, en aquests punts que incideixen en aquests temes nosaltres no hi podem donar suport, a la moció de Catalunya Sí que es Pot; en alguns casos hi votarem en contra, en alguns altres casos ens abstindrem.

Donarem suport a la gestió del porta a porta que es planteja aquí, no perquè generalitzem el sistema arreu del país, perquè nosaltres creiem que aquesta és una qüestió en què hem d'estar a allò que diguin les administracions locals, eh?, perquè cada ciutat és cada ciutat i cada poble és cada poble. I a mi m'agradaria que alguns dels grups que defensen amb entusiasme la recollida porta a porta, que gestionen ciutats prou significatives i prou importants, doncs, agafin un districte sencer de Barcelona, per exemple, eh?, o del Prat de Llobregat, i facin el porta a porta, eh?, per analitzar si el sistema funciona o no funciona. Perquè és molt fàcil fer discursos, però després s'han d'aplicar, aquests discursos.

Tampoc li donarem suport a aquest debat de curt termini, perquè nosaltres creiem que s'està posant en qüestió la jerarquia del model de gestió, s'està posant en qüestió la jerarquia que marquen les directives europees. De fet, he fet l'esforç..., perquè, una mica, entra en contradicció amb el que està passant a Europa. Després li passaré aquest informe de la Unió Europea respecte a com es gestiona a Europa –des del punt de vista de l'abocador, de la valorització energètica, del reciclatge, etcètera.

I si nosaltres ens volem semblar al que passa a Europa, doncs, haurem de començar a abordar aquests debats que es plantegen –és veritat–, també el de la valorització energètica d'una part de la fracció dels residus, eh? El que no podem fer és anar a la processó i repicar campanes, eh? Perquè, si no, que se m'expliqui com l'Ajuntament de Barcelona..., que jo hi estic d'acord, eh?, estic d'acord amb que l'Administració local comenci a

entrar en la gestió energètica del país, que es facin comercialitzadores públiques d'energia. Ara, ens ho hem de dir tot, eh? Aquesta comercialitzadora, que jo recolzo entusiàsticament, de la ciutat de Barcelona..., la generació d'energia elèctrica bàsicament es farà a través de la valorització energètica de les plantes de Sant Adrià del Besòs.

Per tant, després li demanaré, presidenta, votacions separades, que marcaran una mica aquesta posició que he defensat.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Terrades. A continuació té la paraula el senyor Sergio Santamaría, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Buenas tardes, *conseller*, diputadas, diputados. Bueno, en primer lugar, con relación a la moción que nos ocupa, cuya propietaria es Catalunya Sí que es Pot, y la señora Grau en concreto..., que, bueno, me sabe un poco mal, porque me ha tocado un poco la fibra sensible, que también la tenemos los del PP, aunque a veces parezca que no... (*Rialles*.) Lo digo porque..., en fin, yo esperaba que cuando ha hecho mención a todos los diputados que han trabajado en el texto de la moción..., sí que es verdad que las dos enmiendas que hemos propuesto –pero la hemos trabajado– han sido rechazadas. Quizá por eso –por eso– me ha eliminado de la mención, pero, bueno, más allá de la anécdota –que no se la tengo en cuenta, señora Grau–, vaya por delante el hecho de que nosotros en algunos aspectos de la moción y en la filosofía y en el espíritu que la impregna estamos profundamente de acuerdo.

Vaya por delante que el tema de la economía circular y poner fin a la economía lineal, del que..., de los conceptos, que también estamos aprendiendo mucho en la ponencia de la ley de comercio, porque también tiene implicaciones al respecto, o en el tema de la responsabilidad ampliada del productor, no son un invento ecosocialista. En eso coincidirá conmigo la señora Grau, porque ya el Gobierno de España en el año 11 legisló al respecto: la aprobación de la Ley 22/2011, de 28 de julio, de residuos y suelos contaminados. Y se introducen dos conceptos que son capitales en la cuestión que nos ocupa, que son el concepto de la economía circular y el concepto, como digo, de la responsabilidad jurídica ampliada del productor.

Eso incluso está siendo objeto de un profuso desarrollo normativo. Me refiero a uno reciente, es un real decreto de 21 de enero de 2017, del Ministerio de la Presidencia, en el que, con relación a los vehículos que alcanzan el final de su vida útil, introduce conceptos plenamente ligados a lo que es la aplicación práctica de la economía circular, y cómo no, también de la responsabilidad ampliada del productor.

Debo decir que, con relación a los aspectos concretos de la moción, nosotros tendremos un posicionamiento, pues, en función de los conceptos que se introducen..., por ejemplo, con relación al apartado 1 daremos apoyo, estamos a favor de un nuevo proyecto.

Por otra parte, quiero destacar, y sin que sirva de precedente, señor Rull –he seguido atentamente y, por tanto, he leído con detenimiento la interpelación de la que usted fue objeto, y, como digo, sin que sirva de precedente–, hago mío alguno de sus conceptos, ¿no?: de la apuesta clara, inequívoca, rotunda por la economía circular; del cambio cultural; del pasar de un modelo de economía lineal, que genera residuos. Por tanto, abandonar el concepto de residuo y transformarlo en el concepto de recurso. Está bien traída, por tanto, esa valoración. El hecho de que no hay que ideologizar estos temas, ni siquiera los instrumentos.

Por tanto, seguí muy atentamente el contenido de su interpelación y la respuesta. Y aprovecho también... –aunque, en fin, lo traigo un poco de rondón–, que a ver para cuándo tenemos resuelto el tema de la línea 9 del metro. Que yo creo que también es algo que..., como le incumbe a usted y es de su competencia y he hecho esta mención..., pero sería bueno que también al respecto, ¿eh?, tuviéramos noticias satisfactorias en breve.

Otros aspectos que me interesa destacar de la moción: nosotros no podemos apoyar, por ejemplo, en el punto 3, la introducción de..., o la reintroducción, mejor dicho, de la tasa de basuras. Cataluña tiene el sistema fiscal, la presión fiscal, más asfixiante de Eu-

ropa. Y esto es bueno que la gente lo sepa. Por tanto, recuperar figuras que ahondan en una presión fiscal asfixiante no puede contar nunca con nuestro apoyo.

Por otra parte, con relación a cuestiones más concretas de la moción y que nos parecen destacables y que merece la pena, por tanto, poner sobre la mesa, no somos partidarios –ya la conocen, la posición de nuestro grupo– de prohibir sistemáticamente. Esto es algo más de la CUP que no del Partido Popular. Y, por tanto, nosotros no vamos a votar en favor de pronunciamientos taxativos que son brindis al sol, que no son directamente operativos y que además yo creo que parten de un concepto puramente demagógico de la cuestión. Y, por tanto, ahí, evidentemente, no podrán contar con nuestro apoyo.

Y sí que también me parece interesante que el hecho de que se ponga en tela de juicio la gestión, en este caso, de la Agencia Catalana de Residuos debe ir acompañada de una crítica a la labor, a la política que haya venido realizando la propia agencia. Pero yo entiendo que proponer, *manu militari*, la destitución del director, a mí me parece exagerado. Es, casi, casi, señalar con el dedo a una persona que a lo mejor lo que tiene que hacer es coordinarse adecuadamente, en este caso, con el responsable del departamento, y ser más eficaz, ahondar en estas políticas a las que me vengo refiriendo. Pero, en ningún caso –en ningún caso–, como digo, destituirlo de forma fulminante. No nos encontrarán tampoco en ese punto.

Y, por último, con relación a una adición de Ciudadanos: ¿que se ejecute lo que establece la resolución judicial en relación al *abocador* de Vacamorta? por supuesto. Las resoluciones judiciales están para ser cumplidas. Aplíquense esa filosofía a todos los ámbitos de la política que desarrolla este Parlament de Catalunya. Nada más.

Muchísimas gracias.

La presidenta

Gràcies, senyor Santamaría. A continuació té la paraula el senyor Marc Sanglas, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Conseller, senyor director de l'Agència de Residus, en tot cas, la proposta de moció de la senyora de Catalunya Sí que es Pot, de la senyora Grau, dona un recorregut tan ampli que algú, inclús –suposo que barrejant o confonent l'economia circular–, ha acabat situant-hi la línia 9 del metro; que, en tot cas, és una moció prou àmplia però que ens sembla que no correspon, en aquests moments, parlar de la línia 9 del metro, que ja n'hem parlat en altres ocasions.

Miri, de moment, agrair-li, a la senyora Grau, la voluntat de transaccionar, i, per tant, diguem-ne, contents d'haver pogut fer aportacions en aquesta moció i algunes propostes..., o la majoria de les propostes que ha presentat aquest grup parlamentari, han estat acceptades per la senyora Grau.

Ens sembla que aquest és el camí. És el camí que s'intenta cada vegada que es legisla o es treballa en aquests àmbits. Hi han àmbits que han de ser d'un consens nacional. Han de ser àmbits en què hi hagi una màxima amplitud d'acords entre la majoria de formacions parlamentàries, al més ampli possible; bàsicament, perquè estem bastint sistemes, estem bastint models. I, per tant, els consensos han de ser prou amplis, no només entre les forces parlamentàries sinó també entre el món local..., que és qui haurà d'acabar aplicant moltes d'aquestes polítiques que s'acabin dictant des del Govern o des del Parlament, i que, per tant, també –i en un altre estadi, també–, implicar la ciutadania.

En definitiva, estem parlant també, quan parlem del model de gestió de residus, que estem canviant, que estem proposant un canvi de model. Això passa també perquè la ciutadania s'impliqui, també, en aquesta causa.

Entenem..., i hi donarem suport..., a una nova llei de prevenció de residus. Voldria dir-li que hem donat suport a la majoria d'aquestes propostes –amb alguns matisos que després vostè ha recollit en les esmenes que ens han acceptat–, bàsicament perquè això ja està previst. Estan previstes, moltes d'aquestes coses, en el Precat, com, per exemple, el que li apunto: la llei de prevenció de residus està prevista ja la seva aplicació i, per tant, diguem-ne, articulada sobre uns principis d'economia circular, de la producció neta, de la responsabilitat del productor. Un seguit de qüestions, un seguit de principis, que vostè aportava en la seva proposta inicial, que nosaltres recollim perquè ja s'estava

treballant en aquest línia. Per tant, des d'aquest punt de vista, ens sembla que cal, diguem-ne, reforçar el tractament diferenciat dels grans generadors.

El tema del porta a porta. En aquests moments tenim 140 municipis on s'està aplicant –50 municipis, s'espera, d'aquí al 2018. Per tant, és un model que cal anar, diguem-ne, estenent pel territori, amb la implicació de tots els agents, partint de la voluntariat. I, per tant, diguem-ne, des d'aquest punt de vista, també, aportant i comptant amb tothom.

Altres elements on hem anat avançant i que són significatius... –perquè insisteixo també en el canvi d'hàbit de la ciutadania–, com el lliurament gratuït de bosses des de caixa, que hi ha una reducció del 50 per cent des de l'any 2007 i en el qual es preveu també una reducció del 90 per cent l'any 2020. Això ens ha d'ajudar en el fons al que ens interessa i al que intenta recollir el Precat que en aquests moments està a punt de ser aprovat. Es tracta que avancem sobre els elements de la producció dels residus més que sobre la seva gestió posterior, i, per tant, aquest és el model que defensem.

Pensem, també –i per això també hi donem suport–, en l'àmbit de la fiscalitat ambiental. Pensem que cal introduir –de fet, el Govern les ha anat introduint– algunes modificacions d'impostos en l'àmbit ambiental. I, per tant, des d'aquest punt de vista, aquest Govern es fa seves aquelles propostes. Tampoc no es tracta, diguem-ne, de que marquem excessivament la ciutadania amb impostos, però, des d'aquest punt de vista, sí que cal incidir-hi. Entenem que és el que es fa necessari també per acompanyar amb pedagogia, però també amb recursos i amb maneres de fer. Entenem, hi insisteixo, que el Precat fa èmfasi en aquestes qüestions.

I, després, hi ha un seguit de debats en els quals ja hem proposat que poguéssim fer aquestes esmenes les quals vostè ha acceptat, el debat dels envasos. Un debat que està a sobre la taula i que, per tant, diem, com a societat hem d'optar per al millor model que ens permeti treballar en el fons per la prevenció, hi insisteixo, i aquells mecanismes que es puguin aplicar. No tots es podran aplicar a tot arreu i, per tant, des d'aquest punt de vista també hem de fer una diferenciació territorial en cadascun dels àmbits. I que em sembla que caldrà, de moment, intentar aplicar aquelles polítiques en concret. I després també el debat sobre la incineració o la valorització en la nostra societat d'aquests residus en el nivell dels estàndards europeus.

Finalment, també donarem suport a la proposta sobre el tancament de l'abocador de Vacamorta a l'espera de la resolució judicial que s'ha de dictar, esperem que en breu, i, de fet, ja fa un temps que s'hauria d'haver dictat.

I després deixi'm que li digui, senyora Grau, que no donarem suport a cap dels punts que dona o censura l'acció de l'Agència Catalana de Residus. Primer, perquè jo l'hi explico: tot això que s'ha estat fent, s'ha estat fent durant aquest temps, durant aquest mandat. Per tant, ens sembla que aquesta acció s'està fent. Es podrien millorar coses? Segur. Però això també ens implica a tots plegats, començant pel Govern de la Generalitat, però també al conjunt d'administracions. Per tant, des d'aquest punt de vista, no donarem cap tipus de suport a les propostes que van en aquesta línia.

I ja aprofito els meus últims segons d'intervenció per demanar votació separada del punt 5.e, punt 6 i punt 7.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Sanglas. A continuació té la paraula el senyor Francisco Javier Domingo, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Francisco Javier Domínguez Serrano

Gràcies, presidenta. Com sempre, gràcies a la diputada Hortènsia per la seva gran capacitat negociadora, perquè és una esmena molt àmplia i que tinc constància que ha treballat cada punt amb totes les seves ganes.

Encara que en aquest tema de gestió de residus estem d'acord amb l'objectiu últim, pràcticament tots els grups estem d'acord en el què, en aquest objectiu, no coincidim tant en el com. I m'explico. Hi ha uns conceptes que ara està molt de moda parlar-ne, que queda molt bé sumar-s'hi, que són l'economia circular, la reutilització, la recollida selectiva, el residu zero, etcètera. Tot s'emmarca dins de les tres potes de la sostenibilitat, que també està de moda –la sostenibilitat ambiental, social i econòmica–, i pràcti-

cament els discursos de tots els grups poden ser iguals. Però també estem tots d'acord, o quasi tots, en que la legislació actual està exhaurida, que queda curta, perquè tan sols regula què fer amb uns residus, no com ens traiem de sobre aquests residus.

El cas és que, si continuem augmentant la generació de residus, seguirem amb el mateix problema: que per molt que millorem la recollida selectiva, el reciclatge, recuperem, compostem, no arribarem mai al tant per cent que ens exigeix la Unió Europea, però tampoc al nivell d'exigència que nosaltres mateixos com a societat voldríem, perquè seguirem pensant en residus com un problema final i no com parts d'una cadena. Ara estem en la necessitat de pensar en prevenció, i per això recolzarem la creació de la llei de prevenció de residus, perquè cal abordar la gestió de residus no com un problema en si mateix, sinó pensar en que és producte d'un procés productiu de distribució, de comerç i de consum. I això és la part de prevenció de residus; però també està la part d'ús eficient dels recursos, i aquí comencem a trobar discrepàncies. Per això demanarem votació separada d'algun dels punts. Conceptualment, entenem que no cal trepitjar la independència municipal a l'hora de dir a cada municipi com ha de recollir els seus residus. S'ha de fer un assessorament tècnic, s'ha de crear un marc normatiu que s'ha de fer complir, però sempre sense envair el treball que fan els municipis.

També entenem que no cal descartar certs tractaments, com és el cas de la incineració per revaloritzar energèticament aquesta eliminació, i molt menys descartar-la totalment, principalment perquè ara mateix és inviable descartar la incineració per a la producció d'energia. Igualment, entenem que prioritzar i generalitzar certs mètodes com el porta a porta, doncs, tampoc ho veiem del tot clar. Potser és massa agosarat. Hi ha casos que sí que el porta a porta pot ser no interessant sinó que és el més adient, però hi ha un munt de situacions en les que el porta a porta, més que millorar, el que fa és empitjorar, encarrir i no és el mètode més adequat.

Respecte al reciclatge i dipòsit retorn dels envasos, passa més o menys el mateix. Fins ara el model és només producció i reciclatge, i això del dipòsit retorn està una mica parat, tot i que al web del departament sí que surt com a mètode, però no s'està aplicant. Entenem que passa el mateix. A cada cas, cada tipus d'envàs o cada situació sí que es pot aplicar un mètode o un altre. Precisament ara –ja ho ha comentat la diputada– presentaven, a les dotze del matí, l'estudi de Pompeu Fabra i altres entitats, que és molt interessant tenir-lo en compte, i precisament per això el nostre grup demanarà la compareixença d'aquesta gent a la Comissió de Medi Ambient, perquè es pugui debatre i que tots els grups puguin escoltar aquest informe.

També recolzarem les mesures de fiscalitat que el que fan és afavorir la producció neta, l'ecodisseny, la comercialització que facilita la prevenció de residus, la recuperació i la reutilització, i mesures desincentivadores de l'*usar y tirar* i de la curta durada. Però està bé que s'hagin tret els detalls de què puguem fer discrepàncies perquè, almenys, s'aprova un marc en què sí que estem tots d'acord. I, per últim, agrair que s'hagi introduït, que s'hagi pogut introduir el tema de l'abocador de Vacamorta.

I res més. Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Domínguez. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Saludar el director, el senyor Josep Tost, que abans no l'he vist –disculpi. I també disculpar-me amb el diputat Sergio Santamaría, que és veritat, també havia presentat dos esmenes; i perdoni, que no l'he citat, però, vaja, no hi ha cap rerefons, eh?, ha estat un oblit.

Bé, molt ràpid, perquè crec que ja n'ha quedat clara la voluntat. I només una qüestió... El senyor Terrades? (*Pausa.*) Jordi, que no t'havia vist. Només una qüestió al senyor Terrades: que, home, resulta que a l'Ajuntament de Barcelona estem governant conjuntament, i vostè sap –ho hauria de saber– que en el proper contracte que s'està preparant de la brossa –que, per cert, hi ha hagut una denúncia a Fomento de Construcciones y Contratas– s'introduirà el tema de poder mirar a veure on es pot fer el porta a porta, si es pot fer un mosaic, en quins barris de Barcelona i, per tant, no ho sé, no ens fem oposició dins de l'oposició, perquè, si no, acabarem aquí... Vull dir, vostè

ho hauria de saber, que s'està intentant. El que passa és que a Barcelona fer el porta a porta..., no és el mateix fer-ho a Barcelona que fer-ho a un poble de la Conca de Barberà. Per tant, es posarà en el nou plec de clàusules que s'està preparant per licitar.

També, en el tema que em deia de la incineració de l'empresa aquesta municipal, bé, l'empresa de valorització, Tera i tal, de la incineradora de Sant Adrià, d'acord? És que el tema, aquí, el que volem és canviar de proporció. El que no pot ser és que arribi al 70 al final de canonada –incineració, abocament. Si només n'arriba un 30, veurem què és el que arriba. Valorització energètica i, sobretot, si funciona bé tota la preselecció d'aquest residu. I amb això dir-li també la preocupació que té amb el Prat, que sempre té aquesta preocupació. Senyor Terrades, a l'Àrea Metropolitana de Barcelona –que estan vostès, estem nosaltres, està Esquerra, estan tots–, s'ha pactat un document sobre quin ha de ser el model, que justament va en la línia de tot el que hem anat aprovant en aquesta moció, que jo penso que recull fil per randa tot el tema del porta a porta, tot el tema de la responsabilitat ampliada de producció, la generació per pagament, els sistemes que facin traçabilitat. Per tant, jo penso que, malgrat els *rifirrafes* que puguem tenir aquí, l'important és que estiguem tots en línia –Generalitat, ajuntaments, àrea metropolitana– per caminar cap a aquest objectiu que volem aconseguir.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Grau.

Un cop acabat el debat, cridem a votació.

Senyora Granados, per què em demana la paraula?

Eva Granados Galiano

Presidenta, en aquesta moció hi han moltes votacions. Les hi hem facilitat al lletrat; no sé si té constància d'elles...

La presidenta

Sí.

Eva Granados Galiano

Simplement això.

La presidenta

Senyor Fernández, per què em demana la paraula?

Alejandro Fernández Álvarez

Per dir que és probable que, donada la pluralitat de votacions, hàgim de votar cada punt per separat. És probable, eh?

La presidenta

Ara els explico les peticions que he tingut.

Alejandro Fernández Álvarez

Perfecte. Gràcies.

La presidenta

Miri, hem tingut peticions de votar els punts 2, 2.a i 2.b, que penso que aquests potser es poden votar conjuntament; el 2, 2.a i 2.b es podrien votar...? (*Pausa.*) No. Bé, doncs, són 2, 2.a, 2.b, 2.c, 5.a, 5.b, 5.d.

El 2.c, 5.a, 5.b i 5.d es podrien votar conjuntament? (*Pausa.*) Tampoc.

Doncs, el 3, el 5.e, el 6.a, el 6.b, el 7 i la resta. (*Veus de fons.*) «No» què? (*Remor de veus.*) «No» què? Que no es poden votar conjuntament? Cadascun per separat? (*Pausa.*) Sí. D'acord, ja ho entenc, ja.

Senyora Bravo, per què em demana la paraula?

Marina Bravo Sobrino

Para repasar de los que teníamos nosotros votación separada, porque... Nosotros necesitaríamos: 2, 2.a, 2.c, 3, 5.b, 5.d, 5.e, 6.a, 6.b y 7.

La presidenta

Sí, sí, els han dit tots; però, en tot cas, els votem tots separats, perquè ja veig que no hi ha manera, com deia el senyor Fernández.

Doncs, en tot cas, si els sembla anem... Començarem votant el punt número 2.
Comença la votació.
El punt 2 ha estat aprovat per 83 vots a favor, cap en contra i 48 abstencions.
A continuació votarem el punt 2.a.
Comença la votació.
El punt 2.a ha estat aprovat per 83 vots a favor, cap en contra i 50 abstencions.
A continuació votarem el punt 2.b.
Comença la votació.
El punt 2.b ha estat aprovat per 107 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions.
A continuació votarem el punt 2.c.
Comença la votació.
El punt 2.c ha estat aprovat per 83 vots a favor, 40 en contra i 10 abstencions.
A continuació votarem el punt número 3.
Comença la votació.
El punt número 3 ha estat aprovat per 99 vots a favor, 10 en contra i 24 abstencions.
A continuació votarem el punt número 5.a.
Comença la votació.
El punt 5.a ha estat aprovat per 117 vots a favor, 16 en contra i cap abstenció.
A continuació votarem el punt 5.b.
Comença la votació.
El punt 5.b ha estat aprovat per 84 vots a favor, 40 en contra i 9 abstencions.
A continuació votarem el punt 5.d.
Comença la votació.
El punt 5.d ha estat aprovat per 93 vots a favor, 16 en contra i 24 abstencions.
A continuació votarem el punt 5.e.
Comença la votació.
El punt 5.e ha estat rebutjat per 52 vots a favor, 64 en contra i 17 abstencions.
A continuació votarem el punt 6.a.
Comença la votació.
El punt 6.a ha estat rebutjat per 21 vots a favor, 62 en contra i 50 abstencions.
A continuació votarem el punt 6.b.
Comença la votació.
El punt 6.b ha estat rebutjat per 21 vots a favor, 102 en contra i 10 abstencions.
A continuació votarem el punt número 7.
Comença la votació.
El punt número 7 ha estat rebutjat per 10 vots a favor, 112 en contra i 11 abstencions.
A continuació votarem la resta de la moció.
Comença la votació.
La Moció sobre la gestió de residus ha estat aprovada per 133 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les inversions en infraestructures

302-00141/11

El dissetè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les inversions en infraestructures, presentada pel Grup Parlamentari Popular de Catalunya. Per a exposar-la té la paraula el senyor Alberto Villagrasa.

(Remor de veus. Pausa.)

Alberto Villagrasa Gil

Sí, presidenta. *Conseller, diputados... (Persisteix la remor de veus.)*

La presidenta

Un moment, senyor Villagrasa; esperi que surtin.

Si us plau, surtin en silenci.

(Pausa.)

Quan vulgui, senyor Villagrasa.

Alberto Villagrasa Gil

Sí, presidenta. *Conseller*, diputados, a nadie se le escapa que cuando las administraciones están unidas y trabajan de forma coordinada y codo a codo a Cataluña le va mejor. Dentro de poco hará veinticinco años que se celebraron unos juegos olímpicos en Barcelona; un orgullo para todos los catalanes y el resto de españoles; un evento que cambió y modernizó no solo Barcelona sino una gran parte del área metropolitana. Y todo ello fue gracias a la colaboración de todas las administraciones, empezando por el Gobierno del Estado y acabando por el Ayuntamiento de Barcelona, a pesar de que el hijo de algún *honorable* intentaba boicotear la inauguración cada vez que sonaba el himno de España. Pero fue un éxito gracias a la colaboración de todas las administraciones.

Ahora tenemos dos ejemplos más. Tenemos, pues, que se está trabajando conjuntamente, Gobierno y ayuntamiento, para que se instale la Agencia Europea del Medicamento en Barcelona, o se está trabajando para que Sant Jordi sea patrimonio inmaterial de la humanidad de la UNESCO.

Y lo mismo ha de pasar con las infraestructuras en Cataluña. El Gobierno de España ha anunciado una serie de inversiones hasta el 2020; todos sabemos cuáles son, está calendarizado, y una gran parte de ellas van destinadas a mejorar las cercanías en Cataluña, las *rodalies*. Por eso es importante que la Generalitat tenga una actitud proactiva y que facilite y ayude a poder ejecutar y a elaborar esas inversiones. Todos podemos pedir más inversiones, y seguramente hasta podemos compartir algunas solicitudes, pero lo que está comprometido hay que hacer que se ejecute, y por eso la Generalitat ha de tener una actitud positiva y proactiva de colaboración con el Gobierno de España. Y eso es parte de la moción que presenta el Grupo Popular.

La otra hace referencia a las inversiones que tiene que hacer el Gobierno de la Generalitat. Y vamos a ello. Uno es que ustedes han de intentar conseguir que el 1,7 del presupuesto se dedique a inversiones en infraestructuras, como es o como pasa con la media nacional. Aquí estamos bastante alejados, apenas llega al 1 por ciento, y fíjense que en la moción no fijamos ningún límite temporal, pero sí que intentamos que esa voluntad de llegar al 1,7 sea real y sea un objetivo por parte de este Gobierno. Y al final de lo que se trata es de priorizar el gasto en lo urgente y en lo necesario, no en caprichosos procesos que al final lo único que hacen es irnos directos al abismo.

Por eso es importante que la ciudadanía conozca las inversiones y las prioridades de este Gobierno. El Gobierno de España lo ha hecho. Oiga, hasta el 2020 hay estas inversiones. Gustarán o no, pero es lo que hay. Y todo el mundo sabe a qué se tiene que atener.

Los catalanes, respecto al Gobierno de la Generalitat, esto no lo sabemos, y es lo que pedimos, que al menos expliquen en el 2017 y 2018 qué es lo que la Generalitat va a hacer o quiere invertir en Cataluña. Y en relación a esto podríamos hablar de cumplir los incumplimientos; de cumplir los incumplimientos especialmente en el metro de Barcelona: paradas de metro que no están abiertas, algunas que no están adaptadas... Y hablando de cumplimientos, pues, señor Rull, usted sabe que voy a hablar de la mal famosa línea 9, que al fin y al cabo es el gran referente que ustedes tienen como obra de infraestructura, y, por lo tanto, un fracaso y pérdida de credibilidad.

Y finalmente hablemos del tranvía de Barcelona. Algunos partidos, alegremente, pues, en campaña electoral hablan de unir el tranvía por la Diagonal, que realmente no es una propuesta que genere un especial entusiasmo en la ciudadanía de Barcelona. Los socialistas lo saben: les costó un teniente alcalde y en parte fue culpa de la pérdida de la alcaldía. Pero no solo eso, sino que además atravesar el tranvía por la ciudad es hacer una cicatriz en la Diagonal, en la calle Aragón y en Valencia, vías principales de esta ciudad, y, evidentemente, es crear un caos circulatorio en la ciudad. Y por lo tanto no hay ningún proyecto de movilidad, ningún estudio de movilidad que esto lo aguante.

Pero no es solo esto, sino es que, en el caso de que eso fuese posible, antes de instalar y de llevar a cabo esta actuación, habría que mejorar la seguridad del tranvía, un servicio público que tiene cuatro accidentes por mes. Evidentemente, un servicio público que llega a los extremos de la ciudad, que no la atraviesa, que tiene cuatro accidentes por mes..., la verdad es que, antes de intentar unir el tranvía por la Diagonal, lo que tie-

nen que hacer es mejorar la seguridad de ese servicio, antes de intentar implantar este proyecto.

Al final, estas son las líneas generales de esta moción para la cual pedimos el voto positivo de los grupos.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Villagrasa. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula el senyor Jordi Terrades, del Grup Parlamentari Socialista.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, presidenta. Conseller... Senyor Villagrasa, avui ens ha presentat una moció que no passa la prova del cotó, eh? Si féssim aquell anunci que a vegades fan per la tele, no passa la prova del cotó. I no la passa perquè fa quatre dies el *presidente* Rajoy va venir a Catalunya i ens va anunciar una pluja de milions d'euros en inversions, perquè té una vicepresidenta que també està sovint per Catalunya, amb una *operación allò, operación sonrisa*, deu ser, d'amabilitat, però, clar, quan arriben els pressupostos generals de l'Estat, –tres setmanes, que es presenten–, resulta que aquesta operació de maquillatge se'n va en orris, perquè una vegada més els pressupostos de l'Estat respecte a les inversions que ha de fer a Catalunya són decebedors –deixi-m'ho dir d'una altra manera: l'anunci del president del Govern de l'Estat que va fer a Catalunya de manera solemne, doncs, des del nostre punt de vista ha estat una presa de pèl, no?–, suposen el pitjor dels continuïsmes pressupostaris del Partit Popular, aquest cop sí, amb el recolzament, sembla, de Ciutadans.

Li deia que la inversió era decebedora. Miri, 1.140 milions d'euros anunciats en el pressupost general de l'Estat, una quantitat inferior a la del darrer any, i això és *operación* què? Això no ho aguanta cap mena de discurs solvent respecte als anuncis fets, no?

I l'activitat econòmica a Catalunya –vostès ho saben bé– és de les més dinàmiques de l'Estat, i en un moment en què l'economia es desvetlla –que no, encara no arriba a tothom, aquesta millora de l'economia, això és evident, però– el que hem de fer és acompanyar les empreses de Catalunya –les grans, les petites–, i la millor manera d'acompanyar-ho, sí o sí, és invertint en infraestructures, no només en carreteres i trens, eh?, en infraestructures amb caràcter general. Ho ha de fer l'Estat i ho ha de fer també el Govern de la Generalitat. I al conseller Rull a vegades li hem recriminat des del nostre grup parlamentari que els pressupostos de la Generalitat tampoc no acompanyen aquesta millora de l'activitat econòmica que es produeix a Catalunya. Però vostès avui aquí han vingut a presentar una moció per dir que l'Estat ho està fent tot magníficament bé a Catalunya. Doncs, no; no, perquè els números, el que sustenta el pressupost ho demostra, no?

De fet, a nivell de tot l'Estat espanyol... No és un cas especial de Catalunya. Si comparem la inversió en infraestructures al conjunt de l'Estat la disminució respecte al 2016 és un 10,9 per cent, quasi un 11 per cent menys d'inversió en infraestructures a tot l'Estat espanyol, i també això es concreta a Catalunya.

Miri, l'evolució de la inversió territorialitzada des de l'any 2011 va a la baixa. L'any 2011 la inversió era de 2.500 i escaig milions d'euros, i el 2017, aquesta xifra que li deia, 1.149 milions d'euros. I si fem les mitjanes, el darrer Govern de l'Estat, el Govern socialista, des de l'any 2008 al 2011, 3.422 milions d'euros d'inversió; el Govern del Partit Popular del 2011 al 2017, la mitjana d'inversions, 1.171 milions d'euros. Després li passaré aquest gràfic perquè ho pugui comparar.

I per què li parlo del 2008? Aquestes són les esmenes que el meu grup parlamentari li havia presentat, i que ja sé que no les han acceptat, però li parlo del 2008 o li feia referència fins al 2008, perquè nosaltres creiem i seguim defensant aquí que les inversions en infraestructures a Catalunya s'han d'aproximar, eh?, han de tendir al producte interior brut de Catalunya en referència al producte interior brut de l'Estat espanyol. I durant tots aquests anys no s'hi ha tendit, més aviat estem molt lluny d'aquesta, d'arribar a aquesta mitjana, a aquest índex, i la prova més fefaent de que això és així són els pressupostos generals de l'Estat de l'any 2017, que ni tan sols s'acosten al producte interior brut de Catalunya, ni tan sols s'acosten al que seria el pes de la població de Catalunya ni al pes de l'economia de Catalunya respecte al conjunt de l'Estat espanyol.

Per això li deia que la moció que avui presenten vostès aquí, que és una moció, deixi'm dir-l'hi així, d'autobombo, d'intentar allò, fer autobombo de la política de l'Estat, no aguanta la prova del cotó, perquè els números són els que són i el pressupost general de l'Estat fa tot just tres setmanes que s'ha presentat.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Terrades. A continuació té la paraula el senyor Marc Vidal, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, presidenta. Senyor Villagrasa, li agraïm que ens hagi presentat una moció de cinc punts, bàsicament perquè així és més fàcil de treballar, i no llençols com presenten d'altres –entre altres, nosaltres mateixos, eh?

Clar, el problema és que parlem d'infraestructures i fem pocs punts, hem de ser molt, molt, molt selectius i molt discriminadors, i aleshores tendim a fer una discriminació i una selecció per interessos polítics. Lícit, perfectament lícit. Nosaltres, també; en les esmenes que li hem presentat també lògicament hem fet la selecció amb uns criteris ideològics i polítics des de la nostra perspectiva, que sembla que no són coincidents, perquè no ens han acceptat cap esmena. Entendrà, per tant, que serà difícil que l'hi votem a favor, donat que no ens accepten les esmenes.

I francament no ho entenc, perquè en el sentit de l'exigència al Govern de la Generalitat per presentar, per pressupostar, per executar el seu pla d'infraestructures hi estaríem d'acord i hauríem pogut votar-li punts a favor, però, és clar, aquesta exigència política que compartim ha d'anar acompanyada de l'exigència política de compliment dels compromisos per part del Govern de l'Estat, perquè, si no, no només ens fem trampes al solitari, sinó que potser exercim un cert punt de cinisme que és un pèl excessiu pel que acostuma a ser aquest Parlament.

Perquè, és clar, en les esmenes que els hem presentat només demanem al Govern de l'Estat el mateix que vostès demanen sempre: que compleixi la llei i que compleixi els seus compromisos. I aquí tenim encara una llei orgànica, que es diu Estatut de Catalunya, que vostès deuen conèixer, que encara està en vigor, i que estableix uns compromisos i que genera unes despeses en inversió, especialment en infraestructures, que el Govern de l'Estat s'ha passat reiteradament pel folre, i que sense aquestes contraprestacions es fa difícil entendre amb quina lleugeresa el partit que dona suport a aquest Govern incomplidor de la llei pot exigir altres compliments.

Anem per pams. Estem d'acord en que el Govern de la Generalitat col·labori amb el Govern d'Espanya per fer realitat les inversions compromeses pel Govern de l'Estat, que és el que vostès plantegen, però sempre que no sigui fum i pura propaganda. I una manera de demostrar-ho és l'esmena que els presentem –és també el que deia, la prova del cotó, que deia aquí el senyor Terrades–, que no fa altra cosa que demanar reunir el grup de treball de la comissió bilateral per avaluar tot el que va quedar pendent del compliment de l'addicional tercera de l'Estatut, que mai s'ha arribat a complir al cent per cent. Ja em dirà, si no estem disposats ni a això, en què hem de demanar que es col·labori?

L'apartat *b*, jo, com que soc de lletres, és clar, a mi m'ha sorprès una mica: a mi m'ha semblat poc el que demanen de l'1,7 per cent, perquè jo vaig fer uns números i em sortia més. He pensat: «Aquesta gent se'ns han tornat ecologistes *nimbys*, d'aquells que no volen infraestructures enlloc i...», perquè, és clar, amb aquest percentatge crec que fem poc. I, per tant, com que els meus càlculs poden ser equivocats perquè soc de lletres, nosaltres el que fem és intentar ser una mica més seriosos i presentar una esmena on demanem que els dos governs, el de Catalunya i el de l'Estat..., doncs, que les inversions compleixin íntegrament l'article 206 de l'Estatut de Catalunya, que tampoc s'ha arribat a complir mai del tot.

Li recordo que l'article en qüestió parla dels mecanismes de participació en els tributs estatals i els mecanismes d'anivellament i solidaritat entre comunitats; article del qual el Constitucional només va declarar nul·la una frase –una frase–, de l'article 206.3, però que segueix perfectament vigent en el 206.5, que diu que l'Estat ha de garantir que els mecanismes d'anivellament no alterin la posició de Catalunya en l'ordenació de les

rendes *per capita* entre comunitats abans de l'anivellament. Si això s'hagués acomplert, si això es complís, podríem parlar d'un percentatge molt superior al que demanen vostès en infraestructures, perquè es podrien garantir els serveis bàsics amb suficiència i tindrien diners per fer-ho.

En el punt 4, no entenc per què no ens accepten que, al costat del pla d'actuació sobre estacions que vostès reclamen a la Generalitat, que ens semblaria correcte, no hi consti també que hi hagi compromisos i calendari d'inversions que correspondrien a l'Estat, que també ens semblaria correcte, no sé si a vostès no; que correspondrien o que estaria disposat a fer l'Estat, eh?, podem dir-ho de la manera que vulguin.

I en el darrer punt, a veure, miri, sincerament, crec que s'ha equivocat d'espai de debat. Això és el Parlament. Jo puc entendre que vostès estiguin en contra de la connexió del tramvia per la Diagonal, però això ho han de defensar a l'ajuntament. Vostès hi tenen regidors, em sembla, no? Doncs, a l'ajuntament. O és que no creuen en l'autonomia municipal? O no creuen que aquesta és una decisió que correspon a la ciutadania de Barcelona i als seus representants? L'hi pregunto. Per tant, li hem presentat una esmena en l'únic sentit que creiem que aquest Parlament es pot posicionar en aquest aspecte, que és demanar-li al Govern de la Generalitat que col·labori amb l'Ajuntament de Barcelona en la decisió que pugui prendre en aquest tema i pels mecanismes que consideri que l'ha de prendre en l'exercici de la seva autonomia municipal.

Per tant, em sap greu, no podem votar-li els punts que vostès presenten, perquè jo crec que no tenen res a veure amb resoldre temes d'infraestructures, sinó amb qüestionar el posicionament polític dels seus adversaris, utilitzant, justament, les infraestructures per fer-ho. I en aquest joc nosaltres, ho sento, però no hi entrarem.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Vidal. A continuació té la paraula la senyora Marina Bravo, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Nos ha presentado, el PP, una moción sobre infraestructuras. Y a nosotros sobre infraestructuras nos parece que hay que hablar mucho: sobre las infraestructuras de España, sobre las infraestructuras de Cataluña. No tenemos malas infraestructuras, en general, pero sí que tenemos algunas carencias significativas; algunas, incluso, que claman al cielo. Y es que no siempre se ha invertido de la forma correcta, no siempre se ha invertido en lo más necesario; más aún: no siempre se ha invertido pensando en las necesidades reales que teníamos que cubrir, ni en la gestión que se iba a hacer posteriormente de esas infraestructuras que estábamos construyendo. Eso ha pasado tanto en las obras que ha promovido el Ministerio de Fomento como en las que se han promovido desde las diferentes comunidades autónomas. A todos nos vienen unas cuantas a la cabeza.

La visibilidad que tienen las infraestructuras –salen mucho en los periódicos– y también el carácter territorial que tienen –se pueden vender en una comunidad o en un determinado municipio– juegan mucho en contra de la propia planificación de las infraestructuras y del sentido común, ya que a menudo los criterios electoralistas han pasado por encima de cualquier otro criterio técnico, socioeconómico y sobre todo de interés general, y esto ha hecho mucho daño, más del que parece; ha hecho que no se lleven a cabo las planificaciones previstas, porque todo el mundo quiere cambiar lo anterior, todo el mundo quiere anunciar algo nuevo. Ejecutar lo que había previsto sin licitar nada nuevo no vende, no gusta, aunque acabar lo que estaba en marcha fuera lo más razonable de todo.

Esa falta de rigor y de responsabilidad ha hecho que también se ejecuten obras que luego no se han podido o no se han sabido explotar. ¿Conocen el *aeri* de Esparreguera? Es un teleférico que durante un tiempo unió Esparreguera y Olesa de Montserrat; se construyó hace poco más de diez años por la Generalitat de Cataluña, se inauguró a bombo y platillo, y poco después se dijo que era imposible de mantener y se cerró, y se cambió por un autobús. Pues, cosas como esta no deberían volver a pasar. Esto ha pasado en Cataluña, ha pasado en Aragón y ha pasado en toda España.

Nuestra obsesión es frenar esta inercia. Por ello llevamos en nuestro programa la creación de una oficina nacional de evaluación de las inversiones públicas por la que deban pasar todas ellas; una oficina que permita que inversiones injustificadas o nada razonables no puedan llevarse a cabo, y que ponga en evidencia... que haga sobresalir entre las demás aquellas que no se piden por pedir, que no se piden por ganar votos, sino que se piden porque realmente hacen falta y porque son las más útiles y necesarias, que haga que estas sobresalgan entre las demás y sean las que se ejecuten.

Por eso nosotros no creemos en la guerra de cifras que se propone aquí ni vamos a apoyar que sea el 1,7 por ciento el porcentaje de gasto que se dedique a infraestructuras; quizá en un determinado momento puede que haga falta mucho más.

Habíamos presentado una enmienda a este punto; una en la que hablábamos de establecer un plan de inversión que fuera más allá de la legislatura y que atendiera a criterios objetivos de eficiencia, rentabilidad, evaluación constante y transparencia, y que contara con el consenso suficiente para que un cambio de gobierno no lo dejara abandonado. Pero no nos ha sido aceptada.

Tampoco nos ha sido aceptada, inexplicablemente, la enmienda de colaborar con el Ayuntamiento de Barcelona en la búsqueda de ese consenso que todos creemos necesario. Y el texto original, el que proponen, no lo vamos a apoyar. Que el Govern de la Generalitat le pida al ayuntamiento parar todo lo que está haciendo no lo vamos a apoyar, y menos cuando en el propio ayuntamiento se ha aprobado ya por unanimidad crear una comisión de estudio de cuál es la mejor alternativa. La colaboración entre administraciones es fundamental, el objeto debe ser común, atender a las necesidades de los ciudadanos, y sin lealtad entre las administraciones es realmente difícil conseguir este objetivo. El punto 1, curiosamente, sí habla de ello; con el ayuntamiento no queremos colaborar, pero pedimos que se colabore con el Gobierno de España. Luego nos lo explicarán.

Nosotros también queremos que la Generalitat vaya de la mano del Gobierno de España y viceversa. Sabemos que es importante, ese punto, porque ¿saben cuántos estudios informativos han acabado en un cajón?, ¿cuántos estudios informativos ha empezado el Ministerio de Fomento y nuestros gobernantes de aquí y de allí no han sido capaces de ponerse de acuerdo para que salgan adelante? Nosotros no queremos que eso vuelva a pasar. Y los grupos que no van a apoyar este primer punto, aunque tengan muchos motivos para no apoyar todos los demás, que nos digan qué van a hacer. ¿Si no van a colaborar con el Gobierno de España, qué vamos a hacer, ponerle la zancadilla? Nos gustaría que nos lo expliquen.

En infraestructuras, como en tantas otras cosas, hay mucho que mejorar. Nosotros ya estamos trabajando aquí y estamos trabajando en el Congreso y seguiremos trabajando siempre en infraestructuras, como en todo lo demás, poniendo el centro en los ciudadanos.

Gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Bravo. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor Sergi Saladié, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Sergi Saladié Gil

Molt bé; gràcies, presidenta. Me sembla que el liquidarem ràpid, aquest punt. Nosaltres entenem que és una moció propaganda, que podríem titllar-la de vergonya aliena, fins i tot, perquè... Bé, vostès, de vergonya, com que no en tenen, doncs, venen aquí, agafen les promeses del seu amo Rajoy, ho convertixen en una moció, però podríem dir que la realitat és implacable i al cap de poques setmanes ja els deixen en ridícul, en aquest ridícul antològic que podem dir que avui fan amb aquesta moció, quan los mateixos pressupostos seus, eh?, los seus pressupostos, fan inviable absolutament aquestes promeses d'inversions multimilionàries.

Mirin, entre els anys 2009 i 2016, los diferents acords entre les administracions estatals i les catalanes preveien una inversió de 4.306 milions d'euros, dels quals només se'n van arribar a executar 790, un 26 per cent. Així que nos en deuen 3.516,

de milions. Per tant, menys propaganda, paguin lo que deuen, que ja ho farem nosaltres.

Gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Saladié. A continuació té la paraula el senyor Gerard Gómez del Moral, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

Bé; gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, en fi, tenim una moció, efectivament, que quan ens va arribar la vam mirar, no?, a veure què diu, però, clar, havent vist la seva interpel·lació al conseller, doncs..., francament, era un anunci publicitari, ho ha dit tota la resta de grups. Per tant, compartim la diagnosi. No m'hi estendré aquí, no?, però fa una mica de vergonyeta –fa una mica de vergonyeta. Vostès venen a dir: «Oh, escolta, 4.200 milions, fantàstic, tal..., Rajoy, *Bienvenido, Mister Marshall*, una pluja de milions fantàstica...», que no serà pluja, més aviat serà sequera, perquè –i fins i tot ho ha dit la Cambra de Comerç–, any 2015, executat del que va prometre l'Estat, 59 per cent –59 per cent.

Llavors vostès venen a prometre sempre, aquí, unes grans coses que mai es compleixen, no? La inversió territorialitzada? No arriba al 10 per cent, quan som el 16 per cent de la població, el 19 per cent del PIB. Si anem en concret a Adif, execució per a l'any 2015: 27 per cent; Enaire: 14 per cent; Renfe: 5 per cent; ports: 43 per cent. Això ho diu la Cambra de Comerç, eh?, no jo. Escoltin, no ens prenguin el pèl d'aquesta manera –no ens prenguin el pèl d'aquesta manera–, perquè arriben a un punt una mica vergonyant.

I, clar, llegint una mica la seva transcripció, no?, vostè feia, en fi, diferents preguntes retòriques, crec, senyor Villagrasa. Diu: «¿Nos comparamos con alguna comunidad?», li deia al conseller, «¿nos comparamos con Madrid?» Bé, doncs, comparem-nos: execució a Catalunya, 59 per cent; execució a Madrid, 115 per cent –115 per cent–, més del que es va presupostar; execució a Castella - la Manxa, 136 per cent, quan a Catalunya s'executa la meitat del que es promet. Per tant, si es vol comparar, comparem-nos, si no hi tenim cap problema.

Vostè deia també: «¿Le parece mal que el Corredor Mediterráneo acabe en 2020?» No, home, no. Però vostè ha llegit una mica d'informació. No caigui en l'error de Ciutadans, que va sortir el senyor Carrizosa a dir que, fins a ells, abans, no havia parlat ningú de Corredor Mediterrani en aquest país, quan, per cert, Ferrmed es va registrar a Brussel·les com a lobby per al Corredor Mediterrani abans que existís el partit de Ciutadans. Però, bé, sembla que comencen, no?, des que vostès fan alguna cosa. Doncs, bé, interessants: declaració del senyor Arias Salgado, ministre de Foment –vostè ho deu recordar perquè va prendre càrrec l'any 96. I el senyor Salgado prometia que a Castelló arribaria l'AVE, i, per tant, no s'allargaria el Corredor Mediterrani, l'any 2008. I això ho va prometre el 21 de febrer de l'any 2000. No ens vingui amb el que col·loquialment en diríem «milongas», senyor Villagrasa, perquè vostè té el risc de fer el ridícul.

Vostè parla..., deia també: «¿Le parece mal que se inviertan 850 millones para carreteras?» No, clar que no ens sembla malament, si ens sembla bé; però és que no s'inverteixen. La connexió entre l'AP-7 i l'A-2 a Castellbisbal es va prometre l'any 1994 i segueix aturada, que és una vergonya. Si no tenim problema en que vostès prometin, si és que ho fan sempre, si ho han fet des de fa dècades, però no compleixen res del que diuen, res, permanentment, mai.

I llavors vostè hi arriba, després, amb les inversions en rodalies, que és fantàstic, no?, perquè diu: «No, es que le parece mal que se invierta.» Bé, doncs, mirem-ho. El 2008, la línia orbital; què s'ha fet? Res. 2008, Pla de rodalies, «duplicación de la red», línia Castelldefels-Cornellà; què s'ha fet? Res. «Acceso al aeropuerto», com està? El més calent, a l'aiguera. Túnel de Montcada, què s'ha fet? Res. Duplicació de la línia Barcelona-Vic, què s'ha fet? Res. D'Arenys de Mar a Blanes –tot això, no ho dic jo, eh?, ho ha dit el Ministeri de Foment–; què s'ha fet? Res. «Fomento...» Tot això –ho veu, eh?– amb «membret» del Govern espanyol, no m'ho invento jo; no són reclamacions, no són queixes, és el que vostès han presentat. «Fomento inicia los trabajos para la construcción de la nueva estación en Sant Andreu Comtal.» Què s'ha fet? –això ho van dir el

23 de novembre de l'any 2009, eh? Res. Estudio informativo de la duplicación Montcada-Vic –19 de setembre del 2008–, 689 millones. Què han fet? Res. «Fomento adjudica» –«adjudica», ja, eh?, ni licita ni fa estudis– «el acceso ferroviario al Puerto de Barcelona» –3 d'abril del 2008. Què han fet? Res!

Llavors, clar, vostès... I aquesta, miri, deixi-me-la, perquè l'estació de la Sagrera..., és fantàstica, eh?, notícia: «Fomento promete el AVE a París desde la Sagrera en 2004», i en aquell moment ja no era Arias Salgado, era el senyor Francisco Álvarez-Cascos, que deia que a partir del 2006 els trens sortirien a París des de la Sagrera. Com està? Sense fer res.

Llavors, miri, senyor Villagrasa, vostès tenen un problema greu, que és intentar mentir, intentar fer veure una realitat que no és la que realment vostès estan aplicant. Però llavors qui millor els desmenteix és el seu ministre. Avui, portada d'avui. (*L'orador mostra un full a la cambra.*) De fet, té dos titulars, aquesta portada, que està bé..., el subtítol diu: «El señor De la Serna asegura que en el exterior nadie pregunta por la corrupción de España. Tenemos una imagen de país fuerte» –bé, això està bé. Vostès enreden la gent, no?, ja que l'Albert Rivera va dir que «un imputado más y se rompería el acuerdo con el PP», n'han portat cent vuitanta, d'imputats nous al PP, des que l'Albert Rivera ho va dir, però vostès tenen algú a qui enredar, però a nosaltres no ens enredaran. Segon titular: «No se detraerá un solo euro para otras regiones en favor de Cataluña.» Vostès venen aquí a prometre i després venen a dir a Espanya que no invertiran ni un euro més a Catalunya, perquè a vostès, llavors, se'ls trenca el discurs. Per tant, a nosaltres no ens enredaran, jo crec que tenen a qui enredar, als senyors de Ciutadans els han enredat molt bé, amb corrupció i amb infraestructures, però nosaltres no els seguirem el joc en la seva permanent manipulació...

La presidenta

Senyor Gómez del Moral...

Gerard Gómez del Moral i Fuster

...i, per tant...

La presidenta

...ha exhaurit el temps.

Gerard Gómez del Moral i Fuster

...–acabo, presidenta–, nosaltres votarem en contra de tota la seva proposta de resolució.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies. Té la paraula el senyor Alberto Villagrasa per a pronunciar-se sobre les esmenes.

Alberto Villagrasa Gil

Sí; gracias, presidenta. Agradezco las enmiendas presentadas por los grupos Socialista, de Ciutadans y de Catalunya Sí que es Pot, pero aceptamos solo tres, de Ciudadanos, porque ayudan a complementar la moción que presentábamos.

Señor Terrades, la prueba del algodón de la tomadura de pelo la hizo el señor Zapatero, que vino con un powerpoint, presentó 4.000 millones de inversión, guardó el powerpoint y se olvidó de las inversiones prometidas. Eso es hacer el ridículo. O, por ejemplo, la variante de Vallirana: ¿quién la ha puesto en marcha?, el Gobierno del Partido Popular; porque el Gobierno del PSOE la metió en un cajón, y ahí estuvo metida durante muchos años.

Señor Vidal, el 1,7 es la media nacional que invierte cada comunidad autónoma en infraestructuras, de su presupuesto. Yo soy de letras también, pero, cuando uno lo calcula, es que aquí apenas llegamos al 1 por ciento, y hablamos del 1,7 para intentar llegar a esa media nacional. Y quien no cree en la autonomía municipal quizá son ustedes, que son los que intentaron presentar una enmienda sobre el tranvía en los presupuestos de la Generalitat; fueron ustedes, no el Partido Popular.

Al señor de la CUP, poco que decirle. ¿Qué quiere que le diga? Si acaso, quien no tiene vergüenza son sus cachorros para hacer lo que hicieron en Montserrat, que eso es mostrar muy poco respeto a aquellos que no piensan como ustedes.

Y Junts pel Sí. Aquí al representante de Junts pel Sí, oiga, mire: ha leído lo que no se ha hecho, que puede ser verdad; lea todo lo que se ha hecho, léalo, que sabe se ha hecho, y mucho. ¿Por qué en la Sagrera se paralizaron las obras? No fue por culpa del Gobierno del Estado, y lo sabe. ¿Por qué los accesos al puerto no se pusieron en marcha? Por culpa del Ayuntamiento de Barcelona, y lo sabe. Así que tampoco falte a la verdad. (*Veus de fons.*) Sí, si me quiere interpelar, ¿sabe?, la presidenta si da la palabra, aquí...

Bueno, yo sí que le digo que al final hay 4.200 millones de inversión, está calendariizado. Le parecerá poco posiblemente, pero eso es lo que hay, y ayuden a ejecutarlo. No se ha reducido el presupuesto anterior, para nada. Y, cuando se dice que no se quita ni un euro de otras comunidades por no invertir en Cataluña, no quiere decir que se quite de Cataluña, sino que se está invirtiendo mucho más en Cataluña que en el resto de comunidades autónomas.

Y voy finalizando. Hablaba del Corredor Mediterráneo. Pues, sí, Corredor Mediterráneo. Al final, los primeros que hablaron del Corredor Mediterráneo fue el Partido Popular, es verdad. Pero el primero que lo puso en marcha ha sido el Partido Popular. (*Remor de veus.*)

Gracias.

La presidenta

Gràcies, senyor Villagrasa.

Un cop acabat el debat, estem cridant a votació.

Senyora Bravo, perquè em demana la paraula?

Marina Bravo Sobrino

Per demanar votació separada dels punts *b* i *d*.

La presidenta

B i *d*. Es poden votar junts? (*Veus de fons.*)

(*Pausa llarga.*)

S'ha demanat votació separada dels punts *b* i *d*, que els votarem conjuntament. Per tant, començarem votant els punts *b* i *d*, i després la resta de la moció, d'acord?

Doncs... (*Veus de fons.*) Sí? Un moment –un moment–, aturem la votació. Senyor Carrizosa, el seu grup ha demanat votació separada dels punts *b* i *d*.

Carlos Carrizosa Torres

No, *b* y *e*; e de «España».

(*Rialles.*)

La presidenta

Molt bé. Gràcies, senyor Carrizosa (*la presidenta riu*), *b* i *e*.

Doncs, anem a votar els punts *b* i *e* d'«Espanya».

Comença la votació.

Els punts *b* i *e* han estat rebutjats per 10 vots a favor, 99 en contra i 24 abstencions.

A continuació votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre les inversions en infraestructures ha estat rebutjada per 34 vots a favor, 99 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les seves actuacions a la província de Tarragona

302-00139/11

El divuitè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les seves actuacions a la província de Tarragona, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per a exposar-la té la paraula el senyor Matías Alonso.

(*Remor de veus. Pausa.*)

Senyor Alonso, quan vulgui.

Matías Alonso Ruiz

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats, bé, avui presentem aquesta moció amb esperit constructiu, en positiu. Hem de tenir present, però, que molts, massa dels nostres conciutadans tarragonins no gaudeixen d'uns serveis públics essencials de prou qualitat, que no gaudeixen de la necessària igualtat d'oportunitats respecte a la mitjana dels ciutadans de Catalunya.

En nom del meu grup parlamentari, en nom de Ciutadans, li reitero al Govern que no estem, en el conjunt de la demarcació territorial, en el conjunt de la província de Tarragona, en condicions de treure pit, li reitero que hi ha molt per fer i que ho hem de fer entre tots. És responsabilitat del Govern; també ho és de l'oposició impulsar l'acció del Govern perquè aquestes qüestions essencials tinguin la resposta política necessària per part de les administracions públiques, tenint present un principi essencial del nostre sistema democràtic, la lleialtat institucional.

Perquè una democràcia sana, digna d'aquest nom, exigeix que els diferents nivells de l'Administració pública –local, autonòmica i central– treballin coordinadament des de la lleialtat institucional, en benefici de l'interès general, en benefici del conjunt dels ciutadans; en el nostre cas, des d'aquest Parlament, en benefici de l'interès general del conjunt dels ciutadans de Catalunya i, per tant, també en benefici de l'interès general dels ciutadans tarragonins, alguns dels quals, potser molts, de ben segur que massa, se senten discriminats, se senten desatesos per part dels seus representants democràtics, per part de les diferents administracions públiques. I és responsabilitat nostra, dels seus representants, aconseguir entre tots que aquesta percepció deixi de tenir cap mena de motiu, que aquesta percepció de manca d'igualtat no tingui cap mena de motivació en la inacció o en la mala gestió de cap de les administracions públiques que conformen el nostre sistema democràtic.

Això és, en essència, el que pretén aquesta moció, que no és un programa de govern, que no ho abasta tot. No és més que una moció parlamentària d'impuls de l'acció del Govern en benefici de l'interès del conjunt dels ciutadans.

El Govern veu aquesta moció com una perdigonada. La transversalitat, el fet de prioritzar determinades qüestions, totes elles importants, que abasten la responsabilitat de més d'una conselleria del Govern de la Generalitat, sembla que els incomoda.

Potser no és una moció, diguem-ne, estàndard, però és una moció concreta, amb mesures i accions prou concretes, agrupades en nou eixos, com són: la reactivació socioeconòmica i la lluita contra l'atur; els transports i les infraestructures; el riu Ebre i la defensa del Delta; el turisme, la indústria i l'energia; l'agricultura, la ramaderia, la pesca i el medi ambient; la salut, l'ensenyament i els serveis socials; les polítiques de l'aigua, i finalment, Tàrraco, capital romana. De ben segur que entre totes les propostes incloses a la moció n'hi ha que són prou importants, prou necessàries per merèixer la consideració del Govern de la Generalitat, encara que només sigui pensant en l'interès general.

Per exemple, cal prioritzar la reactivació i el desenvolupament socioeconòmic del Baix Penedès, una comarca que segueix a la cua de tot Catalunya en taxes d'ocupació? Nosaltres i altres grups d'aquesta cambra pensem que sí. Què en pensa Junts pel Sí? No?

No és necessari establir, conjuntament amb el Consell Promotor del Pla Estratègic Empresarial i per l'Ocupació de les Terres de l'Ebre, un pla de xoc per a la reactivació socioeconòmica i per lluitar de valent contra la xacra de l'atur al Montsià, al Baix Ebre, a la Ribera d'Ebre i a la Terra Alta? Nosaltres i altres grups d'aquesta cambra pensem que sí.

No cal garantir la intermodalitat, en concret la interconnexió entre els trens d'Euro-med que paren a l'estació de l'Aldea i els autobusos que van a Amposta, a Tortosa i a altres poblacions properes? Nosaltres i altres grups d'aquesta cambra pensem que sí. Què en pensa Junts pel Sí? Això mereix un no?

I la defensa de l'Ebre i el Delta? No cal garantir en el termini màxim de dos anys la total descontaminació de l'embassament de Flix? No cal liderar en el si de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre la mobilització dels sediments? Una mobilització que és imprescindible per a la seguretat de les preses, per al manteniment de l'ecosistema fluvial i per assegurar l'aportació de sediments al Delta. Potser aquí també Junts pel Sí estiguin units en el no. O potser no és una prioritat per al Govern de la Generalitat implicar-se activament en la mediació i millor resolució per mantenir el màxim de llocs de

treball de l'ERO d'extinció de contractes que ha presentat la direcció de l'empresa Bic Graphic i que afecta 136 persones treballadores de la planta de Tarragona i trenta-tres del centre logístic de la Granada del Penedès, per tal que es puguin ampliar els terminis d'informació i el nombre de reunions per negociar entre la direcció i el comitè d'empresa. Per nosaltres i per altres grups d'aquesta cambra ho és, i per això ho defensem en aquesta moció.

Propostes en positiu que venen a cobrir demandes concretes de bona part dels ciutadans de la demarcació territorial de Tarragona, que a parer nostre mereixen l'atenció del Govern de la Generalitat, que avui haurien de ser aprovades en aquest tràmit parlamentari.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Alonso. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula el senyor Carles Castillo, del Grup Parlamentari Socialista.

Carles Castillo Rosique

Molt bona tarda a tothom. Efectivament, senyor Alonso, estem davant d'una moció que no és, diguem-ne, una moció a l'ús, puc arribar a entendre fins i tot que es vegi per algun grup parlamentari com una perdigonada, però hi posaré tot l'esperit constructiu que vostè demanava, i jo crec que, malgrat que es pugui veure, efectivament, d'aquesta forma, també és una moció interessant per disposar d'un compendi, d'un llistat de temes importants i que hi ha pendants a tota la província de Tarragona, un catàleg de temes que hem de tractar i de tocar.

Però no puc deixar de dir-li, també, que hi ha alguns temes, efectivament, que es toquen de forma interessant i que apunten bé, alguns d'ells, però en honor a la veritat, també n'hi ha d'altres de tipus molt general, que no entren en cap concreció. Hi ha temes que es toquen de forma superficial també, i crec que és una llàstima: hi ha algun tema que valdria la pena tocar-lo de manera monogràfica; hi ha temes que requereixen d'una profunditat d'anàlisi, que jo crec que es mereixerien, per la seva complexitat, doncs, una dedicació monogràfica, com dic. I fins i tot hi ha algun, en fi, *cortar y pegar* d'alguna proposta d'algun altre grup, sobretot alguna proposta que vam fer als pressupostos de la Generalitat, i alguna proposta que no va ser aprovada.

No els amago que en general és una moció que trobo interessant, i entraré en algun dels temes concrets. Hem presentat esmenes que en la majoria dels casos, o s'han acceptat o s'ha acceptat alguna altra esmena similar o d'esperit similar.

En primer lloc, li diré que estem d'acord, en general, en quasi totes les qüestions que planteja la moció. Una cosa en què no estem d'acord amb el plantejament que fan, per exemple, és amb el corredor del Mediterrani, i és que ens dol l'ànima, diguem-ne, l'esperit que tenen de voler col·laborar quan ja s'ha posat damunt de la taula un calendari per part del Govern de l'Estat que s'ha incomplert reiteradament; quan hi ha una falta ja no de cortesia sinó de col·laboració i de lleialtat per part del Ministeri de Foment, per part d'Adif i de Renfe cap a la ciutadania de Tarragona... Nosaltres creiem que el que s'hauria de fer no és demanar col·laboració sinó, en aquest cas, exigir un calendari creïble, amb actuacions a curt, mitjà i llarg termini, no?, i una comissió de seguiment que podria ser formada pels dos governs.

Quant a les qüestions de les autopistes de peatge, també hi estem d'acord. L'únic que hem volgut és posar de manifest que una de les solucions, que apunta a la C-32, és una de les possibles solucions i que n'hi ha més, i que hem de seguir avançant amb solucions de més calat en la línia que planteja, per exemple, la plataforma de Calafell, amb la que estem en contacte, que vindrà prou properament també al Parlament a explicar-nos-ho.

Quant al tema del Tramcamp, també creiem que falta una mica d'ambició, tot i que posarem aquesta visió constructiva que li deia i hi votarem també a favor. Donarem també suport a una proposta que ha posat damunt de la taula Catalunya Sí que es Pot, que creiem que és molt important, que és la creació de l'ATM de les Terres de l'Ebre. Esperem també que el Grup Parlamentari Junts pel Sí, format per PDECAT i per Esquerra Republicana doni suport a una qüestió tan important per al territori com és l'ATM de les Terres de l'Ebre. Ahir mateix, les joventuts d'Esquerra Republicana ho

demanaven, en el marc d'un premi que li donaven a la plataforma Trens Dignes, un premi molt merescut, però a veure si són fets i no només paraules. També els felicito, per exemple, per la importància i la qualitat dels temes quant a les Terres de l'Ebre. En general, creiem que estan molt ben tractats.

Turisme. Un tema important que apunten en la primera part és el tema d'evitar la competència deslleial a les empreses concessionàries de línies regulars de transport de viatgers. Aquest és un tema que creiem que no s'està afrontant amb valentia i que sembla que la Generalitat no s'atreveixi a actuar davant d'aquesta realitat que tots coneixem perfectament.

Tema d'indústria i energia. El veiem una mica genèric, però hi donarem suport.

I després tenim..., bé, també ha posat damunt de la taula Catalunya Sí que es Pot una esmena per col·locar la qüestió de Bic Graphic, que és una empresa que és patrimoni industrial de Tarragona –ahir mateix ens varen visitar al Parlament– i el que demanariem és la implicació total i absoluta del Govern de la Generalitat per intentar evitar aquest ERO i si no es pot evitar, doncs, en tot cas el que demanen els treballadors i treballadores tant de Tarragona com de la Granada és més transparència i més termini per negociar.

Quant a la qüestió de l'aigua, aquesta qüestió sí que la votarem en contra perquè pensem que no queda del tot clar i que en tot cas possibilitaria un transvasament.

I amb el tema de Tàrraco, capital romana, hi estem d'acord en general, però un apunt només al punt b, no creiem que faci falta un nou museu romà. La ciutadania i els seus representants creuen que el nou museu arqueològic hauria d'anar a la Tabacalera.

A tota la resta, hi votarem a favor.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Castillo. A continuació té la paraula la senyora Hortènsia Grau, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Hortènsia Grau Juan

Sí; gràcies, presidenta. Bé, no sé si tinc la paraula, perquè entre el diputat Matías i el diputat Carles Castillo gairebé que ja han explicat (*l'oradora riu*) totes les esmenes que havíem presentat el nostre grup i que el grup propietari, en aquest cas el diputat Matías Alonso, ha tingut a bé incorporar.

A veure, la moció aquesta va en la línia de totes les altres que han anat presentant territorials. I, a veure, no és un tema que ens agradi, però, bé, aprofitant que fem com un recompte de tots els temes territorials, doncs, jo vaig pensar que estaria bé incloure algunes coses que eren concretes i d'actualitat i que ens estaven afectant al nostre territori.

Per exemple, en el tema del Pla estratègic empresarial i per a l'ocupació de les Terres de l'Ebre, que l'havia recollit la moció i que està fent la URV. Aquí és superimportant poder-nos asseure..., que el Govern s'assegui amb el consell promotor del pla estratègic i finalment prioritzzi, del que diu la universitat, quines coses cal tirar endavant. Això ja m'ho va contestar el conseller Puig el 2014, que ho farien. Però, bé, de moment van fent alguna coseta de la biodiversitat, però no s'avança.

També, superimportant el Tramcamp. I aquí, què diem nosaltres? Home, sabem que el departament hi està implicat, però ens agradaria que abans de que finalitzés la legislatura el Departament de Territori, el secretari de Mobilitat, doncs, ens ensenyés el que té fet, aquests estudis que diu que estan fent.

El tema de l'ATM –el tema de l'ATM que han comentat–, per què l'hem inclòs? Perquè és una demanda..., perquè el dilluns el síndic de greuges, quan va presentar l'informe sobre l'estat de rodalies, hi va tornar a insistir. Cal, sigui T-Mobilitat, sigui..., diguem-li d'una altra manera, però que tingui les mateixes condicions que tenen la resta de territoris, perquè si no, la sensació de greuge a les Terres de l'Ebre, doncs, sempre és gran i a vegades amb raó.

I sé que s'ha treballat molt amb la plataforma Trens Dignes, i aquí..., també una altra demanda de la plataforma, que era el tema de la intermodalitat, d'aconseguir coordinar els autobusos ara amb els Euromed que paren a l'Aldea.

Una altra, que ens han incorporat i que n'estem satisfets, és sobre el tema del CRT, sobre el tema del Centre Recreatiu i Turístic de Vila-seca i Salou, sobre el pla director, perquè com que aquí hi ha hagut un retard, aquí..., bé, voldríem saber com està el tema, què passa amb les tres empreses preseleccionades; portem ja retard respecte a quan es va fer l'aprovació del Pla director urbanístic. I també volem saber... Clar, ara hi haurà una possible demanda d'expropiataris que en el seu dia van ser expropiats; sabem que hi ha moviment amb advocats, perquè si hi ha una revalorització d'aquests terrenys, unes plusvàlues..., s'estan movent per veure si ells reclamen. Si això ho té en compte el Govern. Bé, una miqueta com està aquesta qüestió, i aquesta esmena també ens l'han incorporat.

També el tema de Bic. A veure, aquí penso que aquest punt és important. Ahir van estar aquí els treballadors del comitè d'empresa, tant els del centre de Tarragona com els del centre logístic de la Granada. Clar, pensem que és un ERO que pot acabar afectant 136 persones, i que a més aquesta empresa ha anat tenint beneficis. Per tant, aquí el que demanem, com ha fet en altres casos el Departament d'Empresa i Coneixement, és la implicació del Govern, del departament. Imaginem que el secretari Aregio..., doncs, que s'hi impliqui, com ha fet altres vegades en altres casos, per arribar a la millor solució possible en el cas. Perquè, clar, estem parlant de 136 famílies i són moltes famílies, al Camp de Tarragona, que ja està colpejat especialment per l'atur.

També un tema que hem volgut afegir, perquè és un tema que està pendent i que no acaba de resoldre's, i molt concret, és el tema de les queixes continuades sobre els incompliments de la concessió que es va fer al servei d'ambulàncies, a la UTE Egara. Aquí la UTE Egara-Lafuente..., s'estan queixant de que hi ha un incompliment de la concessió, de que es redueixen serveis. I aquí voldríem que es revisés, que es revisés a veure les bases que es van fer concursals, si realment aquests incompliments..., o què està passant, perquè ara mateix tornen a amenaçar els treballadors i treballadores d'aquesta UTE amb fer vaga. Clar, vaga d'ambulàncies tant al Camp de Tarragona com a les Terres de l'Ebre no és un tema menor, el tema del transport sanitari. I també l'hem volgut incorporar.

I no res més. Amb la voluntat de que, bé, com a mínim puguin..., demanin votació separada i aquells punts que creguin que són importants (*l'oradora riu*), els puguem aprovar per avançar.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Grau. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor Alejandro Fernández, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Alejandro Fernández Álvarez

Moltíssimes gràcies, presidenta. Efectivament, avui arriba la darrera de les mocions llençol –dit això amb tot el respecte– que han presentat província per província el Grup de Ciutadans. I aquestes mocions llençol, programa electoral sencer, que és efectivament un instrument *sui generis* del parlamentarisme, tenen un aspecte, al nostre entendre, positiu i un..., no diria negatiu rotundament però com a mínim no tan positiu.

El positiu és la reivindicació de la província com a administració i com a divisió territorial. Per diverses raons, la primera és que els separatistes només sentir parlar de províncies es posen dels nervis, això ja és motiu de joia en si mateix. (*Remor de veus.*) Però és que a banda –a banda– resulta que un dels problemes que té secular Espanya, i també Catalunya, és la manca d'estabilitat institucional, i tenir unes administracions del 1833 és garantia d'estabilitat a Espanya, perquè no és només un problema del conjunt d'Espanya, també ho és a Catalunya.

Aquí a Catalunya, a l'Estatut de Sau, en el debat parlamentari que es va fer, tothom reivindicava la comarca, havia de ser la comarca. Ara són les vegueries, però tampoc ningú no sap exactament quantes, cada any aquí n'afegim una altra. És a dir, vostès no tenen massa clar el model territorial. Davant d'aquest desgavell, la província ofereix estabilitat, seguretat i unitat d'Espanya, dit sigui de pas, que és en definitiva el que considerem que és més adient. (*Alguns aplaudiments.*)

Després, un altre aspecte no tan positiu. Aquestes mocions llençol, dit amb tot al respecte al senyor Alonso, que l'hi tinc, i ho sap, personal, professional, de sempre, presenten una certa manca de qualitat parlamentària, perquè només els falta demanar la

pau en el món. És a dir, ho demanen tot, i, per tant, és difícil dir que no. Nosaltres no més direm que no en un punt, que és el 9.b. Efectivament, ho ha dit el senyor Castillo, crec que no han interpretat bé el que és la demanda de la societat tarragonina respecte al museu, que tothom vol que vagi a la Tabacalera, i, per tant, bé, és la seva opinió i nosaltres no hi estem d'acord.

I després, per acabar, sí que voldria fer una reflexió sobre un punt, que no és que no hi estiguem d'acord, però crec que no està del tot ben enfocat, malgrat que, evidentment, tal com està redactat hi votarem a favor. Diu: «Negociar amb el Govern d'Espanya l'alliberament de la costa de mercaderies perilloses.» Miri, això no és una cosa que s'hagi de convèncer a ningú a Madrid. Els grans errors en matèria ferroviària que s'han comès a Tarragona són errors que hem comès els mateixos tarragonins. I és així.

Miri, l'any 2000 es va constituir un lobby institucional, empresarial, etcètera, que es deia el «Consorti del Camp de Tarragona», liderat pels alcaldes de Reus i Tarragona. La línia d'AVE que havia d'anar de Madrid a Barcelona passant per Lleida no havia de parar a Perafort. Havia de passar, amb un *apeadero*, no estació, per Cabra del Camp, en el seu projecte inicial. La pressió d'aquest lobby va ser portar-la al més a prop possible, que va ser a Perafort, perquè no podia arribar més a prop. Per cert, i agafin les hemeroteques, descartant el Corredor del Mediterrani, perquè tenien pressa. I, per tant, això va ser un error històric. I ara tothom es posa les mans al cap, però va ser un error comès per les institucions d'aquella època, any 2000.

El segon greu va ser l'any 2012. Mirin, el tripartit, sense que serveixi de precedent, va fer una cosa molt positiva, que era el Pla territorial parcial del Camp de Tarragona, que era un document, entenem nosaltres, impecable. Aquest document el que establia és que les mercaderies, incloses les perilloses, havien d'anar a través de la rehabilitació de la línia Reus-Roda i havien de sortir de les platges de Tarragona, que era el més normal. De fet, uns mesos després, el mes de març de l'any 2011, a l'Ajuntament de Tarragona, per unanimitat, totes les formacions polítiques van ratificar el que deia el Pla territorial parcial del Camp de Tarragona. Doncs, bé, sense que ningú sàpigues ben bé per què, jo m'ho imagino, l'any 2012 s'organitza un altre lobby empresarial, institucional i d'algunes formacions polítiques –per cert, en contra de l'opinió d'aquest humil servidor, vostès en aquell moment no van dir absolutament re– en el sentit que volien un tercer fil, mantenint la línia de la costa, un tercer fil que s'ha demostrat que és tècnicament difícil, com a mínim –com a mínim.

I això és el problema que hem tingut. Al final, va ser una decisió estrictament tarragonina, la que va finalment perpetuar una situació que és absolutament il·lògica. I a més aquesta sí que és inexplicable: Tarragona acabaria sent l'única ciutat del món que envia els passatgers als afores i les mercaderies per l'interior. Doncs, bé, això va ser una decisió d'un lobby tarragoní.

Per tant, negociar amb el Govern d'Espanya alliberar el front marítim de Tarragona? Encantats de la vida. Però primer ens hem de posar d'acord a la província de Tarragona. I no parlo del que votem avui, perquè aquí avui tothom votarà que sí... El que després el Grup de Junts pel Sí, el senyor Rull i companyia, pactin amb aquell lobby al que feia referència.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Fernández. A continuació, té la paraula la senyora Mireia Boya, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Mireia Boya e Busquet

Bé, bona tarda a tothom; gràcies, presidenta. De Roquetes no vinc, de Roquetes no baixo. Baixo del Pirineu. Però, bé, com que ja sabeu quina és la pràctica habitual al nostre grup parlamentari, que és reivindicar que els diputats provincials, provincians, territorials, no tenen per què parlar del seu propi territori..., perquè aquí estem per fer polítiques globals per al conjunt del país.

Jo faré moltes preguntes, eh?, avui. La primera que em ve al cap és: senyors de Ciutadans, vostè fan això al Congreso, també? Anar província per província, allò..., a l'Estat espanyol? Perquè si fan això, és que no fan una altra cosa, eh?

(Alguns aplaudiments.)

Primer de tot, una salutació, no a la gent de la província de Tarragona, sinó a la gent de Terres de l'Ebre, Camp de Tarragona, vegueria del Penedès i més enllà, també del País Valencià i de la Franja. Països Catalans: això és el que reivindicuem.

Aquesta és una moció provinciana, autonomista, més a les que ja ens tenen acostumats, i una moció que insisteix una vegada més en una divisió territorial que nosaltres no compartim, que no hem mai integrat en el nostre marc mental i que ara no començarem a fer-ho. Per nosaltres, no hi ha frontera entre Alcanar i Vinaròs. No n'hi ha hagut mai i no n'hi haurà. I a més a més és un model de presentar mocions en aquest Ple basat en una centralitat de país, basat en el model «Barcelona». Ja sé, senyor Alejandro, que li agrada molt que utilitzi aquesta paraula. No, nosaltres no creiem que tingui més pes Barcelona que qualsevol altre territori.

No em repetiré amb els arguments expressats pels companys Saladié i Benet Salellas en les altres mocions provincianes aquestes que ens presenten. Però sí que repassaré breument l'estructura d'aquesta moció, perquè té punts que són interessants, no?

Per exemple, primer, reactivació econòmica i lluita contra l'atur. No sé si hem de treballar més a l'Ebre o al Pirineu, o podem pensar una política global per a tots dos territoris, perquè...

Transports i infraestructures. La pregunta és: des d'on va, el Corredor Mediterrani? El Mediterrani és només el tros de la província de Tarragona o pensem en els Països Catalans? Passa per Madrid o no passa per Madrid? O, com ho fem amb l'AP-7 i l'AP-2? No passen per Ponent i comarques gironines? O la geografia la porto fatal, jo? O aeroports. Només en tenim a Reus, o també a Alguaires, Girona i la Seu d'Urgell i podem pensar una política d'aeroports per a tot el país? Dic jo que les diferències entre Reus i Girona no són tantes.

Turisme. La Costa Daurada. És fantàstic, el turisme de platja. O el d'interior, al Priorat. Està molt bé. Però, quina és la diferència entre les muntanyes de Prades o el parc natural de l'Alt Pirineu i Aran? Cap –cap.

Indústria i energia. Aquesta és curiosa. I, bé, a banda de tot el que diu, com si l'àrea de Tarragona fos l'única, tampoc estem d'acord amb algun punt, alguna esmena que s'ha acceptat d'altres grups, i em refereixo a l'ERO de Bic Graphic, de l'empresa Bic Graphic; des d'aquí en saludo tots els treballadors. Nosaltres ens oferim a treballar d'una manera serena i assossegada, i no entrant per la porta del darrere ràpidament, per intentar trobar una solució a un conflicte que no se soluciona en un Ple del Parlament, sinó que se soluciona parlant amb els treballadors, senyors.

Agricultura i ramaderia. El sector pesquer es redueix també a aquest provincianisme. Està molt bé, perquè les vagues d'estibadors, per exemple, no?, només passen al port de Tarragona o al de Cambrils, no aquí al de Barcelona o a la resta de ports dels Països Catalans. No tenen res a veure.

M'estalvio la llista de CAP, hospitals, escoles, que interessadament han posat aquí.

Polítiques de l'aigua. També és curiós, perquè fan propostes globals sota un títol autònom. Per què no presenten vostès una moció sobre polítiques de l'aigua, i aleshores en parlem, i en parlem per a tot el país, no només per a l'Ebre?

Tàrraco, capital romana. Perquè Empúries, Badalona, Mataró, no tenen restes arqueològiques d'aquesta època. És només Tarragona. (*Veus de fons.*) Molt bé, Patrimoni de la Humanitat. Doncs jo vull la mateixa política patrimonial tant per a aquest lloc UNESCO que és Tarragona com per a les falles del Pirineu.

El riu Ebre i la defensa del delta. Molts dels punts ja estan aprovats. L'únic problema és que l'Estat espanyol, com en el cas de Flix, no executa, no fa la feina que ha de fer.

Si us plau –i ja acabo, eh?–, deixin de fer cartes als Reis, deixin de dividir el país. La seva Catalunya no és la Catalunya que volem en aquest Parlament, i el nostre marc mental ja és un altre.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyora Boya. A continuació té la paraula la senyora Meritxell Roigé, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, presidenta. Conseller Rull..., jo sí que vinc del costat de Roquetes, de la ciutat del costat. I, per tant, començaré dient que aquesta moció respon a un desconeixement claríssim del territori. Parla avui de la província de Tarragona evidenciant no només un desconeixement del territori, sinó també un menyspreu per aquest territori.

La província de Tarragona està formada per diferents realitats que responen a tres vegueries diferents, tal com ha reconegut este Parlament i tal com li va exposar la consellera Munté al darrer Ple, a qui aprofito per enviar una forta abraçada. Són diferents realitats territorials que mereixen un respecte. Parlem del Camp de Tarragona, parlem del Penedès i parlem de les Terres de l'Ebre. Perquè són situacions diferents, realitats diferents, i necessiten tractament diferent.

Però Ciutadans, i també pel que he vist el Partit Socialista i el Partit Popular, segueixen estancats en un model provincial arcaic que no ens porta enlloc, que no té cap tipus de sentit. Suposo que en el cas de la moció deu vindre, este desconeixement..., el fet que provoca no tenir cap regidor a les Terres de l'Ebre, només tindre'n vuit al Penedès, no tindre cap alcaldia ni al Camp de Tarragona, ni a les Terres de l'Ebre, ni al Penedès, ni al país, i ser la vuitena força pel que fa a les eleccions municipals dintre de tota la demarcació de Tarragona. Suposo que el desconeixement deu vindre d'aquí. Per tant, així és molt difícil de saber el que passa al territori.

Tot i això, no només és pel títol, que els ho rebutjarem. Els ho rebutjarem també perquè aquesta manera de fer política, aquestes cartes als Reis, això, no és la manera que nosaltres entenem de fer política. Més clar: els hospitals, la descontaminació de Flix, la Tàrraco romana, la formació professional..., absolutament coses que no lliguen per cap banda i que el que fan és agafar, com ja li han dit abans, determinats territoris i, mira, anar fent una carta als Reis, anem fent un llençol i a veure què és el que cola.

Tot i això, hi he trobat a faltar algunes coses que segurament són igual d'importants, o com a mínim igual d'importants, que les que vostès escriuen a la moció.

La defensa del riu Ebre. Jo hi he trobat a faltar el cabal ecològic. On és la defensa del cabal ecològic? On és la defensa de que no transvasen l'Ebre? On és? Clar, Ciutadans el que sí que vol és que aquesta aigua de l'Ebre vage *províncias* amunt, evidentment; en aquest cas sí.

Pel que fa a salut, només mos parlen de l'Hospital Joan XXIII. El més gran, sí, és cert, però també n'hi han d'altres. I només parlen d'un CAP, el de Cunit, cap CAP més. Jo crec que l'Hospital Verge de la Cinta, l'Hospital Sant Joan de Reus, molts CAP a totes les comarques, també deuen tindre alguna necessitat. Més desconeixement. I només necessiten places concertades les residències de gent gran de Batea, d'Amposta, de Roda i una de Tarragona. La resta no necessiten res. Han degut sentir parlar per aquí d'algunes d'estes residències i, vinga, les fiquen a la moció. Al final, el que haurien de fer és mirar realment..., o conèixer –una altra vegada més, desconeixement– on estan les llistes d'espera. Perquè veient el que han redactat és evident que no ho saben.

També, com a ebrenc, lamento principalment que se'ns parli de coses negatives: descontaminació de Flix, el cargol poma, la mosca negra, i ens parla també del mosquit tigre, que és pràcticament inexistent a les Terres de l'Ebre; també perquè ho sàpiguen. Per tant, jo el que els demanaria és que vinguin a veure..., els convido que vinguin allà.

I, per exemple, podria haver demanat més inversions per a la promoció de la marca reserva de la biosfera. Per exemple.

També he trobat a faltar actuacions al port. Tampoc ens els anomena, els ports. Ni el port de Tarragona, ni el port de Cambrils, ni el port de la Ràpita...

I ens diu que col·laborem amb el Govern d'Espanya perquè s'elabori un projecte integral pel que fa al corredor. No ens cal col·laborar en res. El que volem és que s'actui d'una vegada per totes i que s'inverteixi d'una vegada per totes, i que no, encara avui, tinguem una única via entre Tarragona i Vandellòs, amb el que això ens suposa, sobre tot a les comarques de les Terres de l'Ebre.

I si ens fixem en agricultura, aquí el lluíment encara ha estat més espectacular. Perquè ens diuen textualment que fem «campanyes de promoció de productes de primera qualitat», i estes campanyes s'han de referir a «productes de qualitat contrastada, com ara el peix blau, la gamba de Tarragona, la galera de Cambrils, els musclos i els arrossos del delta, la cirera de Miravet, l'oli de Siurana i Montsant i els vins del Priorat, Terra Alta,

Baix Penedès i Tarragona.» *(Remor de veus.)* Bé. I les avellanes de Reus? I els calçots de Valls, que sento per aquí? I l'oli del Baix Ebre i el Montsià? Tenim DO, també, allà baix, eh? Ho dic perquè, no sé, vull dir... I la patata de Prades. També tenim la DO Montsant, de vi, la DO Conca de Barberà... No ho sé, en tot cas... Ah!, i tenim uns cítrics que són espectaculars, també, al Baix Ebre i al Montsià. I, per tant, estaria bé que també els haguessen anomenat. *(Alguns aplaudiments.)* És el que passa quan se fa un llistat, que acostumen a deixar-se moltes coses, i fa que..., bé, que veiéssim que és, això..., que ha sigut un llistat que no té cap tipus de sentit i que ens porta a esta moció que és el que és, no?, un llençol..., que han sentit diferents coses i les han anat posant aquí.

Per tant, el nostre vot, evidentment, és un vot en contra. Aquí també ens diuen que... Han acceptat una esmena que diu que amb això es resoldran els problemes de la Bic. Evidentment, nosaltres el que diem és que el Govern està implicat per tal de mantindre els treballs. Amb una esmena no s'arreglen les coses.

I, per tant, senyors de Ciutadans, així no es fan les coses, així no ens hi trobaran. I el que sí que esperem és que com a Madrid sí que manen ens porten molts milions al territori, que falta que mos fan.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Roigé. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Moltes gràcies, presidenta. Bé, ens sobta una mica que el problema més greu d'aquesta moció «llençol», que anomena la senyora Roigé, sigui precisament el títol i aquesta referència a la província de Tarragona, que ja li vaig dir fa uns dies que no es tracta ni més ni menys que d'una divisió administrativa, que és la que tenim i que a més a més ens porta a aquest Parlament, perquè vostè és diputada per la província de Tarragona, encara que no ho sàpiga. *(Alguns aplaudiments.)* Però, bé, hi ha una altra divisió d'aquesta mena, com és la Diputació de Tarragona, que sembla que no els fa tanta nosa, perquè la presideixen, i, per tant, s'hi troben molt més a gust. *(Alguns aplaudiments.)*

En tot cas, aquesta moció, ho he dit, no ho abasta tot ni ho pretén –ni ho pretén–, i ha fet, per exemple, una relació quan parlem dels aliments de qualitat, les marques de qualitat dins de l'agricultura. És ben clar que aquest, «com ara», no és excloent. Aquest «com ara» inclou aquestes, però ja sabem que n'hi ha moltes d'altres, però no és cap catàleg. I això, aquesta proposta, aquesta moció és un impuls a l'acció del Govern, en cap cas és una suplantació de l'acció de govern. Nosaltres no som Govern, som oposició.

El que vostès fan amb aquest «no» generalitzat és, ni més ni menys, voler donar una bufetada a l'oposició en aquest Parlament, però amb la cara dels tarragonins. I això em sembla que no és massa intel·ligent, no? *(Aplaudiments.)*

En tot cas, agrair les aportacions en forma d'esmena, que vostès han tingut l'ocasió també de completar el catàleg per aquesta via, fetes per part del Grup Parlamentari Socialista, de Catalunya Sí que es Pot, dir-los que, o directament o transaccionades, pràcticament han recollit totes les qüestions; dir-li també al senyor Fernández, igual que al senyor Castillo, que coneixem l'interès de l'Ajuntament de Tarragona i de l'equip de govern de portar el que serà el futur museu arqueològic..., o el futur museu romà a la Tabacalera. Nosaltres no hi creiem, en això, nosaltres pensem que el patrimoni cultural romà a Tarragona mereix un museu de nova planta, i, per tant, per aquí ve la nostra proposta.

I, en tot cas, també, anunciar-los que, de tot això, en seguirem parlant. En seguirem parlant perquè no es pot quedar a l'aiguera, senzillament.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Alonso.

Un cop acabat el debat, cridem a votació.

Senyora Grau, per què em demana la paraula?

Hortènsia Grau Juan

Aclariments i per demanar votació separada. Per aclariments a la senyora Boya i a la senyora Roigé, jo amb la meua esmena no pretenia arreglar el complex de Bic, i només dir-los que no ho intento arreglar ara, ja fa dues setmanes que em vaig reunir amb el comitè d'empresa, i l'únic que demanava és que el Govern mediés, igual que ha mediat en altres conflictes entre empresaris i treballadors.

I per demanar votació separada dels punts 6.b, 8.a, 5.b...

La presidenta

5.b o d'?

Hortènsia Grau Juan

...6.b, 8.a, 5.b i 9.b.

La presidenta

Es poden votar conjuntament? (*Veus de fons.*) No.

Hortènsia Grau Juan

8.a, 5.b i 9.b. I el 6.b sol.

La presidenta

Senyor Castillo, per què em demana la paraula?

Carles Castillo Rosique

Per aclariments i per demanar votació separada, senyora presidenta.

La presidenta

Bé, diem «per allusions». Això d'«aclariments»... D'acord? (*Pausa.*) Va.

Carles Castillo Rosique

Bé, contradiccions, era. (*L'orador riu.*) Gràcies, presidenta. (*Remor de veus.*) Dir-li a la senyora Boya, que parlava que amb el tema de Bic Graphic el que hem de fer és escoltar...

La presidenta

Silenci, si us plau.

Carles Castillo Rosique

...que amb el tema de Bic Graphic el que hem de fer és escoltar els treballadors i treballadores, dir-li que, precisament, és la representació dels treballadors i treballadores els que ens han demanat que féssim aquesta esmena, que es presentés aquesta esmena en aquest sentit per transmetre les necessitats que tenen de més informació i de més transparència.

I, quant a la votació separada, senyora presidenta, d'una banda, el 2.a, i, d'una altra banda, poden anar junts el punt 8 i el punt 9.b, de «Barcelona».

Gràcies.

La presidenta

El 9.b s'haurà de votar separat perquè ja ens l'han demanat també votació..., el Grup de Catalunya Sí que es Pot. A veure, de moment, ens han demanat votació separada del punt 2.a, 1.8, 9.b, 8.a, 5.b, 6.b i 8. Correcte? (*Pausa.*)

Sí. El Grup Catalunya Sí que es Pot ens ha demanat el 6.b, el 8.a, el 5.b i el 9.b. El Grup Socialista ens ha demanat 2.a, 1.8 i 9.b. I a més a més abans ens havien demanat el 8. Tots aquests. Però ara estava mirant si alguna cosa es podia votar junta, i potser el 8.a... (*Veus de fons.*)

A veure, començarem..., de moment els que es poden votar junts sembla que són el 8.a i 5.b. Aquests es poden votar junts? (*Pausa.*) 8.a i 5.b. (*Veus de fons.*) Tampoc? No? Doncs, votarem tots aquests separadament, que són: el 2.a, el 5.b, el 6.b, el 8.a, el 9.b i el 8. Els votarem separadament i després la resta de la moció. D'acord? (*Pausa.*) Doncs, vinga, comencem.

Anem a votar el punt 2.a.

Comença la votació.

El punt 2.a ha estat rebutjat per 45 vots a favor, 71 en contra i 16 abstencions.

A continuació votarem el punt 5.b.

Comença la votació.

El punt 5.b ha estat rebutjat per 50 vots a favor, 71 en contra i 11 abstencions.

A continuació votarem el punt 6.b.

Comença la votació.

El punt 6.b ha estat rebutjat per 50 vots a favor, 82 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt número 8.

Comença la votació.

El punt número 8 ha estat rebutjat per 45 vots a favor, 87 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt 8.a.

Comença la votació.

El punt número 8 ha estat rebutjat per 34 vots a favor, 87 en contra i 11 abstencions.

A continuació votarem el punt 8.b –8.b.

Comença la votació. (*Veus de fons.*) 8.b.

El punt 8.b ha estat rebutjat per 45 vots a favor, 87 en contra i cap abstenció.

I a continuació votarem el punt 9.b.

Comença la votació.

El punt 9.b ha estat rebutjat per 25 vots a favor, 97 en contra i 11 abstencions.

A continuació votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre les actuacions a la província de Tarragona ha estat rebutjada per 61 vots a favor, 71 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre llengua i poder

302-00140/11

El dinovè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre llengua i poder, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Per a exposar-la, té la paraula la senyora Mireia Boya.

(*Remor de veus. Pausa.*) Si us plau, silenci que anem a començar.

Diputada, quan vulgui.

Mireia Boya e Busquet

Ben. Bona tarde, conselhèr. Ja saludarà ara directora generau de Politica Lingüística, perque me semble que non a pogut vier aué, e ja le transmeterà eth messatge de çò que passe aué en plen, en aguesta mocion. Voi arregrair, prumèr de tot, a Plataforma per la llengua pera faenada qu'a hèt e pera ajuda que mos a dat en acabar de barrar aguesta mocion. E tanben, arregrairè, sustot a Teresa Vallverdú, de Junts pel Sí, era generositat en bères ues des transaccions qu'auem artenhut de hèr.

Er objectiu ei sonque un: acabar damb eth victimisme deth castelhan. Castelhan non ei era lengua minorizada, que non minoritària, imagini que ja sap era diferéncia entre es dues. Catalan e occitan son es dues lengües minorizadas en aguest país peth poder: poder judiciu, poder economic, poder corporatiu e poder oligarquic. E constatam qu'eth Govern pòt hèr molt mès de çò que hè enes actuaus politiques lingüístiques que met en plaça.

En àmbit dera justícia, per exemple, non entenem perquè, per exemple, es letrats que pòden aurién d'utilizar eth catalan en totes es sues actuacions e demanar era tramitacion des procediments en catalan, aqueri..., treballadors dera Generalitat, non entenem perquè encara açò non se pòt hèr, se son treballadors publics o contractats peth Govern de Catalonha.

Constatam que i a dues lengües minorizadas, ac diguia adès, e ei per aquerò que proposam causes coma equiparar era puntuacion de catalan e occitan, que son dues lengües pròpies oficiaus, es dues, en toti es concorsi de provision de places publiques dera Administracion. E ací volem hèr mencion ad açò qu'a passat damb es Còs de Mossos d'Esquadra, a on des de hè tres ans eth catalan e er occitan, dues lengües oficiaus pròpies, non puntuen igual, e non entenem qué a passat ena foncion publica e sustot enes concorsi des Mossos. Demanam que se repare aguesta situacion.

Demanam tanben que i age impresi es formularis electronics tà toti es tramits administratius, tà totes es peticions d'informacion entà poder garantir es drets lingüístics des

occitanoparlants. Ara, aué, eth Govèrn dera Generalitat de Catalonha, era Administracion publica non garantís es drets lingüistics des occitanoparlants. I a molti tramits que les auem de hèr en catalan o en castelhan.

Volem que se garantisque, tanben, era atencion orau en àmbit sanitari, e volem tanben que se contròtlen es vulneracions en çò que tanh ara atencion sanitària que non ei prestada dirèctament per Institut Catalan dera Salut.

Auem parlat deth Còdi de consum; volem qu'era atencion telefonica des multinacionaus se garantisque tanben en catalan, que non se mos impòse eth castelhan e que non se vulnèren mès es nòsti drets lingüistics. Parlam der etiquetatge; non entenem com encara i a contractacions de servicis, de productes, de cromptes dera Generalitat que non garantissen un etiquetatge aumens en catalan.

Parlam deth cinèma; demanam aguest 50 per cent de doblatge que mèrque aguesta sentència europèa. Volem estimular tanben e apostam pera sostitulacion des versions originaus en catalan e en occitan. Parlam tanben des plataformes de distribucion, qu'ara minorizen, ignòren aguestes dues lengües pròpies oficiaus. Parlam tanben dera concession prioritària des subvencions a produccions en catalan e en occitan; non entenem –ja ac diguèrem er aute dia– coma enes Premis Gaudí era majoria d'òbres son en castelhan, e moltes des que se financen damb sòs publics son en anglés –concession prioritària.

Parlaram tanben dera toponímia occitana, d'aguesta revision que demanàuem entà qu'en TV3, per exemple, o en Catalonha Ràdio, jamès mès era forma francesa sigue era preferenta dehòra d'Aran, que sigue era forma occitana. Ei ua manèra, tanben, de reconèisher aguesta nacion fraia oprimida qu'ei Occitània. Demanam mès ores de television e de ràdio.

E tanben auem acceptat ua esmenda naua de Ciutadans que demane er occitan coma optatiu enes centres de segondària e ua de Junts pel Sí que parle deth CPNL, aguesta institucion que le cau dar tota era reconeishença e eth supòrt.

Arregraïr tanben a Ciutadans e ath PSC era sua bona voluntat enes bères ues des sues transaccions.

E..., Jéssica, no hem pogut treballar juntes, però, bé, hem parlat i ja..., suport total a tot. Visca los Països Valencians, també.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Boya. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula el senyor Rafel Bruguera, del Grup Parlamentari Socialista.

Rafel Bruguera Batalla

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputades i diputats... Alumnes universitaris de Barcelona, benvinguts a aquesta casa. Com vaig fer també en la moció del Partit Popular del dia 22 de març, vull començar amb dues afirmacions. Primera afirmació: la diversitat i la pluralitat lingüístiques del nostre país són un valor a protegir i a potenciar, i en absolut són un problema. Segona: no compartim, per equivocats i injustos, els discursos catastrofistes i victimistes dels dos extrems; ni el català és minoritari a Catalunya ni el castellà és perseguit a casa nostra.

Ara bé, això no vol pas dir que no hi pugui haver –i, de fet, n'hi ha– casos de vulneració dels drets lingüistics del català. Però de fets concrets i puntuals no creiem que se'n pugui despendre extreure'n una valoració generalitzada, com tampoc que no s'hagi d'avançar i millorar en l'ús social del català. En el món de la justícia i en l'atenció sanitària, per exemple, és evident que el marge de millora és notable. No compartim, per tant, ni el missatge que es desprenia de la interpellació i la moció subsegüent del Partit Popular, com tampoc una part de les afirmacions de la interpellació de la CUP.

La moció, en canvi, la valorem en sentit molt més positiu que la interpellació, i encara més després d'haver arribat a acords i haver millorat, des del nostre punt de vista, molt substancialment, el redactat inicial de la moció.

Per això, perquè entenem que la moció de la CUP estava presentada en sentit positiu, per avançar, nosaltres vàrem presentar també, a la vegada, tretze esmenes, també amb esperit constructiu, que creiem que milloren i precisen molt més el seu redactat i el seu contingut.

Compartim amb la CUP la crítica al Consorci per a la Normalització Lingüística i la necessitat de dotar-lo de més recursos, prestigi i centralitat, i que en ser una política transversal hauria de passar del Departament de Cultura al de Presidència. De fet, el nostre grup aquest tema ja el va plantejar fa mesos a la Comissió de Cultura amb poc èxit.

Hem presentat esmenes de substitució de l'expressió «occità» per «occità, aranès a l'Aran» per precisar millor i ser fidels tant a l'Estatut com a la Llei de normalització lingüística.

Hem presentat una esmena al punt 2.b. No acabem de veure com interpretar habilitar un grup d'especialistes. Si es refereix a disposar d'uns tècnics que tradueixin del castellà al català els documents judicials, creiem que aquesta mesura serveix de poc. La nostra esmena, en canvi, proposa que en l'àmbit de la justícia es recuperi i es desenvolupi el Pacte per als usos de les llengües, signat en el seu moment entre la Generalitat i el conjunt d'operadors judicials, en temps del Govern progressista i d'esquerres. La millora del català a la justícia s'ha de continuar resolent per la via del diàleg, de la formació, de l'acolliment de jutges, etcètera; de possibilitar que es puguin fer oposicions també des de Catalunya, és a dir, dur a terme una tasca transversal.

Pel que fa a la sanitat, proposem una esmena al punt 6.b per posar èmfasi especialment en la garantia de la major comprensió per part del pacient.

Pel que fa al Codi de consum no ens consta, ho diem amb tota franquesa, una política generalitzada –ho repeteixo: generalitzada– d'arxivament de denúncies. En tot cas, preguntàriem quines proves en té, d'això, a la CUP, i, en tot cas, que ens il·lustrés. Proposem, tanmateix, substituir el punt 7.c per «instar el Govern a prendre mesures per facilitar l'etiquetatge de productes en català», és a dir, una esmena en positiu per continuar avançant i no imposant, que creiem que no és la solució.

I pel que fa al cinema proposem dues esmenes. En primer lloc, instar el Govern a modificar la Llei del cinema per adaptar-la a la sentència de la Comissió Europea i estimular amb mesures concretes la subtitulació en català de versions originals. I també la necessitat –i ho ha dit la diputada Boya i ho compartim– de garantir que les versions existents en llengua catalana es distribueixin també en els altres suports i canals de distribució. I en aquest sentit no podem oblidar de cap de les maneres la creixent importància que cada vegada més van adquirint plataformes com per exemple HBO o Netflix.

Aquestes són, senyores i senyors diputats, les esmenes, algunes de les esmenes més rellevants que hem presentat, i que, ho repeteixo, esperaven buscar acord i consens; prova d'això és que, malgrat que no en tot el que hauríem volgut, però hem pogut consensuar, hem pogut fer transaccions amb la diputada de la CUP, a la qual vull agrair la seva predisposició al diàleg com sempre.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Bruguera. A continuació té la paraula la senyora Sonia Sierra, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Sonia Sierra Infante

Gràcies, senyora presidenta. Bona tarda, diputats, diputades i alumnes de la universitat, que ens acompanyen avui. Les llengües tenen dos grans enemics: aquells que les volen prohibir i aquells que les volen imposar. Per a Ciutadans totes les llengües d'Espanya formen part de la nostra cultura i ens fan ser un país més ric i més divers. I per aquest motiu al nostre programa nosaltres portem que qualsevol llengua es pugui estudiar a qualsevol comunitat autònoma. I de la mateixa manera pensem que l'occità s'hauria de poder aprendre a qualsevol escola catalana. De fet, jo ja ho he presentat dos cops a aquest Parlament sense gaire èxit. Avui ho he tornat a presentar com a esmena i agraeixo a la senyora Boya que hagi acceptat aquesta esmena.

Les llengües formen part del nostre patrimoni cultural, i això és una part molt important de les llengües. Però les llengües, quan de veritat tenen sentit, és en ús; és a dir, quan les fem servir els parlants. I a Catalunya tenim una gran sort, tenim la sort de tenir tres llengües. Una d'elles, l'espanyol, és la que té més parlants, perquè la majoria de catalans tenim l'espanyol com a llengua materna. La llengua materna és un concepte fona-

mental que es fa servir a tot el món, però que a Catalunya és un tabú. De fet, la senyora Rigau, aquí, en seu parlamentària, va dir que el concepte de llengua materna és impensable a Catalunya, tot i que és un concepte reivindicat per, per exemple, la UNESCO i UNICEF.

Com deia, de les tres llengües, l'espanyol és la més parlada i, per aquest motiu, les altres dues, el català i l'occità, han de tenir una major protecció; molt especialment l'occità, perquè és la que té menys parlants i perquè, a més, ja sabem que Espanya tracta la diversitat lingüística millor que no pas França. A Espanya, les anomenades «llengües regionals» són cooficials, a diferència de França, que l'única llengua oficial és el francès. En aquest sentit, compartim l'esperit d'aquesta moció, que és el d'intentar protegir les llengües amb menys parlants a Catalunya.

El que no compartim és com es vehiculen aquestes propostes, que normalment van en el sentit d'anar cap a les sancions, que és del que nosaltres estem absolutament en contra, perquè, com deia, un dels enemics de les llengües és aquell que les vol imposar, i fer una llengua atractiva no passa per les multes i per les sancions. A Catalunya tenim una legislatura que s'ha de complir sempre que no entri en col·lisió amb d'altres normatives, però no és cap sorpresa que per la CUP les lleis diguem-ne que són aproximatives, eh?, les compleixen o no depenent de si els agraden més o menys.

Com deia abans, les llengües tenen sentit en ús, i tots els catalans, sigui quina sigui la seva llengua, han de poder expressar-se amb llibertat i han de poder ser atesos també en la llengua que desitgin, i gran part de les nostres esmenes anaven en aquesta línia, però la CUP les ha rebutjat. És a dir, nosaltres considerem que els impresos han de poder estar en català, occità i espanyol. I que el sistema sanitari ha de poder atendre en català, occità i espanyol. Però la CUP sembla que vulgui que l'espanyol desaparegui de Catalunya. I, de fet, ells, a les seves rodes de premsa, moltes vegades no contesten en espanyol i ara s'estan plantejant si mai contestaran en espanyol.

A nosaltres ens costa d'entendre aquesta posició, perquè nosaltres ens estimem les tres llengües. Per això som l'únic partit que en aquest Parlament hem fet servir el català, l'occità i l'espanyol. Per nosaltres és tan nostra Maria Mercè Marçal com Eduardo Mendoza, que fa uns dies va rebre el Premio Cervantes; per nosaltres és tan nostra Mercè Rodoreda com Frederic Mistral, perquè nosaltres més de sumar que no pas de restar, nosaltres cerquem més allò que ens uneix i no pas el que ens divideix.

Per aquest motiu, nosaltres donarem suport als punts que serveixen per protegir unes llengües, sempre que no vagin en detriment de les altres o no comportin sancions. Perquè els catalans, com deia, tenim la sort de tenir tres llengües i nosaltres volem que això continuï sent així: tenir tres llengües i que ningú ens prohibeixi però que tampoc ningú ens imposi cap d'aquestes llengües.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Sierra. A continuació té la paraula la senyora Teresa Vallverdú, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Teresa Vallverdú Albornà

Gràcies, presidenta. Una moció llarga; llarga per als sectors on la llengua està en condicions més febles: molts problemes que amb les lleis d'un estat no tindríem; altres, en què es demanen accions que ja s'estan fent, potser no al ritme que tothom considera òptim, però que les acceptarem perquè hi coincidim. Agraïm també molt a la diputada Mireia Boya l'actitud que ha tingut amb nosaltres en la negociació.

Estem d'acord en la importància de la llengua com a element transversal que afecta tots els àmbits i, en conseqüència, com a element que és present en les polítiques del Govern en aspectes que són competència de departaments diversos. Aquesta transversalitat té més d'una possibilitat d'enfocament a l'hora d'organitzar com es tracta. Una possibilitat és la que proposen en la seva moció: considerar que la Direcció General de Política Lingüística depengui del Departament DE Presidència i no del Departament de Cultura; ja havia estat així en alguna ocasió. Una altra possibilitat, però, és que aquesta direcció general depengui del Departament de Cultura, com és el cas actual, i que la política lingüística es coordini des d'aquí, amb el benentès que s'exerceix amb

caràcter transversal, perquè l'acció de foment de la llengua en què està compromès el Govern implica tots els departaments de la Generalitat. En qualsevol cas, entenem que aquesta qüestió d'organització és una opció que és competència exclusiva del Govern i no una decisió del Parlament. Per això, doncs, no donarem suport al primer punt de la seva moció.

Coincidem que l'àmbit de la justícia presenta uns dèficits altíssims de presència de la llengua catalana, que podríem considerar fins i tot escandalosos. Aquesta situació precària respon a qüestions com el desconeixement dels drets, la inèrcia, el fet que no sigui un requisit d'entrada a la carrera judicial, que el cos de jutges i fiscals sigui estatal i hi hagi molta mobilitat de funcionaris, que es consideri un mèrit i no una condició decisiva.

Ja hi va haver un acord de govern el 2013 perquè en els processos en els quals Govern, Administració de la Generalitat o entitats del seu sector públic fossin part, sol·licitessin la tramitació en català.

El 2016 també el Departament de Justícia va signar un acord amb el Consell de l'Advocacia Catalana perquè els professionals del torn d'ofici presentessin els escrits en català. Però quan el ciutadà exerceix el seu dret i demana els procediments en català hi ha d'haver garanties que es porti a terme. I si els drets es vulneren, s'ha d'actuar. I si hi ha coacció en aquest àmbit o en qualsevol altre, doncs, l'Oficina de Garanties Lingüístiques ha d'actuar per transmetre-les als organismes corresponents perquè, si és el cas, s'actui per via judicial.

Pel que fa a l'Administració i el pes de l'occità en concursos de provisió de places públiques, s'està impulsant una ampliació de l'abast de valoració de coneixements d'occità a tot Catalunya. Hem presentat una esmena que ha estat transaccionada.

Sobre els impresos, d'acord, també. Els més importants tenen ja versió en occità. En els altres, s'hi treballa per traduir-los i anar-los incorporant.

En l'àmbit de sanitat, també compartim la proposta de garantir l'atenció oral i escrita en català i occità, impresos i aplicació de requisits lingüístics en la selecció i provisió de personal. I accions de formació per millorar la capacitat lingüística dels professionals del món sanitari.

Pel que fa als drets reconeguts pel Codi de consum, d'acord també que les persones puguin ser ateses en català en l'atenció telefònica de les empreses multinacionals que ofereixen els seus serveis a Catalunya. El castellà aquí tampoc no es troba en aquest problema, i això és més que evident.

Dret de rebre informacions obligatòries en l'etiquetatge en català. S'estan fent accions des de l'Agència Catalana del Consum per augmentar la presència de productes etiquetats en català, que és un altre dels punts amb dèficit dramàtic.

Hem transaccionat el punt 7.c perquè es trametin les denúncies a les empreses, se'n faci el seguiment i se'ls requereixi que compleixin les seves obligacions, previstes legalment, en matèria d'etiquetatge.

Hem presentat esmena al punt 7.d, pel que fa a productes, obres i serveis, tant els que s'ofereixen com els que s'adquireixen, perquè continguin les informacions obligatòries en l'etiquetatge, d'acord amb la Llei de política lingüística i el Codi de consum.

També hem transaccionat el punt 8.a, pel que fa referència a la llengua al cinema, perquè la situació és greu i cal posar-hi remei. Sobre subvencions i produccions catalanes, en llengua catalana o occitana, les línies de subvenció de l'ICEC el tenen com a criteri de valoració.

Al punt 10, gràcies per l'acceptació de l'esmena. Aquí la qüestió no és la modificació o no del llibre d'estil de la corporació. A TV3 li cal un nomenclàtor oficial, i aquí s'està treballant en aquesta línia.

Estem també a favor d'una major presència de l'occità als mitjans públics, no oblidant que això demana una opció determinada pel que fa als recursos, una opció d'organització, si no hi ha augment pressupostari.

Occità en plataformes digitals i mitjans privats també comporta disponibilitat pressupostària, però la voluntat hi és.

Occità optatiu a secundària. Ara ja s'ofereix a través de l'Institut Obert de Catalunya, però, d'acord.

I un punt que hem afegit per incidir en la importància del Consorci per a la Normalització Lingüística i en la necessitat que es redefineixi el model de finançament i el paper dels ens locals.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Vallverdú. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula la senyora Jéssica Albiach, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, presidenta. Abans de res, volia agrair-li a la diputada Mireia Boya aquesta moció. Ja li vam comentar que des del nostre grup no li presentaríem esmenes perquè ens semblava que era una molt bona moció, que era completa i que era valenta, i que, per tant, no teníem molt més a afegir.

Només començaré amb una dada: l'any 2012 els pressupostos de la Generalitat de Catalunya contemplaven una partida de 40 milions i mig dedicats a la promoció de la llengua catalana, a més a més dels diners que es dedicaven a la promoció de l'occità. Al pressupost de 2017 aquesta xifra ha caigut en més de 3 milions d'euros, i dic això perquè per molt que votem a favor d'aquesta moció, que ens sembla del tot necessària –ja ho hem dit–, sense recursos no es podran desenvolupar ni la meitat de les coses que proposa.

Veiem que Junts pel Sí parla d'estructures d'estat i reconeix la llengua com una estructura, cosa que compartim, però que després la realitat és que en parlen, de molt bona voluntat, però després no se li dediquen gaires recursos. Perquè a més, si són conscients que l'aranès, l'occità i el català són llengües minoritzades, també hem de ser conscients que aquesta situació només la revertirem amb polítiques públiques d'ús i foment de la llengua en tots els àmbits, i això suposa diners.

I per això no podríem estar més d'acord en el que planteja la moció, que fa un recorregut per tots els àmbits, des de la justícia, la cultura, la salut i el consum, i a més, demana, cosa que considerem molt important, que la Direcció General de Política Lingüística passi a dependre de Presidència i no de Cultura, perquè totes aquestes polítiques han de ser transversals, com ja s'ha comentat.

A la compareixença que va fer el consell Santi Vila a la Comissió de Cultura li vam poder preguntar sobre accions per afavorir l'ús de l'occità i el català, i tot i les bones paraules, la veritat és que no ens va arribar a concretar gaire, i vull parlar de tres aspectes concrets. Va reconèixer la necessitat de discriminar positivament alguns municipis, on l'ús i el coneixement del català eren molt baixos, i ell mateix citava l'Hospitalet, Santa Coloma, l'entorn metropolità de Tarragona, el Penedès, i fins i tot Figueres, però no va entrar a parlar d'accions concretes. No sabem en quina situació es troben aquestes suposades accions, no sabem si això s'està concretant o no.

Una altra de les preguntes que li vam fer i que va quedar en l'aire, va ser sobre la presència del català al cinema. El seu antecessor, el senyor Ferran Mascarell, va defensar un acord de bona voluntat amb els exhibidors perquè ell considerava que era més efectiu l'acord que la sanció, però tampoc sabem res dels resultats d'aquest intent d'entesa. Per tant, ara aprovarem noves mesures per promocionar, no?, el foment del català en el cinema, però no tenim les dades de com ha anat funcionant fins ara.

I l'últim punt del qual volia parlar era sobre el Consorci de Normalització Lingüística, que –també s'ha parlat ja– hauria de ser un dels puntals de la promoció i l'aprenentatge del català, però que es troba en una situació de precarietat laboral tan greu que impedeix als seus professionals desenvolupar la seua tasca en profunditat.

I sense més, dir que votarem a favor de tota la moció, que ens sembla molt necessària, però que calen recursos i recordar, com va dir el conseller de Cultura, que el pressupost de política lingüística puja, però ha pujat tan tímidament que no tenim clar *(l'oradora riu)* si aconseguirem tirar endavant aquesta moció que considerem bona i necessària.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Albiach. A continuació, té la paraula el senyor Juan Milián, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Juan Milián Querol

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, surto a argumentar el posicionament del Partit Popular català respecte a una moció de la CUP que té certament nom de telenovella: «Llengua i poder». Llàstima que s'hagin oblidat del castellà, perquè aquest podria ser el títol d'un «culebrot» veneçolà: «Lengua y poder» o «Estelada y poder». *(Algú pica amb les mans damunt l'escó.)*

Ara que han aconseguit que el senyor Nicolás Maduro es faci una foto amb l'estelada, podrien demanar-li també que pagués les pensions als jubilats veneçolans que viuen aquí a Catalunya, podrien demanar-li també que deixi als estudiants que recuperin els seus diners i podrien demanar-li també que no mati de fam i de violència la seva població. *(Aplaudiments.)*

Però, bé, anem a la moció que tracta de la qüestió de les llengües en diferents àmbits. Em permetran unes consideracions generals perquè són molts els punts i no es podien tractar un a un. El català gaudeix de bona salut, és bo dir-ho i és bo que se sàpiga. Mai havíem tingut tanta llibertat i tantes eines per a expressar-nos en català, per a relacionar-nos amb l'Administració o per a consumir cultura en aquesta llengua. Sincerament, crec que només alguns discursos de confrontació o algunes decisions polítiques podrien posar en risc aquesta bona salut. Amb imposicions i prohibicions, per exemple, no es fa atractiva una llengua.

De fet, Catalunya necessita una agenda de llibertat, que és el contrari de l'actual procés secessionista que està guiat per una obsessió identitària. El català necessita menys politització i menys nacionalisme, perquè, en el fons, la millor aproximació a aquesta qüestió és la dels drets individuals, la de les llibertats de les persones i el principi de disponibilitat lingüística de l'Administració pública.

Per tant, la situació de la llengua és bona, però hem de millorar-la. I com? Fent-la atractiva, seductora, i això no s'aconseguirà ni amb imposicions, ni amb prohibicions, ni amb sancions que facin patir a ningú, sinó permetent que siguin els ciutadans els que elegeixin lliurement amb quina llengua es volen comunicar. Mostrar més orgull i donar més llibertat és més eficaç que el victimisme, la subvenció o la multa.

Estem d'acord amb el conseller Santi Vila, que en la interpellació deia que s'ha de fugir de victimismes, ja que, deia: «Ni la llengua catalana ni l'occitana pateixen cap tipus de persecució.» Tant de bo les declaracions del conseller sempre tinguessin, doncs, aquest to de sentit comú i seny, perquè a vegades ens sorprèn..., algunes estranyes sortides de to. Sense anar més lluny, la setmana passada, quan el Govern d'Espanya va mostrar un contundent suport a la candidatura de la festa de Sant Jordi per a ser declarada Patrimoni Immaterial de la Humanitat per la UNESCO.

El suport del Govern d'Espanya a iniciatives que afavoreixen la cultura catalana no els hauria de provocar aquestes convulsions. A vegades penso que alguns..., i em consta que no és el seu cas, senyor conseller, però sí el cas d'alguns altres consellers, fins i tot, que senten més odi cap al que representa Espanya que amor cap a Catalunya, i això els porta a no entendre que la diversitat és una riquesa i no una amenaça, els porta a preferir el conflicte abans que la col·laboració, i això és un mal negoci per a la societat catalana.

En definitiva, suport al català i a l'occità? Clar que sí, però no amb imposicions que atemptin contra els drets de les persones ni castigant el castellà, una altra de les nostres llengües. No seria intel·ligent ni seria bo per al mateix català; pel camí de la confrontació no guanya mai ningú.

Tots plegats hem d'aconseguir una societat oberta, un clima de respecte pel pluralisme. Espanya és plural, però Catalunya també ho és. A vegades es parla d'ella com si tingués una única voluntat, un únic interès, una única llengua, un únic sentiment, i això crec que és un greu error. És evident que el català conviu avui amb una llengua com és el castellà, que té centenars de milions de parlants al món i amb una potència cultural i econòmica enorme, i creiem que més que la confrontació entre llengües el que hem d'aconseguir és aprofitar sinergies que impulsin el català, com es va aconseguir, per exemple, amb la literatura i el món editorial. En una Catalunya de naciona-

lisme excoent com la que alguns volen seria impossible, per exemple, repetir magnifiques experiències com la que va ser el *boom* literari.

Finalment –veig que em queda una mica de temps–, presidenta, li demanaré votació separada, i això és una miqueta complicat..., a veure, en tres blocs: un bloc seria els articles 3, 4, 5, 6.b –de Barcelona–, 8.c –de Catalunya–, 11, 13 i 14; un altre bloc, el punt 1, 2.a, 6.c –de Catalunya–, 7, 8.a i 9, i la resta en un tercer bloc.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Milián. A continuació, per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Mireia Boya.

Mireia Boya e Busquet

Ben. Comenci per vosté, senhor Bruguera. Eth catalan non ei minoritari, ei minorizat. M'agradarie que d'un còp per toti entenguéssim era diferència entre es dus concèptes. L'arregraïsqüi, tot e açò, qu'age reconeishut que, ben, nosatí tanben presentam tostemps mocions entà auançar en sentit constructiu. Non toti es còps qu'ac hèm s'interprete d'aguesta manèra, mès trabalham tostemps dera madeisha manèra.

Señora Sierra: lengua propia y derechos lingüísticos. Lenguas propias. Lenguas propias del territorio nacional de Cataluña hay dos, que son el catalán y el occitano, llamado «aranés» en Aran. Y lo que defendemos nosotros son los derechos lingüísticos de todos los habitantes de Cataluña. Ahora bien, lo que estamos decidiendo aquí es cuál queremos que sea nuestra lengua común. Ustedes han decidido que su lengua común es el castellano y nos la están imponiendo; pues, nosotros tenemos derecho a decidir cuál es nuestra lengua común. Y sí, derechos lingüísticos de los castellanohablantes, castellanoparlantes, pero también podríamos del urdu o del rumano o del chino, que tienen muchos más hablantes que no el castellano. (*Veus de fons.*) Sí, aquí, en Cataluña, los habitantes.

Senyora Vallverdú, siguin valents que anem de cap, en cinc mesos, al procés constituent i que ens haurem de fer moltes preguntes i hauran de fer molts debats al voltant de quina és la llengua comuna, quines són les llengües pròpies, com volem estructurar aquesta república que estem construint. I també quina és la relació, binacional o no, entre Catalunya i Aran. Si no som valents ara, si no posen la política lingüística com a un eix vertebrador transversal, central, com una qüestió d'estat..., «hosti», jo no sé si seran capaços de fer-ho després, perquè vostès ho feien quan estaven al tripartit.

Doncs, potser, en aquestes separacions de votació que tant ens agraden, perquè fan uns dibuixets així com molt *chulos*, doncs, podríem plantejar-se de ser valents i tornar a portar la política lingüística al lloc que li pertoca, que és la centralitat al Govern, i no aïllada en una conselleria de Cultura, que no té ni prou recursos ni prou poder per fer polítiques valentes.

Senyor Milián, l'himne infame i feixista que cantaven els fundadors del seu partit al ministre..., a l'enterrament del ministre Utrera Molina la setmana passada no és en la meua llengua, és en la seva, la feixista, la del franquisme, la que va voler exterminar la nostra... (*remor de veus*), la que la va voler matar, amagar, silenciar i enterrar als vorals de les carreteres. No ens vinguin amb lliçons perquè vostès només en volen una, que és: *una, grande y libre*.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyora Boya.

Acabat el debat, estem cridant a votació.

Senyor Carrizosa, per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Per demanar votació separada. Sí?

La presidenta

De quins punts?

Carlos Carrizosa Torres

Dels punts 1, 2.b, 3, 6, 7, 8.a, 8.b, 9 i 12, per una banda. Per una altra banda...

La presidenta

Un moment –un moment.

Carlos Carrizosa Torres

Sí.

La presidenta

M'ho pot tornar a...? 1, 2.b, 3...

Carlos Carrizosa Torres

Sí.

La presidenta

1, 2.b, 3..., què més?

Carlos Carrizosa Torres

6, 7, 8.a, 8.b, 9 i 12.

La presidenta

I 12...

Carlos Carrizosa Torres

Sí. Després, el 2.a i el 5, que es poden votar conjuntament.

La presidenta

El 2.a i el...?

Carlos Carrizosa Torres

I el 5.

La presidenta

No. És que em sembla que no podrem votar res...

Carlos Carrizosa Torres

No?

La presidenta

...conjuntament, perquè també s'han demanat ja diverses...

Carlos Carrizosa Torres

D'acord –d'acord.

La presidenta

...votacions.

Carlos Carrizosa Torres

Doncs, els hi dic tots: 2.a...

La presidenta

I ara ho hem de...

Carlos Carrizosa Torres

...2.a i 5. I, després, el 4... –o sigui, ja els demanem tots o què?–, el 4, el 8.c, el 10, 11, 13 i 14.

(Veus de fons.)

La presidenta

El 10 també està. S'han demanat... *(Rafel Bruguera Batalla demana per parlar.)* Si dic tots els que s'han demanat separats, que potser hi estaran, i després, senyor Bruguera, em diu?

S'ha demanat votació separada del punt número 1, del punt 2.a, del punt 2.b, del punt 3, del punt 4, del punt 5, del punt 6.b, del punt 6.e, del punt 7, del punt 8.a, 8.b, 8.c... Bé, del 9, del 10, de l'11, del 13, del 12, del 6 i del 7. *(Veus de fons.)*

Anem a organitzar.

(Veus de fons. Pausa.)

Senyor Milián, per què em demana la paraula?

Juan Milián Querol

Per allusions de la senyora Boya.

La presidenta

D'acord. Trenta segons.

Juan Milián Querol

Parlant de feixisme, senyora Boya, la CUP és el partit més violent d'Europa, però també és un dels més covards. Són molt valents per a enviar els seus nens a assaltar les seus de partits democràtics, com la seu del Partit Popular, però són molt covards i surten corrents del Parlament quan veuen a víctimes del règim de Maduro. Són molt valents per a profanar la Mare de Déu de Montserrat, però no farien el mateix a una mesquita. Són molt violents –són molt violents–, però també són molt covards. Són una farsa.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Anem... Si volen, els torno a repetir les votacions. *(Veus de fons.)* Anem directament i les votem totes per separat. D'acord? *(Pausa.)* Doncs, vinga.

Començarem votant el punt número 1.

Comença la votació.

El punt número 1 ha estat rebutjat per 34 vots a favor, 70 en contra i 24 abstencions.

A continuació votarem el punt 2.a.

Comença la votació.

El punt 2.a ha estat aprovat per 95 vots a favor, 33 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt número 2.b.

Comença la votació.

El punt 2.b ha estat aprovat per 95 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions.

A continuació votarem el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha estat aprovat per 104 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

A continuació votarem el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha estat aprovat per 128 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt número 5.

Comença la votació.

El punt número 5 ha estat aprovat per 88 vots a favor, 16 en contra i 23 abstencions.

A continuació votarem el punt número 6.

Comença la votació.

El punt número 6 ha estat aprovat per 95 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions.

A continuació votarem el punt número 6.b.

Comença la votació.

El punt 6.b ha estat aprovat per 104 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

A continuació votarem el punt 6.c.

Comença la votació.

El punt 6.c ha estat aprovat per 94 vots a favor, 9 en contra i 24 abstencions.

A continuació votarem el punt número 7.

Comença la votació.

El punt número 7 ha estat aprovat per 95 vots a favor, 9 en contra i 24 abstencions.

A continuació votarem el punt 8.a.

Comença la votació.

El punt 8.a ha estat aprovat per 94 vots a favor, 9 en contra i 24 abstencions.

A continuació votarem el punt 8.b.

Comença la votació.

El punt 8.b ha estat aprovat per 95 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions.

A continuació votarem el punt 8.c.

Comença la votació.

El punt 8.c ha estat aprovat per 128 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt número 9.

Comença la votació.

El punt número 9 ha estat aprovat per 79 vots a favor, 9 en contra i 40 abstencions.

A continuació votarem el punt número 10.

Comença la votació.

El punt número 10 ha estat aprovat per 119 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

A continuació votarem el punt número 11.

Comença la votació.

El punt número 11 ha estat aprovat per 127 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt número 12.

Comença la votació.

El punt número 12 ha estat aprovat per 78 vots a favor, cap en contra i 47 abstencions... (*Veus de fons.*) I 49 abstencions, sí, perdó: 78 vots a favor, cap en contra i 49 abstencions.

A continuació votarem el punt número 13.

Comença la votació.

El punt número 13 ha estat aprovat per 128 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

A continuació votarem el punt número 14.

Comença la votació.

El punt número 14 ha estat aprovat per 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

A continuació votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre llengua i poder ha estat aprovada per 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moltes gràcies a totes i a tots.

I s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de sis de la tarda i catorze minuts.